MIRCEA Daneliuc a absolvit Facultatea de Filologie din Iaşi, secţia Franceză (1966), şi secţia de Regie Film, din cadrul IATC Bucureşti (1972).

Filmografie: Cursa (1975); Ediţie specială (1977); Proba de microfon (1980); Vânătoarea de vulpi (1980); Croaziera (1981); Glissando (1984); Iacob (1988); A II-a poruncă (1991); Tuşea şi junghiul (1992); Patul conjugal (1993); Această lehamite (1994); Senatorul melcilor (1995); Ambasadori, căutăm patrie (1998 – 2003); Sistemul nervos (2004); Legiunea străină (2008); Marilena (2009); Cele ce plutesc (2009).

Beletristică: Pisica ruptă (roman, 1997, Editura Univers; Premiul ASPRO pentru cea mai bună carte a anului). Următoarele sale apariţii editoriale sunt: Marilene (roman, 1999, Editura Univers); Şchiopul binemirositor (piesă de teatru, 1999, Editura ALLFA); Doi pinguri (piesă de teatru, 2000, Editura Cartea Românească); Apa din cizme (roman, 2000, Editura Univers, reeditare 2006, Curtea Veche Publishing); Strigoi fără ţară (roman, 2001, Editura ALLFA); Carlo Carlini, iluzionism (teatru, 2003, Curtea Veche Publishing, Premiul Naţional de Dramaturgie); Petru şi Pavel (roman, 2003, Editura Paralela 45); Femei în ghips (volum de teatru, 2005, Curtea Veche Publishing); Ora lanti (roman, 2007, Editura Cartea Românească).

Regie de teatru: Emigranţii de Slawomir Mrozeck (1977, Teatrul Mic, Bucureşti); Regele Desculţ de Paul Anghel (1978, Teatrul Bulandra, Bucureşti), O noapte furtunoasă de I.L. Caragiale (1998, Teatrul Maria Filotti, Brăila); Doi pinguri de Mircea Daneliuc (2006, Teatrul Naţional Craiova).

MIRCEA DANELIUC
CELE CE PLUTESC
variaţiuni pe tema unui scenariu
BUCUREŞTI, 2009
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DANELIUC, MIRCEA
Cele ce plutesc: variaţiuni pe tema unui scenariu
— Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2009 ISBN 978 – 973 – 669 – 826 – 2
821.135.1 – 31
Coperta: GRIFFON AND SWANS
www.griffon.ro e CURTEA VECHE PUBLISHING, 2009 pentru

prezenta ediţie

ISBN 978 – 973 – 669 – 826 – 2

Dacă priveşti îndelung o apă, vei vedea într-o zi, dus la vale, cadavrul duşmanului tău.

TAO

Treizeci şi şase de ani. Conducea nedormit de treizeci şi patru de ore. Sau treizeci şi şase. Plecase cu o zi înainte, dimineaţa, din Bari. Pe autostradă, un TIR de-a curmezişul, înfipt într-un stâlp, şi, sub el, o furgonetă călcată parcă de tren; abia pe la zece – jumate a început să se mişte coloana. Nici n-a întors capul, nu mai suporta. Îşi privea degetele coborând şi urcând la viraje pe lângă claxon. „Mână de mamoş", făcea cârcei din ăştia în ultimul timp. Când îi venea, o apuca cu cealaltă, dezlipind-o de pe volan ca s-o dezdoaie deget cu deget. Deocamdată, palma atârna sprijinită şi moale. Piciorul drept avea, însă, crampă. Să ţii apăsată-n puii mei, de ieri, încontinuu, pedala!… Picior de mamoş, gândi.

N-ai calciu! Iuliana întoarsă spre el, în bucătăria lui Grazzini, cu o mână pe ceaşca din raft: n-ai calciu! întoarse privirea spre marginea şoselei, zărise un câine. Câine iugoslav, îi trecu prin minte şi buzele i se lăsară la colţuri. Maidanez. Prea bătrân.

*

Poftim. Uite-o. Întâi îi ascultă papucii pe trepte, deşi, talpă de pâslă, mersul e silenţios. Iuliana coboară de la etajul vilei

Grazzini, trece prin holul cu oglindă oferindu-şi o scurtă evaluare şi intră în bucătărie. Lavazza. Ce cafea şmecherită exportă ăştia în România!… Cafetiera scoate şuieratul acela bolborositor de arome, iar femeia întinde mâna spre bufetul cu cești, luând una.

— N-ai calciu.

Vasile îşi masează degetele mâinii stângi. Şi-o strecoară în buzunar ca pe un mădular ruşinos, o simte chircită, înspăimântată, ca o degerătură. Se întinde după căniţa ce abureşte negrui.

Chipul Iulianei, calm, aproape absent, fără vânătăile alea. Polac de fecal! Treaba mea… Frumuseţe rurală. Cărnoasă, pietroasă, cu aspect primitor, la treizeci şi cinci, cât a făcut în septembrie, clădită, stabilă. I-ar fi trecut palma pe spate, pe arc: arcul crupei.

Mâna, amintindu-şi, s-ar vindeca înviind. Dar îl descurajează preocuparea cum curăţă sita de zaţ, îndepărtând deja bărbatul, excluzându-l. N-am felicitat-o nici la trei şi patru, nici la trei şi cinci, nu

merită. Laba la ochi! Ce să fac?

— Să-ţi iei calciu, n-ai calciu. Da din ăla cu magneziu, că fără un se depune.

Ce te mănâncă grijă de mine!… Un tăntălău. Cel mai tâmpit dintre toţi polacii din Puglia! Şurubari, pute toţi a closet.

— Treaba mea! îi strigă de unde era. Adică, din staţia Rondi.

Nu departe de aia, campo, cum îi zic ăştia aici, nu departe de „tabără". Încearcă s-o întoarcă din drum.

— Nu eşti normală?

— Treaba mea.

Cu vânătaia aceea sub ochi. Nici măcar occhiali di sole. În general, se feresc a vorbi româneşte cu italienii de faţă, de când cu ţiganul ăla idiot. E bine că l-au ascuns pe vreo nu ştiu câţi ani?

Soţie de amiral, ceva. Violată, femeia, şi atinsă la beregată. Maidanez. Pe maidan; urangutanul trage la troscot. Mailat, sau cum îl cheamă pe ăla? Romulus. Cred că şi Remus. Nu înnebuneşte toată Italia? Ia, dacă erai italian, nu te repezeai să-i iei gâţii? Se face că nu vede nici cum arăţi, nici cum ai intrat, nici cum cerşeşti sau ştergi la parbrize, se face că plouă că eşti venit la zulit, da dă-o şi-n pizda mă-sii! Fii atent, ăştia-s rămaşi de la Mussolini cu o genă mai apăsată, din trei în trei luni se sucesc şi fuori rumenii Adică romii, care vorbesc şi ei româneşte, ce să vorbească? Rrom sau romeno, me ne frega un cazzol Li se rupe, e clar. Au şi ei bizonii lor; bizonul are drag de lucrurile care-i intră uşor în scufiţă, cum ar fi o ştampilă. Dacă rromu-i zingaro, nenorocitul, romeno ce-o fi?

Totuşi, uite, nu se mai controlează; Vasile îi strigă-n română, cum îi strigă şi-acasă. Sunt, e drept, şi la distanţă unul de altul; el pe şina de tramvai, simţind că-i fuge pământul de sub picioare. Atât: treaba mea!

În staţie, câţiva italieni. Se retrag, se strâng între ei. Unii se fac că-i zgârie la auz limba aia, deşi, la accent, pugliese e ca româneşte, dacă nu eşti atent. Auzi de departe, te crezi în Giuleşti.

Treaba ta, ai? Nu mai bine te-nverzeam peste tot? A dracu' tu, cu polacu tău nesimţit… Dacă nu-i şi ăsta ţigan, îmi tai nu ştiu ce!

*

Câteva lămuriri… Iuliana pleacă din casa lui Vasile Rabdan cu Tadeusz. „Casa" trebuie luată sub înţelesul de cotlon habitabil. La început, cum fac toţi, ajungi acolo cu o sacoşă, nu cunoşti, n-ai de lucru,

te tragi şi tu unde auzi româneşte: la campo. Nu te mai uiţi că ăla-i ţigan, marocan, albanez sau nu mai ştiu ce. N-ai neamuri, măcar să-ţi dai urechea pe ceva ce poţi înţelege, unul de-al tău, din Ilfov, de unde o fi. Te orientezi şi ridici o baracă; faci rost de placaj, de tablă, cartoane şi aşa mai departe. Măi, femeie, nu eşti normală? Asta, înainte să fie definitiv. Că s-a mai întâmplat, nu-s tâmpit, m-am cam prins.

8

Nu-mi place să dau în ea, da polacu – mârlan, deşi aveam un veceu în comun.

Îi mai învineţeşte un ochi cu vreo patru luni înainte. De asta ne-am târât noi de pe unde-am venit? Cum pleci din casă, aşa?!

Acu că, de bine, de rău, ne-am mutat?

Găseşte o remiză cu o gheretă de portar de două odăi. Nu poţi să stai toată viaţa, aşa, ţigăneşte, la gloată, că te umpli de doamne-ajută. Care cum vine, şi cocălarii şi ăia, crede că-i deocamdată, pentru moment, provizoriu. Până te scoţi la un mal.

Provizoriu o lună, un an, doi ani, şi-odată vezi că n-ai făcut nicio brânză şi te saltă carabinierii la prima mişcare. Taberele astea de seminomazi le găseşti dincolo de suburbio, la distanţă, plăteşti transportul de-ţi vine să plângi. De regulă, aproape de-o apă. Găteşti, speli, e necesităţi. Dacă nu ierea lângă râu, nici nu mă lipeam.

Oricum, nu se ştie de ce, te trezeşti că totul se umple brusc de copii. E nevoie de vase, lighean, o masă, un pat, frânghie de rufe, dar şi de-un veceu. Contribuie mai multe familii; folosinţă comună. Dacă eşti convins că merită osteneala săpatului. Dacă nu, nu eşti obligat. Te descurci strămoşeşte: boscheţi. Sau îl cumperi de-a gata. El, Iuly, cu încă două familii de polonezi şi cu ţiganul Dobrică au unul, pentru moment. Colhozul merge o vreme, dar cu corturarul te cerţi, vine şi treaba asta, obligatoriu.

Dom'le, nu-l preocupă. Foloseşte şi-atât!… Ia cincizeci de euro de-aici şi ne laşi. Punem lacăt.

Remiza o nimereşte printre ăştia cu dezmembrări de maşini.

Tot mahala, pe-un şantier. Era intrat cu nişte români. Aşa-i afară: românii-n construcţii şi polonezii pe instalaţii. Sigur că mai bagi mâna şi într-o canalizare, dacă ai baftă, dar asta-i peste tot partea lor. Dom'le, îţi dau gardu' cu alb, ţin curat, uite ce harababură-i aici: fiare, jeg, maşini bulite, tractoare stâlcite, cauciucuri, cărbuni! Bine, bre, zice italianul, ia ghereta, c-a ta.

9

S-o văd lună! Şi-i dă cuşculia portarului, pereţi de cărămidă, apă, minune! Plus două cămăruţe cu prize… Să sari într-un picior. Osana! Se mută instant.

Vinde partea lui de veceu cu o sută cincizeci şi mărită baraca. Dispare din tabără. Are, desigur, şi motivul cel vechi.

Tadeusz, o javră, cu familie-n Polonia lui – primeşte scrisori –, se cam dă la Iuliana. Şi nu-i prima dată, să nu-mi spună mie că-s chior. Vasile o atinge, cum a atins-o, o lasă cu vânătăi. Polacului n-ai ce-i face, îl pocneşti – deschizi conflict cu Silezia; sare Zbigniew, sare Jozef, sare Krzysztof, şi closetu-i în participare comună. Totdeauna polonezii se poartă nasol, cu toate că le-am ţinut tezaurul în Al. Doilea Război şi l-am dat înapoi la centimă, nu ca ruşii cu noi. De înjurat, da, albie de porci poţi să-i faci, se îmbată şi uită. Pentru că-i nesimţit. Măcar dac-ar fi mai tânăr ca mine, hai să zicem le mai tânăr şi n-ai de întors.

Da dacă io am făcut trei şi şase, el le sărit de patruzeci ca nimica. Ce-ai găsit tu la el? Că nu ştiu ce, că lasă-mă-n pace, ai buba la cap… Doamne, nu-mi place să dau în ea, nu-mi place s-o bat! îmi pare rău după aia, da' te prosteşte în faţă. Nu te uiţi la el cum miroase? Toţi instalatorii are miros. Îţi convine mirosul? Dacă mai dai în mine, plec şi nu mă mai vezi! Aşa? De asta te-am luat din Drobeta? De asta te-am scos din infecţia aia de campo? Stai acum într-o gheretă civilizată, frământi noroaie pe undeva, mai vezi ţigani în izmene, îţi urlă puradeii la cap, pute ceva, te plouă în casă? N-am făcut destul pentru tine, curveto ce eşti?! Eşti o doamnă, nu-ţi place nici aici, în remiză, nu-i de nasu tău, spune-mi clar!

Doamnă, nedoamnă, Iuly preferă vila Grazzini. Tadeusz îi schimbă instalaţia-n casă, iar macaronarul îl opreşte ca grădinar să şurubăiască la aspersoare. Polacul mirositor o aduce imediat menajeră. Acum, amândoi porumbeii la Grazzini, la vilă; ai văzut cum se leagă? Şi, dacă-i spui ceva – treaba mea! În mijlocul

10

străzii, cu ochiul umflat. Să nu mai dai în mine, că nu mai suport! Da' ce, crezi că mie-mi place să te pocnesc? De ce mă provoci? Dai cu picioru' la un loc atât de greu de găsit, în doi ani sau în trei pot să-mi iau o vilă şi io. Ţi-am spus, dă-mi tu o idee pentru o afacere bună, atât am nevoie, o idee, am spaţiu, pot să-mi permit. N-o să te zgârii pe faţă, dacă-n câteva luni îmi vine ideea şi mă umplu de bani? Nu dai în plâns?

Menajeră ai vrut, menajeră rămâi! Stai cu polacu, dacă nu mai poţi de polac, miroase-l până te damblageşti. Am făcut o viroză, tuşesc, am rămas fără calciu. N-am plecat împreună din România, de ce-am mai plecat?

Unde-i Vasy?… Vasile Rabdan trăgea pe şoseaua care traversa Iugoslavia veche. Severinul, încă departe. Şi Bari, în urmă. Din când în când, se scutura îngrozit. Aţipea. Ieşise din Italia pe la Trieste, găurica de altă dată pentru transfugi, şi cădea, era terminat. A transfugilor unidirecţionali, evident, către vest, spre est nu se semnalează pentru moment. Alergase tot drumul aproape non stop, nici el nu ştia pentru ce. Timpul pierdut cu şoseaua blocată sau îl chema în mod pervers România?

Asta, între noi… Lui nici nu-i dăduse prin cap să se opintească la desluşirea acestei dileme, s-ar fi oprit undeva să se lase puţin, dar nu-i plăcea în maşină, la rigolă, ca un meltean. Trec în viteză pe lângă, caroseria se scutură, claxonează, tresari adormit, nu-i ca lumea. O cafea şi câteva ore de somn într-un pat ar fi fost mai corect. De aia se şi uita la dreapta, la stânga, dar nu se putea hotărî, amâna. Şi iar douăzeci, treizeci de kilometri cu ochii cârpiţi. Parcări şi moteluri pentru TIR-uri turceşti, curve, îţi poţi imagina aşternutul, după aceea te plângi că nu ştiu ce, te mănâncă, trebuie să apară şi ceva mai select.

11

Treaba mea… O văzu cu mâna pe raftul bufetului, la Grazzini-n bucătărie. Nu, de calciu vorbeam. Mie-mi plac sânii sâni.

Tot aşa, zgâindu-se într-o parte şi-n alta şi frecându-se cu spatele de spătar ca să-şi mişte ceva dureros de sub omoplat, pierdu ieşirea spre Mohács. Furios, izbi cu mâna-n volan, dar observă că pentru gestul acesta şi-o desprinse cam greu. Trebuie să dorm neapărat. Plus căţeii din spate, apă, le nevoie să-i curăţ.

Okay, mă opresc. Cinci kilometri şi stau, peste ce-oi da, oi da.

Mă ia somnul. Să nu sar şi de Szeged. Ia deschide tu ochii!

Ar fi însemnat un ocol îndărăt, căci avea treabă la Kiskunhalas.

Intri în Ungaria, pe urmă în sus, şi iei puii în drumul spre Severin, când faci dreapta spre graniţă. E acolo un ungur cu o canisă de ciobăneşti belgieni, mai ieftini ca la ăia, la Gand. Se gândea la vreo cinci căţelandri, dacă intra în cât programase din bani. De fapt, căra şi-acum vreo patru bucăţi de la Bari: trei dobermani şi un golden retriever. I-au făcut mintea puşculiţă tot drumul, başca mirosul. Să rabde, ce să le fac,

până opresc undeva. Io cum rabd? Pute maşina asta ca la hingheri. Nu-l mai scoţi, izul de câine, aşa moare; pune pe fugă orice cumpărător, îi dai foc când se rablageşte. De asta a şi luat-o cu aia, cum se cheamă, pentru cuşti, în spate, în România îi spune papuc.

Pupic… Pickup!

Aşadar, la întrebarea „unde-i Vasile" se poate obţine răspunsul rezumativ: trântit în camera lui. Zace-n pat. Doarme neîntors într-un motel pe lângă Novi Sad, undeva. Nu ştie exact cum se numeşte localitatea, trecuse cu privirea peste o tablă indicatoare: Novi Sad – 6 km. La Dunăre. Fluviul se vedea din parcaj, a putut să-l zărească în timp ce curăţa somnoros cuştile din spate ca să-i poată hrăni. Îi lăsase să dezmorţească printre maşini, mişunau. Portarul se uita la ei prin geamul de la recepţie, dar n-a putut să crâcnească. Nu ridicau piciorul la roţi, prea mici, urinau ghemuit. Când i-a fluierat, şi-au văzut de treaba

12

lor, adulmecau pe asfalt. A trebuit să-i apuce de ceafă ca să-i pună la loc.

Doarme cu pantalonii pe el. Sandalele şi cămaşa, atât, aruncate. Ca un drogat. Cu capul pe marginea pernei învelite în galben, la care, dacă te uitai de aproape, puteai să observi perişori de diverse origini. Cu siguranţă, n-a mai fost atent şi la asta. Un trup azvârlit pe-o saltea. Momentul somnului, nedesluşit în asemănare cu sobrietatea morţii de care atârnăm mai mult decât lasă ea putinţa închipuirii. Chiar dacă răsucit într-o parte, cu mâna prinsă sub el. Cu duhul plecat. Un obiect. Deşi pielea e umectată de o fină sudoare. Deşi, în liniştea încăperii, un hârâit uşor, gutural. Cu tremurul buzei de sus la expir. Odaia trăind în tot acest timp prin larma asurzită ce pătrunde de-afară, dinspre şosea. Clătinarea perdelii. Şi musca, nefiind deocamdată decât o sursă de zumzet, ocoluri oculte. Materială subit, când se depune punctiform pe umărul lui şi n-o simte.

În momentul acesta, tabăra de emigranţi de la Bari e plină de carabinieri. Frământă noroaiele dintre barăci. Se feresc cu mâna de rufele care împânzesc aerul, atârnate pe sfori. Se străduie a fi autoritari, inflexibili, să potolească zarva ţigăncilor care-şi smulg copiii din glod. Pot să-i amprenteze până-n chilu farfuzii; oricât i-ar urca în avioane şi i-ar întoarce la Bucureşti, nu-i pot istovi. Sunt nevoiţi să pătrundă în colibele lor, având pe faţă un irepresibil sentiment de

dezgust. Dau de bolnavi, sărăcie şi de un aer stătut. Probabil, insecte. Caută un român.

Un ţigan a ucis alt ţigan. Pentru un timp, nu s-au mai raportat tâlhării, italience omorâte cu umbrela-n metrou sau trântite pe câmp. Sau copii dispăruţi. Sau fete scoase la produs plăceri pe şosea. Sau băieţi cu aceeaşi îndeletnicire pe Lungo Mare, în sud. La Bari, un ţigan a ucis alt ţigan. Carabinierii scotocesc după românul acela.

13

Dincolo, în remiza plină de ruginituri şi cauciucuri uzate, patronul a pus să se văruiască ghereta după ce a lăsat-o Vasile.

Doar câini italieni vagabonzi dau târcoale, aşteptându-l să le azvârle ceva. Aici, plouă subţire.

La reşedinţa Grazzini, însuşi domnul Grazzini Vicenzo a surprins-o pe Iuliana făcând dormitorul. Misiune domestică, ca să spunem aşa, lucru ce l-a făcut imediat să adopte un amplasament misionar. Fără ameninţări şi fără şantaj; femeia de serviciu e în serviciu, iar ţiganca e bine să priceapă rapid, scutindu-l de comentarii. Asta îi permite lui signore să fie chiar tandru. La sfârşit, îi va oferi o pralină. Secretul lor, nu vor da niciun semn că s-a petrecut nu ştiu ce, el domnul, ea menajera, în afara acestor ocazii aparenţele sunt conservate atent. Nu-i foarte sigur dacă-i ţigancă sau dacă-i româncă, e şi plicticos. Bulgăroaică, româncă, sârboaică sau chiar italiancă, ţiganca-i ţigancă, un fel de româncă, câteodată-i plăcut să-i bagi mâna-n chiloţi. Tadeusz şurubăieşte undeva în subsol. Apoi, va duce apă câinelui dresat de român.

E drept c-ar fi putut să găsească maşina vandalizată şi căţeii furaţi. De aceea, primul gând hăbăuc la trezire acolo a fost. În cameră plutea deja ora amurgului, îşi duse ceasul la ochi. Trecuseră câteva ore. Cămaşa.

Dar nu. În parcaj, linişte, totul bine. Deschise cuştile şi-i lăsă să se ia după el până-n spatele motelului, acolo unde pornea râpa şi se vedea, de sus, apa. Îi auzea prin buruieni, îngropaţi în frunziş. Pasc. La păscut. Surâse. Fluviul strălucea vioriu în lumina asfinţitului, solemn şi pe gânduri cumva, lasă impresia asta, o poţi recunoaşte şi-n Severin. Ar fi putut să-l privească oricât, în picioare. Plutea un obiect. Întoarse capul unde i se păru că aude şi distinse departe, suind, o şalupă. Somni. Foiala.

Gropane. Îşi reprezenta o clipă colcăiala de viaţă de pe fundul

14

mâlos. Întuneric. Se ridică pentru a întoarce un pui ce coborâse prea mult.

Pe primul, un maidanez de trei ani, îl dresase la el în remiză după plecarea Iulianei. Se trezise brusc singur şi suferea – era să spun ca un câine. E dureros şi s-ar putea presupune că nimeni nu scapă; trăieşti între aglutinări şi rupturi. Dacă n-ai mai dresat şi totuşi se-ntâmplă, întâi te lucrezi personal. Nu faci asta, nu poţi!… înveţi respectul faţă de animal. Ca în tovărăşie; nu respecţi, nu respectă. Te desparţi de cel care-ai fost. Omu-i de obicei bramburit. Ca şi cum te-ai lăsa de fumat, înţelegi? Gândeşti iute, comenzi scurte, nu şovăi, tu eşti stăpânul şi, mai ales, nu ţi-e frică. Ţi-e frică, te-a ras! Adu-ţi aminte câţi patroni ai văzut şi care-au învăţat treaba asta pe piele de salariat, înainte de tine… Pe scurt, faci diferenţa de la bun-început: a dresa nu înseamnă a domestici. Un puşcăriaş poate să domesticească în celulă şogâţi, dar numai atât. Când animalul depinde de tine şi are nevoie de hrană sau adăpost, poate chiar afecţiune, calul sau vaca, cum e câinele chiar, se lasă domesticit, adică se îmblânzeşte. Se lasă la treaba la care l-ai pus, livrând mutual un serviciu. Corect? Dar dacă i se rupe de ce poţi să-i dai, cum ar fi urechelniţa sau crocodilul, nu-l mai domesticeşte nici tata, în veci. De dresat, se mai poate. Dacă ai grijă să-i placă. Adică, o joacă, să nu-l plictisească. Ceea ce te îndreaptă şi pe tine un pic, te întoarce spre puştiul care erai. Joc şi recompensă, asta-i baza la ei. Niciodată bătaia, pedeapsa!

A executat, scoţi cărniţa din buzunar, zici bravo, îl mângâi pe cap. Să se joace, de aceea dresajul îl mai reiei cu el după trei, patru ani, că se tufleşte ca omul în căsnicia lui veche, se obişnuieşte, nu mai are zvâcul dintâi. Restartezi.

Corrado era vagabond şi se pripăşise la fier vechi, printre nişte rugini turi. Venea la gheretă când îl simţea că-i acasă şi aştepta dumicatul. La început, na, na, na, ieşi afară, aşteaptă.

15

până a văzut că leagă comanda de ce avea de prestat. În momentul acela, a început să-l înveţe pe italiană. Zicea Giu, se culca. Stai zitto, se punea în fund, şi aşa mai departe. O plăcere, animalul se bucura la o coajă de pâine, îl credea dumnezeul lui.

Asta şi trebuie: să te considere fratele lui cel mare, să-i vină să moară pentru tine, să execute orice. Depinde şi cât creier îi clipoceşte

în cap. Şi foamea! Ţine-l flămând. Nici nu ştii ce face foamea dintr-o vietate. Îndestuleaz-o şi vezi după aia cum te tratează. Flămând. Ţine-l flămând!

Pe urmă, a văzut că-l fereşte de cine intra pe-acolo, chiar şi proprietarul. Din capul lui, natural, nu-l învăţase şi asta.

Atunci, stai aşa, ia să te fac io câine de apărare… Attachi! Animalul trebuie să latre la intrus, dacă ăla stă nemişcat. Cum se urneşte, gata, pe el! La beregată, la gâlci! De aceea, tu, ca dresor, dai comenzile scurt, aspru şi static, nu fâlfâi cu mâinile prin aer la indicaţii, că te compostează. Asta-i în capul lui. Se face aproape un om, se face deştept.

Măi, Iuliano, îţi spusăi, ne trebuie o idee, se pot face bani în Italia, o idee, dă-mi o idee! Asta-i Ideea cu I mare: câinele defensiv şi de pază. Despre atac nu vorbim… Care italian n-ar vrea să-şi ştie casa păzită, când năvălesc în fiecare zi români peste el?! Ai o soţie, ai un copil, cum te aperi de ăştia? Cu câinii dresaţi de Vasile. Maidanezi dispuşi să înveţe găseşti clapertutto.

Şi gratis.

Pentru că te simţi foarte prost. Nu poţi vorbi româneşte pe-aici, te iau de ţigan. Le explici că românu-i român, latin, din ăia, ca ei, dar degeaba, pierzi timpul. Te ţin de ţigan, că-i mai necomplicat, iar italianu se dă mare, se crede el dat în pizda mă-sii, în orice ocazie. Ştii ce nasol te simţi? Mamma mia! Lasă-i, frate, să cumpere câini! îmi convine şi mie. Dresez. Cinci sute de euro, unul. Nu? A venit cineva la cerşit? Atâta că nu te lasă patronul să-i puieşti în remiză. Şi nici n-ai condiţii.

16

Se întunecase destul, numai apa era luminoasă şi vie, reflecta încă ce-i venea de la cer. Căţeii i se adunaseră la picioare şi scheunau iar de foame. Se ridică şi se scobi în buzunar după câteva granule de Pedigree. Unde-am pus sacul? O luă înapoi, cu gaşcă cu tot. N-apucase să facă nici duş, se trântise îmbrăcat de cum intrase pe uşă. Ar fi fost bună un pic de apă călduţă. Dar vizualiza robineţii din care cădeau rozetele, gresia slinoasă şi cădiţa drapată-n perdele de plastic roz, lipicios, şi-i trecu.

Tadeusz. Meserie tâmpită. Murdar. Miros de canal. Pun pariu că i-o trage Grazzini, şi el, bag mâna în foc.

*

— Vinzi câinele?

Iuliana aşteaptă răspunsul, făcând dungi cu unghia pe şerveţel.

Ce putea s-o intereseze? Cine-l voia? Tadeusz pentru Grazzini, mai mult decât sigur, n-are obrazul să mi-l ceară direct. Mă mir, la cât le de nesimţit…

Vasile tace. Soarbe din capuccino. Să te trezeşti cu ea, dimineaţa, la uşa gheretei, a crezut la început că s-a-ntors.

— Mă cam legai de el.

— Cum îl cheamă?

Îi spune. Se uită pe furiş la chipul ei preocupat de lucruri care-i sunt străine deja. Compactă. Puţin cam rurală. Nu mai are vânătaia aceea sub ochi, o faţă curată care începe să se îndepărteze, absentă. Ca trenul din care cobori şi-l vezi micindu-se, pierzându-şi substanţa acolo unde şinele încep să se strângă, încă duce ceva ce-i al tău. Se topeşte, Iuliana… Cum le intimitatea cu polonezu, aceeaşi pe care o ştiu? Sau alta, cum le?

Iar i se urcă sângele-n cap, dar se controlează, ţine cana în mână, imobil, nu clipeşte. O ţigară pe jos.

— Îmi pare rău, spune, că dădui iar în tine, dar mă şi provocaşi.

17

Şi chiar regretă, în timp ce furia se zbate în el, gârbovindu-l.

— Vii acasă?

Femeia nu pare să fi auzit. Are un mic gest nervos, îndepărtează şerveţelul cu unghiile.

— Cu cât îl dai?

Vasile ridică din umeri, morocăneala se reface la loc. Se gândeşte iritat că poate avusese o mină prea insistentă.

— Acasă, la Severin…

— Trei sute de ieuro-i bine?

Nu se aşteptase chiar la atât, muncise în joacă trei săptămâni, două ore pe zi. Îşi dă seama c-ar putea merge mai sus; nu-i nimic, taci că-i bine. Pentru început, e domneşte. De unde să-i treacă prin cap c-ar putea fi afacerea secolului? Dau ieftin, poftiţi!

— Cum să-l vând cu trei sute? Tu ştii ce muncă-i aici?

— Atunci, cât?

— Cine are nevoie? Polacu?

— Grazzini.

— Şi de unde ştie Grazzini că am câine dresat?

— De la Tadeusz.

Tadeusz… Rosteşte numele ăsta cu neruşinare, ca şi cum ar spune „treaba mea” sau Danone! Dar deja se hotărâse, îl dă. Un chelner ieşi din bucătărie cu o tăviţă lucioasă, pe urmă se întoarse înapoi. Şi-l imagină pe Corrado, săracul, dând din coadă la alt stăpân, legat cu lanţul şi scheunând după el. Te uită ca şi cum n-ai fi fost. Asta-i viaţa de animal, io nu-s aruncat de colo-colo, mai rău? Da şi trei sute de euro, nu-i moca?…

Chiar acum învaţă o altă lege de bază: nu te ataşa de nimic!

— De cine se teme, de ţigani?

— Nu ştiu de cine se teme.

— Şi dacă intră vreunul şi-o mierleşte în curte? L-am învăţat să sară la gât.

— Nu-i treaba mea. Vrei trei sute? Ie şi maidanez.

Taie discuţia. Obiceiul ei; face asta totdeauna când se simte în avantaj. Mă întreb dacă şi cu el… Maidanez. Adică marfă de doi bani, de trei sute. Dacă ierea de rasă, sărea cu mai mult.

— Nu, nu-l dau.

Dar înclină să-l dea. Se întreabă deja cu care din haită ar putea să înceapă chinuiala din nou. Printre cei care lihnesc prin remiză, nu ştie altul ca lumea. Cam prăpădiţi, de talie mică. Nu se plăteşte, cine cumpără vrea un câine de pază, masiv. Poate pentru la circ. Da ştiu io ce se cere la circ? Care circ?

Aceasta e clipa în care se petrece incidentul; la început ziceai că-i scuzabil. Vine un şmecher de la toaletă, n-avea mai mult de opteşpe ani, şi se atinge de masă cu şoldul. Cafeaua se clatină-n ceaşcă şi, din reflex, Vasile pune mâna deasupra. Tipul se uită la Iuly, bâiguie nu ştiu ce, i se păru timorat, şi se îndreaptă spre o masă cu bere şi cu alţi derbedei. Aici se râde; un râs; i se pare c-aude. Mai stau ce mai stau, vorbesc între ei şi iar se ridică, chipurile presat de-o necesitate. O ia spre veceu şi, când ajunge aproape, dă cu piciorul, dar zdravăn, să nu mai pară greşeală.

Iuliana, cu cafeaua în poală! Hăhăieli între ei. Localul cască ochii, dar nu se întâmplă nimic, niciun cameriere nu se omoară să şteargă. Vasile – pune-te-n situaţia lui – sare-n picioare şi începe să le zică ceva, nu chiar de mamă, dar pe italiană.

În secunda următoare îi cad şi ceilalţi pe cap, cu zingarijuori!,

pitocchi şi restul de amabilităţi plăcute rostirii. În special treaba cu zingari, ţigani – ne lăsaţi!, e mai greu de îndurat; cea cu milogii, aşa şi aşa. Cu îmbrânceli către uşă. Se mai opune, se mai împinge, răcneşte, aşteaptă să intervină vreunul care se căznise cu Dante prin şcoală, dar nici de la mese, nici dinspre oficiu, nimic. Fata de la bar dă din gură ceva, dar inofensiv. Şi i-au scos.

Oribil. Nici nu poate să se uite la ea. Păi, mă, căcaţilor şi pisaţilor, nu sunt în UE şi eu, unde sunt?! Ce UE-a mă-tii faceţi

aici? îţi dă borşul pe nas, îţi vine să sfâşii! De ce mă faci să mă simt râios, nespălat? I-ar stâlci. Dacă l-ar fi avut pe Corrado aici, dacă l-ar fi avut pe Corrado!…

— Spune-i lui Grazzini că-l dau! Poate face vreo treabă.

*

Kiskunhalas, a doua zi, pe la prânz. Nu cunoştea orăşelul şi-a cam orbecăit cu maşina. Avea numai un număr de telefon, i-l dăduseră ăia de la canisa din Bari, de unde luase şi dobermanii.

Ungurul avea afacerea afară din localitate, cumpărase un teren şi-l împrejmuise cu plasă de sârmă. În incintă, cuşti suprapuse în vreo patru padocuri organizate pe rase. Când a intrat, au început să-l hămăie ca la balamuc. L-ar fi făcut bucăţi, cu plăcere. Erau, desigur, şi belgieni. Ăştia prind repede şi-s mai ataşaţi decât ciobăneştii germani. Le place joaca, nu-s chiar aşa impulsivi. Ciobăneşti germani, însă, găseşti şi la noi, ai destui, poate nu cu pedigriul de-aici, dar găseşti. Apă curentă, curat, alei betonate. Frumos, mai exista şi-un teren de dresaj cu şicane, bariere, groapă udă, lărguţ. A vrut să vadă câteva demonstraţii; omul – amabil. Stătea bine. Producea şi pentru poliţie, armată, droguri, alea, mortăciuni, scotocitori, însoţitori pentru orbi, tot tacâmul. Lucru serios. Era intrat bine şi pe felie cu ce avea el de făcut: apărare şi luptă. Vasile, ştia, nu se putea întinde prea mult, deocamdată asta-i desfacerea. S-au înţeles pe cinci belgieni şi o vijlă maghiară. Sub un an. A dat banul, vreo trei mii jumate, dar dacă stai să te gândeşti, nici nu-i scump.

Montă, pedigriu, înţărcare, vaccinuri, intră şi astea.

— Pleci imediat? îl întrebă ungurul pe englezeşte.

— Da.

— Ajungi noaptea.

— Nu, bag tare, spuse Vasile şi închise portbagajul, uitându-se

mulţumit la ce cumpărase.

20

În clipa aceea, apare femeia, nevastă-sa. N-o observase mai devreme, venea cu un sac de granule, probabil umblase prin spate, pe-acolo. Una mică şi plină de pistrui, genul spelb, începu să turuie lângă el şi, chiar dacă nu ştia ungureşte deloc, Vasile bănui că despre el se vorbea. Crescătorul zâmbi cam codit şi aruncă în direcţia lui, mai mult de nevoie, pentru că se vedea cum aşteaptă nesigur:

— S-a prins că eşti român…

— Really? întoarse Vasile, căutând să pară afabil şi bine dispus. Se apropie de ea şi-i dădu mâna. Femeia şi-o şterse de pantalon, iar gestul acesta îi reprimă pornirea reflexă de a i-o şi săruta, lucru ce defineşte valahul cu deprinderi elegante de-acasă.

Singurul efect pe care-l avu acea strângere de mână a fost că unguroaica îşi bombănea acum soţul cu aplombul sporit, obligându-l să se şi răstească la ea, de câteva ori, cât reuşi mai discret, în cele din urmă, dispăru la fel cum venise, fără la revedere, fără nimic: treaba mea, vorba aia… Şi cealaltă avea aproape aceeaşi căutătură, acolo, în staţie.

Ieşea deja pe poartă şi nu se putea scutura de sentimentul supărător că piroşka îi făcuse omului dinţii pentru că diluise ceva cu el, un român. Îşi aduse aminte cum ceruse o dată o pastă de dinţi în Covasna. Pe româneşte. Da câţi n-au păţit treaba asta! Nem tudom… Nem tudom şi pe-a mă-tii, sunt în ţară la mine, vrui o pastă de dinţi! Poţi să-i bagi în toate UE-le mă-sii, o laie! Nem tudom! Parcă-n Italia, ce? Şi de la ce mă văzu că-s român, de la ce? Maşina-i de Bari. Vorbii, de bine, de rău, englezeşte. Am ţoale străine pe mine, cum mă luă de român?

*

Rasa le rasă, se vinde mai bine, te prinzi imediat. Dar de unde să-i iei? în ce-i ţii? Şi-i cam scump. Patronul remizei, nea Renzo, începe deja să se uite chiorâş la animalele culese din

21

ţigănie. Două bucăţi. Ca să nu se jigărească, le face culcuş într-un vagon de şantier, o rulotă din alea. Le cară mâncare. Şi, deşi restul haitei se încuscreşte printre cauciucuri şi roţi de tractor, italianul nu-i deloc încântat de toată povestea cu pensionul câinesc.

Sigur că-i mai bine să fie de rasă. Scoţi un pitbull la vânzare, faci

o impresie. Şi banu' le altul. Dar cât investeşti?! Lasă vaccinul, dar ce-i pui sub nas, că ăştia-s sensibili! Căldură. Confort…

Nici pentru mine nu am. De nebun frământ noroaiele alea?

Roma cea aurită cu metal transilvan avea apă curentă până pe la etajul patru şi poate mai sus. La numai câţiva ani după călcătura lui Alaric, scoteau deja cu găleata din puţuri săpate la nimereală. Lumea, când cade, buşeşte. S-ar putea considera că, în sfârşit, s-au întors după aurul lor jefuiţii, dacă ţigani ar fi găsit Traian la Drobeta şi-n Severin. Dar n-a prea fost cazul. Cu ceilalţi, însă, cu românii rezultaţi din jaful romanic, s-ar putea să funcţioneze o justiţie reparatorie, numită şi imanentă, chiar dacă tardivă. Oricum, Vasile îi detestă pe consumatorii de manele mai rău decât înşişi macaronarii, în disperarea de-a fi nevoit a trăi laolaltă cu ei, căptuşindu-se identitar, volens, nolens, aşa cum te-alegi cu o ciupercă în talpă.

„Noroaiele alea" e mocirla dintre barăci în tabăra pe care o părăsise aşa cum am spus, jurându-se că nu mai pune piciorul în veci. Pietre din loc în loc şi rupturi de placaje pe care să sari.

Femei cu fustele sumecate, ferind inutil atingerea de pământul vâscos al Italiei. Cineva tuşind, totdeauna. Copii mucoşi, cu genunchii măriţi şi cu glodul chiftind printre degete; unii cărând două, trei cărţulii către şcoli. Maşini de ocazie înnămolite printre colibe. Şi câinii, desigur, semănând cu toată bulibăşeala.

Câinii aceştia… O treabă istovitoare, sub băşcălia cocălărească, lipicioasă ca un scuipat. Umblă hinghereşte cu şbilţul de sârmă, smulgându-şi tălpile din cizmele de cauciuc împotmolite în clisă. Când se desprind, o fac cu zgomotul unei supturi. Nici

javrele nu se feresc mai îndemânatec, dar, totuşi, mai iuţi. Vasile înhaţă atent, cumpăneşte, pândeşte. Sau scapă. În general, cotarle la fel de nefericite şi costelive. Rar unul sau doi mai ca lumea. Înjură prostănacii care-l încurcă, îl isterizează veselia chicotitoare a şatrei, de parcă l-ar fi surprins într-un act coital în mocioarcă. Gurile lor păroase, hlizite şi ştirbe. Captiv. Captivus.

Încoţopenit în ei ca un maidanez. Dar şi tu mă provoci! Eşti o lepădătură, n-ai calciu. Le-ar da cu plăcere o bucată la ochi, dar nu scapă vederii nimic, n-are ce face, sunt mulţi şi cu plăcerile larmei. Tu cine eşti, mă? Cu revoluţia, să moară mama! Păi n-a fost cam demult? Da' ce, ierea să stau să mă discrimineză în ţară la mine?!

În cele din urmă, leagă dulăul cu cablu bifilar, de televizor.

E stors de puteri, s-ar spăla undeva, măcar cizmele îngreunate de glod. Imediat, unul, cu mâna întinsă.

— Unde, unde, ăsta-i câinele meu!

— Ia mai lasă-mă, bre.

— Bo, n-auzi?!

— De când le al tău?

— Dacă-ţi spun!

— Băi, Rudele…

— Le-al meu, ştie toţi. Scoate zece marafeţi ca să beie o grapă şi gura mea.

Cel mai nasol e s-ajungi cu el la remiză, pentru că nu te lasă să te urci în tramvai. Nici tu nu te-ai sui, noroit din cap până-n picioare cum eşti şi cu javra rânjită, gâtuită în sârmă şi gata s-apuce. Vasile aşteaptă să cadă noaptea, cu toate că pe întuneric te iau carabinierii la fix. Ce-i cu câinele ăsta? L-ai furat.

Unde-l duci? A, român!… Greu de stat, se bagă-n colibe, bleojdesc, urlă hormonul, auzi cum se apucă să hâţâne patul şi tu stai ca boul pe-un lemn şi te uiţi cât e ceasul. E miluit cu o porţie de manele cum n-a înghiţit toată viaţa. Manele for ever.

23

Expulzarea e un fel de export temporar; se întorc îndărăt şi o iau de la capăt. Stai pe butuc şi asculţi, ori că vrei, ori că nu, şi animalul se trage din mână, smuceşte de laţ, până adineaori se simţea şi el liber. Beznă, întârziaţi, îi poţi vedea cum se opresc şi urinează în drum, înainte de-a dispărea prin rulote. Tropăie, înainte să intre. Apare unul c-o bere, refuză, deşi abia atunci îşi dă seama cât de sete îi e; pretextează ceva la stomac.

Răsuflarea toropitoare a Mediteranei. La ora asta? Sunt obosită. Întoarsă cu spatele. Ia mâna, te rog. Ştiu io de ce te răsuceşti imediat cum mă simţi… Trece podul Padre Pio fără să se ia nimeni de el. Degeaba mergi noaptea; e plin, şi prin restaurante şi pe Viale Bruno Buozzi. N-au somn. Se uită la câine oripilaţi, tocmai când şarla se lasă târâtă de sârmă, proptindu-se ca măgarul pe picioarele de dinapoi. Se scapă pe el, lasă o dâră întunecată pe trotuar, poţi crede că-i sânge. Doamne, cât mai e până la Santa Caterina, de-ar ajunge odată! Da' nu înţelegi omeneşte?! Ai pe cineva, îl cunosc. Io?! Ai buba! Polacu … Eşti incult la cap, lasă-mă, naibii, în pace! Nu-mi permiţi să te ating de o

lună… îşi ia inima-n dinţi şi traversează la semafor. Se vede deja Caratore del Carmine. Târfă nenorocită! îl opreşte o târfă: ce tragi de el aşa, ce vrei de la el?! Da du-te şi-n mă-ta, io te întreb de ce-ţi mişti curul pe-aici? A, eşti romeno, din ăia, bastarda, zingarol… Criminalei Sei romeno! mailat! Va fanculo, muisto! Trebuie s-o ia la picior. În cele din urmă, animalul se lasă, a obosit. Precis le româncă şi aia, ţigancă… Ca să arate că nu-i. Le aduc la produs, păcălite adică, ele n-ar afla la ce vin, le îmbrobodesc, le transportă ca să le facă neveste de fotbalişti…

Normal că ştiu exact ce au de făcut, dau teste în ţară, la peşti, iau note, se antrenează cu luni înainte. N-au încercat să le strângă şi să le bage-n serviciu, la masaj thailandez? Care vru?

Cum să vrea? Şi plăcerea?!… Să iei banu' scurt, cu plăcere cu tot, nu-i de colea, mi-ar conveni şi mie, da cum?!

24

*

Şoselele în Ungaria, bune, spre seară era deja la Nădlac.

Vamă, coadă, înainte de Paşti, se întorceau ca speriaţii de pe unde se deşelaseră: Spania, Germania şi destui „italieni". Se puse la rând, dar când văzu că se înaintează metru cu metru, îi trecu prin cap c-ar fi bine să dezmorţească puiandrii. Se hotărî, deschise portiera, dar chiar în clipa aceea coloana se mai urni o bucată. Renunţă. Rămase afară şi-şi duse călcâiele către fund, ca la tenis, când tragi de carnea anchilozată. La oarecare distanţă, câţiva coborâţi din maşini ca şi el sugeau din ţigări.

Femeile înăuntru, în maşinile sufocate de marfa ieftină ce se cerea sprijinită cu spatele, la fel cum s-a făcut şi agoniseala, ca să nu-i îngroape în habitaclu. Îi privi îndelung, cu încălţările şi boarfele lor târguite-n bazar, încercând să ghicească care de pe unde venea. Da, trebui să admită, cine-i român se cunoaşte oricum ar fi înţolit şi nu ştii de ce. Şi-şi plecă ochii involuntar spre ce avea în picioare.

Dac-ar scăpa de-aici în trei ore, n-ar mai merita cheltuiala să ia un hotel în Arad şi cu câinii în portbagaj. Cât ar fi până la Severin! îţi iei un vânt bun şi-l faci, nu stai la discuţie. Pe la patru ajungi. Uite, aia, cum te uiţi din spate, aşa, seamănă cu ea dintr-o parte…

*

— Dai câinele ăla, sau nu? face Iuliana, după ce Vasile ia rufele de pe scaun şi-i spune să se aşeze. Ce spală lasă în gheretă pe sfori, cât e dus pe şantier. Se trezeşte cu ea că-i bate la uşă, seara, pe la opt şi

ceva, când Bari începe să se aprindă.

— Umbli noaptea pe străzi? Vrei să dea vreun român peste tine?

— Tu auzi? De câine te-ntreb.

25

— De ce nu se deplasează el personal?

— Grazzini? Stai şi aşteaptă-l.

— Îi cade coroana?

— Plăteşte. I-am spus care-i preţul. Întreabă dacă ştie comenzile pe italiană.

— Normal. E-un câine italienesc, dresat să apuce rromii români. Nu se prezintă aici că-s român sau de ce?

— Uite ce-i… Vrei să-l vinzi?

— Tu cum eşti acolo?

Aşteaptă răspunsul, fixând-o. Aşteaptă o tresărire, un gest, un clipit care ar putea s-o trădeze, să-i confirme ceea ce-n inima lui cunoaşte deja. Chipul ei de un calm prefăcut. Cât ştie să mintă!

— Bine, normal…

— Îmi pare rău de treaba aia cu ochiul, dar mă şi provocaşi.

Hai cu mine, vreau să mă-ntorc.

— Unde te-ntorci?

— Acasă, la Severin, unde naiba?

— Lasă-mă-n pace, nici nu mă gândesc.

— O să fie bine, îţi spun. Am trăit amândoi foarte bine.

— Nu-mi trebu, du-te sănătos şi lasă-mă-n pace!

— Iuliană… Facem un institut de dresaj şi băgăm la export.

— Nici nu vreau să aud. Ce să spun, România! Da ce-am căzut în cap?!

— Renunţi la cetăţenie?

— Renunţ la orice, de asta venii pân-aici.

— Ie nasol menajeră româncă, aşa-i?

— Îl dai sau nu-l dai?

— Mai bine polacă. Răspunzi la comenzi în polacă?

— Îl dai sau nu-l dai?

— Nu dau.

Asta, că italianul nu se putea deranja personal să discute, îl umple de borş. Da cine mă-ta te crezi, nea Grazzini? Te dai

26

Italian?! Cine-s campioni mondiali la zulit, io am inventat

furăciunea? Şi Camora-n naşterea mă-tii? Fascist împuţit!

Musolică! Sau ai vreo jenă să dai ochii cu mine, din partea Iulianei, fanculo! Nu vezi niciun câine, nimic, să te jefuie ţiganii ca să vii în genunchi, io i-asmut peste voi!

Până să aibă Grazzini necazul, găseşte el uşa spartă. Nu prea avea nimic înăuntru, doar televizorul. Un jaf de televizor, de pe stradă, îl scoseseră unii pe trotuar. I l-au săltat şi pe ăsta.

Dom'le, când eşti sărac şi găseşti locul gol, te apucă o furie de-ţi vine să muşti. L-ar fi bătut pe Corrado, dac-ar fi fost pe-afară şi n-ar fi sărit, dar cine, nu el îl închisese-n rulotă? N-are nimic, îl scoate şi face instrucţie dură, la sânge, îşi pune mâneca de pâslă şi-i rupe dinţii, attachñ II târăşte prin glod ca să aibă apoi ce spăla, până i se scurge din cap nebunia. Bravo, Corrado, bravo bello, amico! Să ai un câine ca ăsta şi să-l ţii acolo, sub lacăt, de frică să nu ţi-l fure sau să ţi-l otrăvească!… I-ar toponi în picioare. Scârbe jegoase! De pe la şantiere, de-aici. Îi dă prin cap să-l scoată noaptea cu el şi la prima lepră – nu trebuie să-l înveţe nimeni, ştie precis cum arată unul ieşit la prădat –, să-i sară la gât amândoi. Să-l rupă la jugulară! Dar se lasă cu puşcărie, alt Mailat, pizda mă-sii… Mai bine-l mărit, face o grămadă de bani, am nevoie de bani. Să dea cu el în ţigani, dacă-i macaronar, dacă-i domn superior.

Nimic nu înrăieşte omul mai mult decât când îl pui la grămadă. Şi colectiva şi blocul sovietic, la fel, când au fost. Cred că nici UE-a nu durează mai mult, n-are cum. De ce te-au mai băgat între ei, dacă te ţine de negru? Duşmănie şi bani de rahat.

Aşa se gândeşte, în timp ce traversează spre staţia de autobuz şi-o vede cu mintea – treaba mea! –, mi se rupe.

— Hai, zice, când o vede din nou, peste drum, în bottega lui Mario, hai cu mine acasă.

27

— Nu vorbi româneşte.

— Vii?

— Se uită ăştia la noi.

Adevăru-i că nu se prea uită, dar se întind cu urechea, poţi să-ţi dai seama, la limba asta bizară, semănând cu pugliese puţin. În cafenea, mai mult mese goale la ora aceea; citesc ziare în ramă, câţiva, sau se uită în gol. Afară burează, e ud. Fâşâie maşini şi dispar. Chelnerul vorbeşte la celular. Vasile se întoarce spre ea.

— De ce îmi spuseşi treaba mea?

— …Pentru că-i treaba mea.

— Aşa, dintr-odată? Ie mai bine aşa?

Iuliana tace. Se uită afară. Nervoasă?

— Ce are el mai special? Că-i polac? Maniere sau ce?

— Te rugai să vorbeşti italiană.

— Italiană vorbesc cu câinii şi pe unde am de vorbit. Poate-i şi treaba mea. Te gândeşti?

— Mă gândii.

Se întunecă totul, deodată, în jur, ploaia plescăie întărită pe trotuar. Chipul ei sănătos pe fondul mohorât al peretelui; e ţăpănoasă, mustoasă, abstrasă printre tainele ei, ţinându-l departe.

— Înseamnă că ţi-e bine, degeaba. Foarte bine. Spune-i că-l dau pe Corrado. Mă cauţi când vrei.

— Nu ştiu dacă mai vrea.

— Dacă vrea…

Într-un fel, toată lălăiala asta cu câinele prinde şi bine. Poate s-o mai caute, are motiv. Dacă se răzgândeşte? Până atunci, capturează doi maidanezi şi începe şcolitul cu ei. Nu l-ar da pe Corrado, dar nici nu te poţi ataşa, dacă vrei să intri-n afaceri.

Produci, ai vândut; iar produci şi iar vinzi, aşa merge treaba. Nu poţi ţine animale pe stoc, că dai din casă, te scoate la pepeni.

28

Sigur, de rasă ar fi mai ca lumea, altfel se vinde un câine de rasă dresat cumsecade. Dar, deocamdată, asta se poate.

Eu, ca român, prefer maidanezu; le mai maleabil.

Rasă aducem noi, după aia. Îi pare rău că i-a spus de canisă, se scapă cumva şi prinde altul ideea, chiar italian. Ce-i, greu? Ie destui ciumpalaci care freacă menta pe-aici, deschide-le capu' puţin să-i vezi cum se apucă de câini şi nu mai ai loc. Cea mai tare le o canisă în România; te duci, îi dresezi şi pac, înapoi la broscari, căci între timp ţiganul nu stă, bagă frica în ei. Nu-i aşa? Lucrează, deci, pentru tine. Afacere – ţuţ!

Păcat că se nimereşte să-l dea lui Grazzini, ceva mai antipatic nu s-a văzut. Scorţos, parcă-i Zanetti de la Inter Milano.

Şi nu ştii de ce. Ce ai, mă? Ai o jenă în trup să tratezi cu mine direct, te cobori?… Şi dacă vin eu, Vasile Rabdan, într-o zi, şi vă dau muie la toţi cu afacerea asta canină, nu-mi iei ciorapii să-i pupi? Când am să mă sui peste voi?

— Spune-mi, vii sau nu vii?

— Nici nu mă gândesc.

— Hai, Iuly, te rog io frumos, dezvolt biznis acolo, s-a schimbat şi guvernu' la Bucureşti, sunt chitiţi pe o treabă.

— Nu plec. Mi-a spus Grazzini că-mi face acte aici.

— Auzi, te rog mult… Să nu-ţi pară rău.

— Treaba mea.

— Cum, adică, a ta? Plec singur, ce fac?

— Pleci cu cine vrei tu.

Da. Nu te ataşa de nimic…

*

La drum, ştii doar când pleci dintr-un loc. N-a fost cum crezuse. Noapte, ceaţă, demenţi care-ţi bagă faza în ochi şi, mai ales, imediat ce-ai scăpat de la vamă, drumurile din România îşi schimbă natura. Parcă-s arate. Mai conducea şi cu sufletul greu.

29

gândindu-se la cumnatul care va întreba imediat ce-i cu ea, unde le? Ce să-i spui? Poţi să-i spui? Şi nici asta n-ar fi contat nu ştiu cât, până la urmă îi spui, dar ai, aşa, ca o boală când ştii că s-a pus bariera definitiv. Conduci cătrănit şi doamna, în timpul ăsta, îşi vede liniştită de viaţă. Poate doarme răpusă. Polac de rahat!

Abia dimineaţa, în zori, iese din Severin. Se vorbea româneşte şi la aparat şi la benzinăria unde oprise mai mult ca să îmbuce un sandviş, iar lucrul acesta, dacă vii de undeva necăjit, te întremează cumva. Eşti acasă, oricât l-ai înjura pe mârlanul care-ţi taie calea fără nicio semnalizare, futu-l în nară, oricât ai căuta să vezi în jur numai prostie şi jeg – treabă ca să-ţi confirme în orice moment că bine-ai făcut să te care de pe-aici –, eşti acasă, nu vine nimeni să-ţi spună ţigane, dă laba să ţi-o amprentez, că poate faci vreo nasulie, ceva, şi să ştiu cum te iau.

N-am calciu, îşi spuse, aducându-şi aminte de mâini, dar nu îndrăzni să le desprindă de pe volan de frică să nu se chircească.

O luă pe malul Dunării; Crivina, satul fratelui ei, se afla la vreo treizeci de kilometri mai jos. Şi, deşi nu-l trăgea inima să-i bată la poartă, ştia cu precizie că aici e locul perfect ca să-şi pună canisa. Se tot gândise: aproape de graniţă, pentru când ar fi avut de ieşit spre Italia. Plus Dunărea, bineînţeles. E bun să fie un drum şi pe apă, dacă iese alt război pe la sârbi ajungi la unguri, ajungi la austrieci şi te scoţi. Ăştia

de pe-aici au făcut averi cu benzina, cât a fost embargou.

Deocamdată, fluviul albea enigmatic în ceaţa ce-l apucase încă din Simian, făcu dreapta la Hinova, ceaţă şi-aici, la fel şi-n Batoţi. Maşina plutea, parcă visa că rulează. Îi plăcu fără să înţeleagă. Deschise un geam, că-i intrase o muscă. În pădurea din Devesel constată că nu mai avea semnal la mobil şi luă drumul Crivinei. Se zăreau câteva rulote de albinari; crângul fiind

30

de tei, ieşiseră cu stupii la floare. Uite o treabă, îşi spuse, un vagon din ăsta mi-ar cădea bine pentru puiet.

Pădurea se trase în urmă la fel de brusc precum începuse.

Semnal ioc, piatră concasată, praf, gropi, praf, porumb, vii…

Apa nu se vedea, Vasile ferea şleaurile exact unde Dunărea face îmbârligătura aceea pe hartă, la est de Severin, curgând acum după dealuri. Dacă te-ai fi oprit şi-ai fi lăsat să se aşeze norul la loc, peste tine, ai fi putut să-i simţi mirosul de-aici, un iz de umed, călduţ. Îşi dădu seama de asta peste câteva clipe, pentru că frână în faţa unor foste grajduri de ceapeu.

Două clădiri stass, alungite, pe un teren fără gard şi fără stăpân aparent. Le dădu un târcol. Miroseau încă a bălegar, dar abia. Avântul revoluţionar care le-a întrerupt existenţa a redistribuit, probabil, şi vitele vieţuitoare din aceste incinte. Acum, doar pereţi, nici aceştia întregi, pentru că deveniseră o mină gratuită de cărămidă, cum se întâmplă. Munca extracţiei, desigur anevoioasă, a făcut ca zidirea să mai rămână în picioare o vreme, în ciuda unor largi excavaţii perimetrale şi de acoperiş, înăuntru, urme fosilizate de evacuări intestinale, consecutive unei sănătoase tradiţii. Două ruine. Vasile, îngândurat…

Pe urmă deschise cuştile şi-şi lăsă căţeii în iarbă, ferindu-i de apropierea unor capre care, în zonă, evitau să pască ceea ce era la îndemână pe sol. Şi iar se gândi: pentru ce o canisă în curte la Gicu? Chiar dacă-i dau din profit? îi umplu locul cu câini:

lătrat, murdărie, muşcături, montă, purici. Are găini, are omu' copii. De ce nu aici? Mai pigulesc nu ştiu ce, mai cârpesc cu nişte bolţari şi am un spaţiu predestinat. Păi, nu-i un noroc?

Şi se urcă în maşină ca să dea de primar prin comuna Burila, unde avea reşedinţa, ştia. Făcând ocolul acesta, trebui să intre din nou în şoseaua ce ducea spre Porţile de Fier II, nu contează, bine că era un

fel de asfalt. Cu cât se apropia, pe atât i se părea ideea mai bună. La primărie, află că omul era pe teren, o luase

31

de dimineaţă spre Ţigănaşi, nefiind exclus să-l mai prindă pe-acolo. I se împotmolise un greder. Bun, Ţigănaşi… Numele îi sună dubios în urechi, dar trecu peste asta şi o luă iar din loc.

Ţigănaşii erau chiar pe mal, nimeri iar la Dunăre.

— Care? Alea de-acolo, din faţa de la pădure? mimă primarul surprinderea, când în sfârşit fu găsit la bufet.

Ghici imediat care-i treaba, dar îşi luase, cum e protocolul edilitar, un aer uşor deranjat, adulmecând responsabil: cine e şi ce vrea, are bani, n-are bani? Schimbă puţin vorba ca să lase impresia că ar fi oarecum de acord, dar nu e uşor, există dificultăţi.

— Şi apă de unde iei, n-ai nevoie de apă?

— Păi n-aveau, de unde aveau ăia la ceapeu?

— Aveau, dom'le, era aia, cum se cheamă?, era aducţiune, dar fură. S-a furat ţevăria, aluminiu, se dă la topit. Te-ai uitat la acoperiş?

— M-am uitat.

— Eşti descoperit. Punem, dacă vrei, o comisie ca să avem un deviz. De curent ce te faci?

— Aduc, naibii, un stâlp.

— Pui un stâlp? Cred că ai de pus circa patru, dacă vrei să tragi şi curent. Şi gard? Ştii cât te costă un gard?

— Cât?

— Păi, ia ceva de scris. Un gard costă de te îndoaie, mai mult decât ce recondiţionezi dumneata. Şi ce faci cu alea după ce pleci, că zici că pleci înapoi? Cui rămân?

Devenise mai practic.

— Le iei dumneata. Fac un preţ.

— Eu n-am nicio treabă, ce-am eu? Poate pentru comună.

— Ne putem înţelege…

Şi-l privi explicit. Celălalt se făcu mai amabil; omul venea de afară, era de presupus că-i foşneşte prin buzunare ceva. Şi nici nu părea prea isteţ.

32

— Io ţi le dau, că am interesul să scot ceva de pe ele, numai să ştii că n-ai cui le vinde, când laşi.

Îl mânca încă treaba. Se bagă un ban, omul pleacă, rămâne

ceva…

— Vino, fă o cerere şi mă ocup. Ai pe cineva să-ţi dea aprobări?

— La ce?

— La curent, la alea ce zici. Dacă-mi dai mandat, îţi adun eu dosarul: semnături, schimbare de destinaţie, tot.

Alt dosar?

— Ce schimbare de destinaţie?

— Păi, alea, deocamdată, le am inventariate la grajduri…

De fapt, fusese cât se poate de stimulativ: mă ocup eu de tot, dai banul, se face. Vasile nu prea era în apele lui. Se întreba cât urma să-l mai scuture şi dacă merită, totuşi. Îi trecu iar prin minte curtea cumnatului, cum venise chitit.

Tot socotind, o luă pe drumul de pământ ce borda fluviul deasupra, la înălţime, unde se vedea un pinten profilat peste malul sârbesc. În locul acesta bătea un vânt hotărât. Coborî din maşină ţinându-şi şapca de cozoroc şi descoperi o privelişte neaşteptată. Dunărea îi sticlea la picioare, o plăcere să te uiţi la ea de acolo, de sus, întinsă şi grasă. Promontoriul, mai larg decât păruse de unde-l zărise, se lăţea binişor, aproape plat.

Începu să umble, frământat de altă idee. Poate-i o zi norocoasă… Se aplecă înspre latura apei şi studie plaja îngustă, pietroasă, îndoit de şale, prudent. Ce avea la picioare se termina abrupt, formând malul râpos, pentru ca imediat să se lase liniştit într-un golf cu desenul rotund, dând impresia că şi el şi pintenul de pe care privea cu hainele umflate pe trup plutesc în văzduhul vântos. Îl furnică neplăcut undeva şi se retrase de teama unei surpări. Era ca la teatru. Aici mi-aş trage o vilă, îşi

spuse fără pasiune, doar admirativ, pentru că toate ţineau de un viitor deocamdată incert, legat de căţei.

De partea cealaltă, spre sat, porţiunea de mai scădea ca un fund de lighean spre primele case, dând la iveală izlazul buruienos, destul de întins. Păşteau nişte cai. În câteva locuri, gropane ivite bizar şi pline de gunoaie din plastic, cârpe şi mărăcini. Şi doi duzi zbuciumaţi în rafale, bătrâni, rămuroşi, crezuse la început că-s stejari. Toate acestea îl izolau de lumea retrasă între acoperişurile de pe versantul opus; o frumoasă singurătate, umplându-i sufletul ca veselia unei chiuituri. Nu se mai gândea la Iuliana. Cred că mi-am lăsat briceagu pe undeva,

poate-i în torpedou…

Scheunatul ce venea din maşină îl făcu să mai privească o dată în jur, încuviinţând către sine, şi reintră la volan. Se întoarse în centru, întrebă, alergă colo-colo, primarul plecase, cred că-i pe la Batoţi, îi spuse la birt. Îl bag în pizda mă-sii, îşi comunică şi-o luă după el.

— Da' pe mal, acolo, se poate? în golf?

Primarul, ceva mai tulburat între timp, îşi luă spontan ţinuta autorităţii sâcâite, căreia amabilitatea impusă faţă de cetăţean îi răscolea suferinţa.

— Care golf? Acolo-i maidan, depozitează gunoaie ăia din Ţigănaşi.

— De movilă vorbesc. Aia de peste râpă. N-am gunoaie acolo, mai le până-n gunoaiele lor. Le scot cu tractorul. Construiesc, fac un gard.

— Ala-i izlaz comunal. Ce-ţi place acolo, curent, bate vântul de te umflă pe sus! A vrut şi un italian să-şi facă o căbănuţă.

— Ce italian?

— Un italian, nu mai ştiu, îl am scris. Dacă-ţi spun, îl cunoşti?

— Cinci luni, până-n toamnă.

— Nu pot, să-i dau telefon. Dacă vine şi vrea să intre şi el?

A fost primul, a lăsat şi aconto.

— Ascultă… ne înţelegem.

Nu se putea fără şpagă, clar, dar îi plăcuse locul prea mult.

Asta e.

— Câţi ţigani sunt în sat?

— Unde, acolo? Niciunul. Ţigani, dacă vrei, la Scăpau şi la Burila, atât.

— Atunci, Ţigănaşi?…

— Nici pomeneală, îţi spun!

Veste bună.

Asta înseamnă o amprentare: îţi mânjeşte buricul de la fiecare deget cu tuş şi-l îndesi pe dosar. Câteodată, şi podul palmei. Carabinierii înoată prin glod, având grijă să nu le scape vreun şmecher. Îi mână-n colibe şi pun pază la uşi. De frica unui scandal cu ocupanţii comunitari, aşa ar părea, dar tuturor li se brehăne, râd prosteşte şi se lasă făcuţi. Îi îmbie cu băutură, ştiind că-i dezgustă. Deget cu deget, ţi-l ung, te ţin strâns şi ţi-l turtesc de formular, ameţindu-l de pe-o parte

pe alta ca să rămână în veci tot ce ai tu acolo, orice zimţi şor. Cine nu e pe-acasă e de găsit în oraş la cerşit, la parbrize, la cântat sau la zulă. Acolo se ia amprenta pe loc, de faţă cu turiştii sau italienii care ies de prin cafenele şi bat cu încântare din palme.

Buona giornata!

Ştii cum te simţi? Ca un culo. Vasile se zbate, se răsteşte în italiană la ei, nu ajută prea mult, se simte prins de încheietură şi-apoi mâna îi e sucită la spate. În dreapta o tipă, în stânga un bou. Caschete. Carabinieri. Îl strigă un fraier în româneşte şi din clipa asta nu mai e nimic de făcut. Femeia îl priveşte ca pe-un rahat şi i se agaţă de mână, uitând c-ar putea lua un cap

35

la buziţe în orice moment. Vasile, însă, nu se gândeşte la asta.

Vasile vrea să-şi scoată contractul de angajare, contractul de fierar-betonist, umblă toată ziua cu el, doarme cu el, căci dacă te prinde fără nimic moţăi o noapte în beci pe băncuţă, până te duc la Tarom. Dar n-are cum să ajungă la buzunar, i se atârnă de mâini şi mai sare un tablagiu să-i ajute. Perspectiva intrării legat în avion, cu poliţiştii pe cap, i se pare de neîndurat, excretat dintr-un loc ce i se arătase atât de surâzător, plin de maşini şi dărâmături. Despre care ştia o grămadă, cu o limbă uşoară, aproape ca a lui, el, verişorul latino. Şi trântiţi înapoi, la Băneasa, cu nemernicii de la televiziuni desfăcând aparate şi becuri…

Iuliana. Iuliana în capotul verzui, ieşind pe terasă. Dacă n-ai şti ce face acolo, ai crede că-i italiancă, acasă la ea. Şi capul unui polac tuciuriu, ivindu-se de după perdele.

— Vii cu mine la Severin?

— Ce faci cu câinele ăla, îl dai sau nu-l dai?

— Vii?

— Treaba mea, îi răspunde.

Se smulge, se rupe, se roagă, duce mâna la buzunar. Le arată hârtia cu ochii în lacrimi.

Libertatea, îi trece prin minte, le ca o nevastă. Nimeni n-o împarte prea bucuros. Te mai saturi cu timpul, le bine ca femeia să ştie ce-i ăla respect, urlă globula în om să se simtă stăpân, oricâte UE ar face, oricâte strângeri de mâini şi alte rahaturi.

Totdeauna există neamuri bune de scuipat pe pantof şi cât mai la est, mai la est, va fanculo, de ce să-ţi dau dintr-al meu, nu-i normal?, hai sictir, mi-ajunge că sunt nevoit să vă văd din când în când la

televizor! Ce cauţi aici, crezi că mi-e dor să mă-mput?

Ai măcar putere ca rusul sau ca ăla, chinezul? Dacă n-ai, n-ai nimic, dă-te-n mă-ta!

36

Şi nu Mailat i-a stârnit, Mailat le un animal, îşi spuse după aceea, în timp ce-şi prindea ruptura din căptuşeală cu acul de siguranţă, deschide un ziar, le plin de potlogăriile lor, n-a trebuit să-i înveţe nimeni a prădui. Roma aia cu ce-i suflată în aur de sus până jos, de unde-au cărat, că abia dacă-s o mie de ani şi ceva?! îl mânca treaba cu ce şi-au tras de la daci şi că nimeni nu-i ia la-ntrebări. Ţigani n-au şi ei? De ce numai cu ăştia, ai noştri? Ampreantă-mă, na! Şi în culo!

Şi urcă pe strada Puccini, fluierând ceva popular, din Teleorman; întorcea lumea capul. Şutează-n gunoaie, când întâlneşte. Fără să caute mult.

— Ce faci? intră în vorbă primarul, deschizând o portieră.

— O sudez, în naşterea mă-sii.

Nu putea să-l vadă, culcat cum era şi nici nu săltă capul spre el. Auzi numai vocea, în timp ce-i curgeau scântei peste faţă, şi-şi aminti mutra pe care-o făcuse atunci: care golf? Acolo-i maidan!

Maidan, nemaidan, uite că începe să arate cumva…

Sudează, culcat pe spate, rama unei rulote. Şi-a improvizat o vizieră de carton cu geam afumat, dar simte şpanul pişcându-l fierbinte de gât. Mişcă din degete; încă-s vioaie. După ce schelăria de cornier va fi asamblată şi bine înfiptă-n pământ, va urca deasupra vagonul cumpărat de la un albinar. Urdinişurile sunt astupate, nu mai urmează decât s-o împartă în două: biroul şi dormitorul. Se face cu pefeleu. O alta, la fel, o altă rulotă e gata deja; acolo-i canisa. Căţeii se aud scheunând înăuntru. A montat două rânduri de cuşti suprapuse, împrăştiind şi talaş, cum se face.

Ar trebui ca Italia lor să plătească în veci pentru ura asta de rasă. S-o pui în genunchi, numai să-i zici sunt român, m-ai hulit

38

nu ştiu când, pe mine sau pe strămoşu, şi ne-ai amprentat; scoate Iova urgent!

Ce începea să facă aici semăna binişor cu remiza în care locuise la Bari. N-avea cui recunoaşte, dar acela i se păruse locul perfect pentru a pune la punct, cu investiţii minore, o crescătorie plus dresaj inclusiv. Ce avusese până atunci? După atâtea umilinţe în colonie,

nimerise la Renzo şi-i plăcuse enorm.

Iuliana, dac-ar mai fi fost şi Iuliana cu el, ciuciu plecarea încoace, ar fi făcut rapid o căruţă de bani şi o vilă direct în Binetto. Nu-i nimic, nu-i rău nici aici, măcar n-ai nevoie să te păzeşti, nu-ţi fură nimeni ideea, că ori sunt prea puturoşi, ori au despre câine părerea că trebuie ţinut afară, în lanţ, şi hrănit cu lături. Ie foarte bine la Ţigănaşi.

Atât că apar, naiba ştie de unde, maidanezi cu pui după ei, înfometaţi, costelivi şi plini de tot felul de boli; oricât i-ai vaccina pe ai tăi, tot ţi-e frică. Exemplare de rasă, ai dat banul greu, asta ar mai lipsi, să se apuce să-ţi moară! Se mai ridica de unde suda şi arunca după ei. Aud puii scâncind, de asta dau târcoale pe-aci, mai culeg de pe jos câte un concentrat, se înnădesc dacă-i laşi.

Începea să se vadă ba una, ba alta – oricum, vagonul ăsta cu dormitorul în trei, patru zile iese şi el la vopsea –, turnul de apă cu butoiul pe el e deja ridicat? Ridicat. O schelărie din alea, de scânduri, poţi să te speli, poţi să adapi animalul, bucătăria e începută, veceul afară, grosul fusese făcut. Ai de umblat, asta-i drept. Toate le strângi, le aduni. Te uiţi ce are omul prin curte, poate n-are nevoie şi-ţi trebuie ţie. Te târguieşti, mai dai pe la el şi le încarci în tractor. După o săptămână, vin ei să-ţi arate ce au de vândut. Cumperi mai întâi un tractor ca să ai cu ce să te-ajuţi. Unul la mâna a doua, fără pretenţii, să meargă şi să nu-ţi ia pielea pe el. Uite tractorul, la poartă, cu benă cu tot!…

Am tractor? Am tractor. Mă făcu s-o plesnesc, nu-mi plăcu.

39

Singura care-mi zicea Vasy, pe vremuri. Sânii, dacă îi ai, să se vadă! Aici, ăştia nici nu ştiu cum mă cheamă.

Cu gardul ar fi o problemă, trebui să admită când s-a ridicat ca să hrănească puiandrii; crezuse că de asta ţipau. Până nu faci un gard, nu poţi să le dai drumu' afară. Un gard te scutură bine la buzunar. Luase de la supermarket granule cu sacii, apucă un ibric, îl umplu şi intră în canisă. Animăluţele se liniştiră subit, trecând la o vânturare de cozi, semn că nu foamea le arunca în tristeţe, ci lipsa prelungită de comunicare. Îl considerau tatăl lor, dar nu ştia asta, nu-şi dădea încă seama, învăţa să le crească din mers. Mirosea peste tot. Remarcă, fără niciun entuziasm, că talaşul ar cam trebui să fie schimbat. Amână, era destul de muncit, şi le turnă grăunţe din cană. Mâncau.

N-ar fi bine? Suferişi ca român, să umble băieţii la portofel!

Românii suferă mult şi neîntrerupt, pentru că la putere le creieru mic. Să te apese ca un păcat: sunt român, fusăi umilit, ieşi cu banu'!

Aş fi putut să mă ţin de propaganda asta puţin, pe la Bari, da' mai bine cu câinii. Iese bănuţu curat şi nici taxe nu dai. În timpul ăsta, lua pungi în picioare şi aluneca pe maidan printre bozii şi peturi, apropiindu-se de primele case. Văzuse la unul în curte o bucată de bară cu ochi de pisică, din aia care se pune pe autostradă, din aluminiu. Vreo patru, cinci metri. Ar scoate-o, dacă s-ar înţelege la preţ, omul o ţinea în curtea de păsări. Lui i-ar fi bună la coteţul de porci, ar fi numai bună, pentru c-or să vină şi porcii. Ce le dai de mâncare la câini? Se măresc, se fac mulţi, nu poţi să-i ţii pe concentrate tot timpul. La dai carne de porc, deşi de la porc fac şi bube, dar până-i măriţi la broscari nu se cunoaşte nimic. Treaba mea… Treaba ta, stai acolo! Bine, cel puţin, că-i un loc liniştit.

Şi chiar aşa şi era. Golful de la picioarele lui, la fel şi promontoriul pe care-şi încropise remiza – dacă aveai răbdare să

40

te uiţi la ele în asfinţit, când Dunărea se face violetă cum e cerneala, iar malul sârbesc cade într-o pâclă subţire, cu casele roşii în pacea aceea sârbească – erau de-o frumuseţe nepământeană. Plutea ceva negru, vreun buştean cărat din amonte, dar şi ăsta părea îngheţat. Se surprindea întors într-acolo ca să-şi afunde în amintire, adânc, neclintirea ce potolea de fiecare dată şi apa.

De ce zicea Jirinovschi, ăla, ţicnitul, la ruşi, că italienii-s un neam de ţigani pripăşiţi prin Italia, de-o fac acum pe nebunii?

Păi n-are dreptate? Clar că are dreptate.

*

Ce nu ştia deocamdată Vasile era că după circa cinci luni Iuliana intră în război cu Polonia.

Tadeusz ţine în minte imaginea ei cu părul vâlvoi; hainele, în aceeaşi răvăşire în care fugise. Intră peste ea în baie, unde se retrăsese, smulgând foraibărul din tocul uşii. Se opreşte în prag cu cheia de 26. Se ceartă în italiană. Femeia se răsuceşte spre el şi închide apa ce curge în cadă. Manevrează robinetul fără să se uite ce face.

— Nu poţi să treci peste asta, ce ai?!

Passare sopra… Polonezul urlă stricat, amestecă italiana cu limba din cap, nu-şi poate controla enervarea, aşa îl vede acum,

întoarsă spre el, cu mâna pe robinet. Strigă cuvintele, ar putea-o lovi cu unealta pe care o strânge în pumn. Ar putea să iasă trântind, semn că nu se mai pune problema iertării. Ar putea să crape faianţa, chiuveta, oglinda, trântind la nimereală cu scula, ar putea s-o strângă de gât, ar putea să-l ia la omor pe Grazzini, sfrijitul, ar putea să izbucnească în plâns. Pentru ea, ce-i rămâne în amintire e clanţa izbită, foraibărul rupt şi omul nebărbierit, cu gura flască şi tremurândă, frământând o cheie fixă de 26. Metal înnegrit care pute.

41

Şi cealaltă scenă, de mai devreme, înfiptă la fel în memoria acestei femei: Tadeusz uluit, apoi disperat, intrat să vadă caloriferul din dormitor, fără a bate la uşă. O străfulgerare.

Tadeusz, în acelaşi moment: patul cu aşternutul pe jumătate rulat pentru a fi scos la aerisit, un colţ de cearşaf atârnând, şi amândoi pe salteaua dezvelită probabil atunci, ea cu un picior încă jos, căutându-şi papucul. Ceea ce tocmai rămâne în sufletul lui e din mai multe bucăţi: cele trei riduri pe gât şi capul femeii răsturnat într-o parte; înspăimântaţi, ochii ei; ciripit de vrăbii afară; pielea lui Grazzini negrui-gălbejită pe fesele amărâte; o ezitare a mâinii; pata de soare pe tăblia care vibrează înainte să se audă un scârţâit moleşit; surpriza ţipând foarte scurt; cuta cămăşii; vena Iulianei abia lucind albăstrui sub genunchiul lui scorburos ce se căzneşte deasupra…

Polacul nu se înfige-n Grazzini. Curvă româncă îi spune, prostytutka, Rumunia, fack!, şi face ce e normal de făcut în cazuri din astea: se îmbată cu demnitate. Douăzeci şi patru de ore; descompus, apoi, la serviciu. N-are niciun rost să-şi bată cuie în talpă ca ţiganul Mailat, un idiot primitiv, nici nu-i trece prin cap să-l strângă de gât pe broscar. Intră în baie, ştiind că ea e acolo, smulge uşa din închizători. Ameninţă cu cheia fixă din mână.

— Da ce te strofoci, ţipă la el, închizând robinetul, ce crezi c-ai văzut? Mi-a făcut nu ştiu ce? Pune mâna şi el, ce să-i fac, le patron, spune-i tu să-mi dea pace, la naiba! Ai văzut tu ceva?

Nu poţi să treci peste asta, ce ai?!

Nu poate, e sigur pe ce a văzut. Nu poate să-ndure, nu poate să ierte, poate doar să se-mbete. O săptămână nu-l vede nimeni.

Reapare nebărbierit şi jegos, cu privirea sticlită. Grazzini îi face vânt de pe scări, Tadeusz se roagă de el, e speriat, îşi pierde angajamentul, Grazzini asmute dulăul pe care-l cumpărase de la Vasile,

îi spune sporco polacco. Vechio finocchio! îi spune Tadeusz.

42

după care insistă, imploră, îl prinde de haină, în timp ce uşa se trânteşte înainte să audă ceva.

— Eşti nebun? îi strigă Iuliana. Nu poţi să treci peste asta, ce ai?! Bărbată-miu cum a putut în cazul cu tine, atunci?

Ba da, acum poate. Se înfurie iar. Îi spune să-şi facă bagajul; Elveţia e un loc mult mai bun decât Italia asta di merda. Zău? Te uiţi la televizor? urlă că n-au niciun chef de corbii români şi bulgari. Despre cei polonezi încă nu pomenesc. Care corbi? Da' tu pe ce lume trăieşti? Au scos şi-un afiş, plin de ciori, l-am văzut. Cine-a scos? Un partid de la Zürich, democrat, de la ei.

Dă-i în mă-sa, nu se întâmplă nimic. Se întâmplă, se protestează, o asociaţie pentru demnitatea la păsări, o treabă din asta.

Nu plec nicăieri, mi-e bine aici. Dacă pleci, treaba ta!

— Nu poţi să treci peste, ce ai?!

*

Şezlongul e din plastic roşu şi spart. Vasile are în mână bucata de ziar în care îi învelise la magazinul sătesc lumânări.

Citeşte articolul despre corbi cuvânt cu cuvânt şi-l ia de la capăt. Câteva păsări negre cu ciocul căscat şi ghearele desfăcute se pregătesc a cădea asupra frumoasei Elveţii. Români şi bulgari. Surâde. Mototoleşte hârtia şi o trimite c-un bobârnac înspre vatra din mijlocul curţii. Se repede un câine, dar se dumireşte despre ce-i vorba şi-o uită.

— Ciori? Ne luaţi la pachet. Asta-i Europa Mare, colegi. Aici începe, la Ţigănaşi.

Se ridică prudent şi clatină cu mâna scaunul şchiop: pentru o vreme, mai ţine. Abia ce terminase de măturat. Ruptura mototolită albeşte pe jos. Face câţiva paşi şi ia ghemotocul de unde căzuse, făcându-i vânt în butoiul de tablă – butoi de gunoi. Animalele se năpustesc, aşteptând să înceapă. Câinele tânăr are nevoie de joacă, în aceeaşi măsură în care e nesăţios să

43

alerge, să amuşine tot, să-şi lase urina. Însuşi hrănitul e vesel, o înfulecare pripită. Vrei să ai unul bun, îi dai mâncarea în cuşcă şi-l ţii acolo închis. Scheaună, te faci că n-auzi, să nu se înveţe în braţe ca pruncul la plâns. Stai zittol când îi dai drumul, să fie o sărbătoare… Ceauşescu. Lăsa liber de 23 August sau de Ziua Internaţională a

Muncii, aproape de Paşti. Obicei şi la ăştia mai noi, dar nu-i ca atunci; cu câtă nerăbdare puteai să aştepţi, cu câtă bucurie primeai!

Oricum, pofta de joc se cultivă, se întreţine, căci fără plăcere nu execută. Nu-l mai interesează. Normal. Nu s-ar fi stins lumea asta demult, dacă nu s-ar fi păcălit prin plăcere? Ciobăneşti belgieni, ăştia da, ăştia au distracţia-n sânge. Vasile scoate mingea din buzunar şi-o agită prin aer de câteva ori ca să-i ţină atenţi.

O aruncă înspre coteţe, la porci, căci grohăie acolo patru deja.

Se reped hămăind, se vânzolesc şi-o aduc înapoi.

— Lasciald!

I-o scoate din gură atent, e băloşită de poftă. Au crescut, acum se poate începe un dresaj ca la Bari; sunt tineri, învaţă rapid. Iar o azvârle, spre poiata cu găini şi cu gâşte. Cu ce veselie ţâşnesc ca s-o prindă! La fel şi în stratul de varză, la fel şi sub vagonulcanisă… La ce se uită Vasile?

Câinii aportează obiectul, se încaieră pe la picioarele lui, dar nu la ei e atent. Pe izlazul care-i desparte remiza de sat a apărut un Pajero… Atât cât poate să vadă de-aici, cu număr străin.

Două femei şi-un bărbat cu pălăria neagră pe ceafă. Fuste largi, înflorate. Desigur, nu suedezi… Na, beleaua! Deschide poarta, simulând o ieşire cu câinii, ca să observe numaidecât că-i înmatriculată Roma. Maşina, cu portierele căscate, iar noii-veniţi descărcând în tăcere cu ce-o burduşiseră. Se cară, dă-i naibii, iarbă verde, au oprit să mănânce.

Apucă în susul apei, călcând prin buruieni. De la distanţă, părea ieşit la iarbă cu târla, se înmulţiseră, puteai să numeri

vreo cinşpe bucăţi, mărişori. Soarele îl bătea în ochi de dincolo de malul cu acoperişuri încinse, unde cădea la apus, spre Italia, Dunărea băltea iarăşi ca metalul topit, picioarele se mişcau neatente şi se poticnea uitându-se la pescarii căţăraţi pe „caprele” acelea de lemn. Alcătuiri sumare din patru pari chinuiţi şi ceva lat pe care să stai, o tablă, o bucată de pefeleu, ca să poţi arunca dincolo de bariera de alge în care ai fi încurcat, în mă-sa, şi cârlige şi peşte. I-ar fi plăcut treaba asta, să iasă două, trei ore şi el, căci mintea nu-i şi ea decât o băşică, se cere golită, dar poţi să stai să te uiţi într-o plută când ai atâtea pe cap, de hrănit, de lucrat cu fiecare în parte şi ăia urlă, îi loveşte jalea automat?

Se mai oprea ca să-şi smulgă scaieţii din trening. Căţeii se

repezeau să-i amuşine, de îndată ce-i arunca.

Între timp, ajunse într-un loc cu panta mai dulce, unde încropise o coşmelie. Terenul cădea moale-n apă. Aici arase o bucată de vreun sfert de hectar şi călca acum printre brazde, şutând în pietrele pe care le scosese din sol cu ocazia asta agricolă. Mi-am futut două discuri, băga-mi-aş!… Nu prea era mulţumit, dar se apleca cu atenţie de câte ori zărea vreo plăntuţă ieşită, calculând şi privind împrejur. Dacă totul mergea cum se cade, aici s-ar chema c-o să iasă o bostănărie. Bostănărie cu pepeni. Pepeni la porci; porci la câini; câinii la italieni… Lanţul trofic.

Nimic deranjat, cabana întreagă, fluieră după ei şi o luă înapoi.

Cele înălţate pe promontoriu începeau să se zărească după ce ieşeai din prima prăvălitură. I se părea că are ceva grandios, remiza asta a lui. Domina fluviul ca cetatea lui Ţepeş din Poenari, nu ştiai de la început că-s două vagoane, turnul de apă, veceul, coteţul şi-o bucătărie. O zidire, asta putea fi văzută de aici. Cu mâinile astea. Îi plăcea s-o privească, indiferent de meteo, chiar şi pe ploaie, dar în amurg era o minune. Scoase

telefonul şi mai trase o poză, deşi se îndoia c-o să iasă ceva, cădea seara.

Pe măsură ce se apropia, i se păru că aude ceva cunoscut.

Măi, ce-i chestia asta?! Eternele inflexiuni arăbeşti, indiene, naiba ştie ce sunt, amplificate de ecoul pitit între râpe şi, mult mai probabil, de reflexia apei. Grăbi pasul ca să ajungă pe izlazul cu bălării, pentru că animalele deja se opriseră sus, indecise, şi-l aşteptau ca să urce. Domnule, două maşini! A mai apărut şi-un Audi… Frigeau nu ştiu ce şi ascultau maneaua la aparat. În timpul ăsta, ridicau o baracă din pături şi leaturi de gard. Îi fugi privirea la ce lăsase acasă; nu părea să lipsească deocamdată nimic. Avea din loc în loc nişte pari, dar plasa de sârmă era neatinsă. Ie clar, încep să se pună… Doamne, Dumnezeule, vechea poveste! Cade calciu. Prea târziu să te mai duci la primar să întrebi. Şi de unde să ştie omu' ce se întâmplă aici?

Cer ăştia voie cuiva? Totuşi, m-a muls de aproape o mie, ar putea să ia o măsură, să-i zgornească în mă-sa…

Prima pornire a fost să se ducă peste ei cu toată hoarda de câini. Dar nu-i scoţi aşa, nu-i urneşti. Câinii cam mici, iar maidanezii care se vedeau foind pe la foc să le pice vreun dumicat nu auziseră în viaţa lor

de vaccin. Lasă-mă-n pace, dai în belea! Ştia din experienţă că nu le trebuie mult ca să-l calce chiar ei, poate chiar dimineaţa: o cântă cu apă, o sculă sau ceva de furat… Mai bine aştepţi.

Închise animalele, ascunse de prin curte tot ce putea fi săltat şi se întinse în dormitor. Manele şi lovituri de ciocan, fără oprire, îndestulate cu răcnete mulţumite. Ştiţi despre ce vorbesc. Deschise televizorul – prindea doar un singur program –, şi-l lăsă o vreme să meargă, sperând să-l ia somnul. Când, în sfârşit, i se întâmplă lucrul ăsta, afară, pe izlaz, se auzea aceeaşi chermeză.

46

Nevoit să se trezească în zori – avea dedesubt, sub vagon, cuştile câinilor mari care se fac la foame nervoşi, de îndată ce se luminează puţin –, Vasile coborî şi prima privire o aruncă peste gard. Erau tot acolo, crescuseră două bărăci încropite, dar nicio mişcare, dormeau, locul aştepta amorţit. Se spălă şi, înainte să pună pe plită ceva, îi scoase afară din curte ca să-şi facă primele nevoi ale zilei. Cine iese cu lesa pe trotuar şi printre maşini ştie ce chef matinal te înghimpă. De obicei se învârtea cu haita pe întreg maidanul năpădit de buruieni, alt avantaj al terenului, sau rătăcea vreo jumătate de oră pe mal, zvârlindu-le diverse obiecte în apă; Dunărea aduce tot felul. Câinii se aruncă oricând cu plăcere, îmbăindu-se cu ocazia asta: o pereche de lucruri, odată!

Acum, însă, trebui să ocolească cele două maşini şi coşmelii puse la întâmplare. Când îşi dădu seama că devenise dintr-odată prudent, îşi strică ziua, se simţi încolţit. Iote, bre!

Am dat şpagă pentru maidanu ăsta, ia, roiu'! Şi, la întoarcere, se abătu mai aproape. Un ţigan zgribulit, de vreo cincizeci de ani, urina la un pom.

— Salut, zice, fără să lase din mână.

— Salut.

— Dă şi mie un câine.

— Numai câine îţi trebuie…

— ăla! Cât vrei pe el?

— Trei mii de euro.

— Da ce-i, de aur?

— Mă laşi…

Şi culese o storcitură de pet, aruncând-o furios în direcţia porţii. Banda se repezi gălăgios într-acolo. O luă după ei să deschidă.

47

Către prânz, se întorcea cu tractorul de la Burila, dăduse o fugă la moară. În benă se clătinau vreo trei băniţi cu uruială de grâu, pentru porci. Necazul era că prindeau în greutate mai greu decât creşteau câinii şi se tot gândea dacă n-ar fi bine să sacrifice deocamdată unul mai mic, de vreo şaizeci de kile, cam tânăr, doar nu poţi să le dai granule tot timpul, au nevoie de carne să se înrăiască. Măcar până se fac pepenii ăia.

În poartă, ce crezi?, unul din ăia de la colibe, un musafir.

Cum bănuise de ieri. Îi ştia, nu le trebuie mult. Dacă nu te văd pe-acasă, îi găseşti înăuntru, dacă-i găseşti. Uite ce-mi cade pe cap! Salut, care-i treaba? Se dădu din cabină cu un aer sever, dar atât. Nu ştii niciodată de ce sunt în stare, mai bine mai reţinut, fiecare cu-a lui.

— Domn inginer, zice ţiganul, unul tot aşa, spre cincizeci, nu-mi dai şi mie două găini?

— N-am. Du-te-n sat.

— Hai, mânca-ţi-aş plătesc.

— Ştiu că plăteşti, n-am de dat.

— Da ce faci cu ele?

Mă, nu mă scoate din pantofi…

— Le mănânc, dau la câini.

— Dai la câini?

— Dau la câini.

— Da ce-ţi trebu haita asta de câini?

— Mă păzesc cu ei.

— Da o pompă de roţi n-ai?

— N-am. Cât staţi aici? Nu se poate dormi.

Vizitatorul îl privea mirat sincer.

— Nu dormi? Bea un pic.

— Mi-aţi spart urechile cu muzica aia. Sunteţi surzi? A mers toată noaptea!

Pe chipul romulanului înflori un zâmbet lărguţ.

48

— Hai să-ţi dau nişte cântări.

— Nu-mi trebuie.

— Cum nu-ţi trebu?

Nu-i bine să-i refuzi, insistă, dar se şi opăresc.

— N-am sculă de ascultat.

— Da' n-ai aparat la maşină? Ce coajă de maşină ai, dacă n-ai dividiu?! Hai pân' la mine să-ţi dau, am album, acu ce l-o scos. Dai ceva de băut?

— N-am nimic.

— Hai, că poate am io. Hai încoa!

Te duci, ce să aia? Că-ţi faci moară-n cap. Uite, fratele meu, peste ce dădui în gaura asta! Nu poţi fugi nicăieri.

*

Peste un sfert de oră era aşezat lângă foc, cu o cană în mână, întorcând de pe-o parte pe alta un disc. Ba trebui să-şi întindă şi-un zâmbet sub nas ca să se vadă că e încântat. Animalele urlau în remiză.

— Hai, că trebuie să le dau de mâncare, mă duc.

— Lasă-i, mo, vecine, că n-are nimic. Câine, dă-l naibii.

Prădel pianota cu degetele pe picior, cântându-şi în cap.

După ce-l poftise ca să-l cinstească, cotrobăise îndelung prin baracă pentru un pet de jumătate de kil cu un lichid suspect, alburos. Era destul de-n putere pentru patruzeci şi ceva, cât părea de aproape, mohorât cam tot timpul, dar nu se cunoştea când se întreţinea la ceaun. Ridică sticla de la călcâi, mai mult goală. În clipa aceea, apăru o fată aducând vreo trei pâini, venea dinspre sat. Cam la cinşpe, şaişpe ani şi n-avea pe ea nimic ţigănesc; lucruri străine, blugi, chestii din astea. Tenul, însă, o divulga. Negruţă, dar frumuşică. Dispăru în colibă şi Vasile îşi mută imediat privirea spre foc, ca să nu pară cumva; cu omul

băut nu ştii niciodată. Mai ales că Prădel, având deja în globule ce-şi turnase de ieri, se tulburase la loc, în viteză.

— Margă, fă! strigă după ea. Te duci până la tratorie?

Marga, sau cum o chema, nu avea aerul c-ar fi prea încântată să mai facă un drum înapoi, de aceea nu se sinchisi să răspundă, îşi făcu de lucru în baracă, dar când ieşi, apucă totuşi sticla şi întinse mâna după ceva capital. Ţiganul se scobea deja prin buzunarele descusute. La pantaloni, pentru că-n partea de sus nu avea decât tricoul pe care şi-l ridicase spre subsuori, conform unei selecte deprinderi, dezvelind o burtă rotundă şi lucitoare.

Cu un înscris arăbesc, tatuat.

Nu te poţi uita, totuşi, ca mitocanul, ferind privirea spre foc, nu-i domnesc. Îl fixa şi ea, Vasile o surprinse când se întoarse.

Abătură ochii deodată, amândoi, ca şcolarii, el poate de teama unui deochi; femeile brune au această inconştientă putere, dar în secunda care urmă se înciuda pe el însuşi. Futu-i, om în toată firea, de faţă c-o fâţă! înălţă capul cu obrăznicie, dar fata tocmai pleca, mişcând din două bucuţe bine înghesuite în streci, sigură de ce putea să expună mimând neatenţia.

— Fetiţa dumitale? întrebă oaspetele, dar celălalt nu apucă să răspundă, pentru că din baraca de-alături erupse în gura mare maneaua, călcată numaidecât de văicăreala unui saxofon băloşit.

— Mo, gata-n pizdele mă-sii! urlă Prădel de pe unde şedea, dând cu pumnu-n genunchi. Nu pot să am şi io un minut?!

Sunt obosit, mă gândesc!

El era, desigur, martangoiul pe-aici, pentru că se auzi zgomotul cunoscut de sax azvârlit şi din colibă apăru mai întâi o pirandă mirată, urmată de individul întâlnit dimineaţa. N-avea loc de ieşit, aşa c-o apucă de buci şi-o mută lateral, oprindu-se în cele din urmă sub pomul unde-şi făcuse obiceiul uşurător.

Tot cu spatele întors către apă.

5 o

— Lasă-l să cânte, dă-i pace.

— Nu vezi că-i matol? Acu să găsi?! Să cânte, când se cântă, la cinci.

— Cred că voia să înveţe maneaua.

— La cinci! Cu acordilion, nu aşa. Toată lumea la cinci!

— Cântă şi la acordeon?

— Nu. Io personal. Io-s la acordilion.

— A, sunteţi cu orchestra…

Lui Prădel îi căzu capu-n piept. Vasile se îngrijoră şi mai rău.

Asta-i nasol, se gândi, zgomot mult.

— Aveţi şi trompete, ceva?

Celălalt încuviinţă la fel, somnolent. Se întoarse brusc spre dudul în care se atârnau nişte plozi.

— Zidane, bo! strigă într-acolo.

Dar nu veni nimeni. Dresorul raţiona cu rapiditate.

— A, şi vă puserăţi să cântaţi pe la ăştia.

— Cât o ţine sezonul la nunţi, să vedem…

— Şi, după aia, plecaţi?

— Io ştiu, cine ştie?

— Aha…

Făcu un inventar cu privirea la ce apucaseră să descarce de ieri. Se ridică în picioare.

— Mai stai, zise ăla, vine fata acuși.

— Mișto mașină ți-ai tras. Nu-i schimbi numărul?

— De ce?

— Nu-i de Roma?

— Păi nu ne întoarcem la loc?

— Se împuți treaba, așa auzii.

— Căcat! Se uită cineva-n gura lor?

— Da' se plătește cântatu pe-acolo?

— Se plătește, pe stradă mai mult, dacă te lasă și nu te bagă-n avion. Ce faci, nu te-așezi? îmi stai în cap.

51

— Deci, până la iarnă, aici…

— Hă? De ce?

— Nunțile-s toamna. Sau nu?

— Cine știe? Să vedem cum ieșim și cu nunta.

— Ce nuntă?

Prădel făcu un gest peste umăr, cu degetul mare, în direcția în care dispăruse fata cu sticla. Nu era ușor de-nțeles, dar Vasile nu mai ceru lămuriri, auzea numai câinii înfometați. Ce-am făcut cu cheia de la vagon? Mulțumi și-o luă din loc, tăind peste câmp. Ce nuntă? Aia mică, țiganca?…

*

Scaunele ocupate ful, până-n fund, până-n coada autocarului unde se albește bancheta de praful ce intră prin trapa de la plafon, care clămpăne. O lumină albastră, subțire, abia dezghețând din penumbră chipurile posace de români ațipiți. De ce toți ăștia din Est, călători, arată la fel? Abia se așază, că reazemă capul, muncindu-se să adoarmă subit. Economie de viață?

Păcălesc timpul, lăsându-l să curgă în inconștiență? îi privești și le vezi capetele atârnând în cele mai chinuite posturi. Cu bărbia în piept, pendulând între incerte treziri, când nu se saltă decât ca să cadă la loc, retezate. Dar destule și cu gura deschisă, lăsate peste spătar, într-o parte, indecente, pocite. Oamenii dorm foarte urât, a remarcat cineva? Celelalte animale, insecte, parcă o fac mai serios, n-au ruperi față de starea treziei, sunt analoage, mențin aceeași identitate; omul

decade strident. Alimente cu e-uri.

În sfârşit. Se vedeau deja becurile benzinăriei. Berică îşi trase sacoşa lăsată pe interval şi puse piciorul pe ea. Cam toţi, după ce îndesaseră în compartimentul pentru bagaje, aveau şi calabalâc între ei, pe culoar, ori în plasa de sus. Plesneau burtoase, legate cu scoci. Când autobuzul opreşte să alimenteze.

52

dacă eşti informat sau păţit, îţi iei ţoşca-n braţe. Afară, scria ungureşte.

Berică sărise de douăzeci şi trei. Era un bărbat cu mustaţă frumoasă. Înalt, dar pentru asta trebuia să-l vezi ridicat în picioare. Acum, aşezat, se suci energic spre fereastra opusă, dovedind că avea muşchii ageri şi nicio afecţiune lombară.

Calviţie, da, incipientă, pătrunzând dinspre bosele craniului prin două pârtii paralele, lucioase şi smeade. Era un lucru ce îl deranja sufleteşte de câte ori se găsea cu vreo treabă în faţa unei oglinzi. Uscăţiv. Plecase de ieri din Toledo. Venea să se-nsoare.

Nu coborî. Introduse un sprei sub cămaşă şi uză de câteva ori, axilar. Simţea inconştient când e timpul. În faţa uşii erau câţiva ieşiţi să se dezmorţească la o ţigară şi rămăseseră masaţi acolo cu scopul ocult de a putea face faţă unei neprevăzute agresiuni asupra containerului cu bagaje din exterior. Mare parte din ce strânseseră pe-afară era în boarfele alea. Berică se uita în urma celor două femei, încurajate de plantonul ad-hoc, care tocmai dispăreau în clădire pentru o nevoie, un suc sau un ştrudel cu brânză. Căpşuniste, puteai să-ţi dai seama după cum mărunţeau prin parcare, rupte de mijloc. Ce nu putea înţelege era de ce se întorceau la grămadă. De sărbători, e normal, un Paşti, un Crăciun; el, cel puţin, cu starea civilă, dar ăştia?! Dacă stai şi-i întrebi, găseşte fiecare să-ţi spună ceva. Autocarul, plin ochi. Fac la bani ăştia cu transportul lor de rahat!…

Ce se întâmplă? Femeile tocmai ieşeau în viteză. În urmă şi ţinând aproape de ele, doi indivizi tuciurii, dar desigur neonul îi făcea să arate mai negricioşi. O apucaseră de mânecă pe una din ele şi mutau ceva în palma făcută căuş. Păhăruţe! îşi spuse Berică, pentru că lucrase alba-neagra la Toledo, şi el. Ca să vadă mai bine, se apropie de uşa deschisă. Alea nu se lăsau prea convinse şi tindeau să ajungă la autocar. Cineva din grupul de fumători făcu vreo trei paşi în direcţia lor, ceea ce le dădu oarecare

aplomb, deşi omul se opri reticent. Nimic, trebuiau să joace neapărat, alb-negriştii pretindeau chestiunea cu insistenţă.

De acolo, din uşă, nu se vedea decât hârâiala, trăgeau de haine, chicoteau, însă Berică era atent la mişcare şi aştepta. Dar chiar şi lui îi scăpă. Când începură să ţipe, îşi dădu seama că erau gata-făcute. Nu putu să-şi ascundă un zâmbet admirativ.

Căpşunăresele răcneau, fluturând disperate din poşetele acum scofâlcite, timp în care oamenii de afaceri se făcuseră, nu-i aşa?, nevăzuţi. Toţi banii, tot ce adunaseră pe unde s-au spetit şi-au scurmat!…

— De ce ţinuşi lova-n geantă, tâmpito?! îi strigă din uşă, de unde era. Io te pusăi să cobori?

— Să vină poliţia!

Înnebunite. Poliţia maghiară doreau şi alta nimic. Se zvârcoleau pe asfalt.

— Cheamă poliţia, bre! Dă prin staţie, strigă unul către şofer.

— De unde s-o chem? Ce staţie am? făcu ăla o mină firească.

— Păi nu-i treaba firmei, dacă se întâmplă ceva?

— Şi ce vrei să fac? Să mă duc? Un să-ntreb?

— Lasă-l, dom'le, ce te găsi? interveni şi Berică. Ai chef de anchete? Şi-aşa ne prinsă noaptea pe drum. Ne ţin ăia de ne vine acru-n gură, când vrei s-ajungem?

— Bun, atunci nu anunţăm nimic şi-mi bag picioarele-n tot.

— N-am timp. Am treabă mâine dimineaţă la Severin.

— Da eu n-am?

— Doamne, mor! ţipă una din ele. Cealaltă bocea.

— Fiecare să caşte ochii! De aia are iepurele pielea scurtă:

Închide ochii, beleşte cariciu!

— Bă, ţigane, vezi că-s şi doamne pe-aici…

Între timp, maşina se puse din nou în mişcare.

— Mă făcuşi ţigan sau mi se păru mie că mă făcuşi?

— Ce, eu te-am făcut?

— Mă iei cu discriminaţii?

— Hai, plimbă ursu!

Vru să spună „schimbă placa", dar aşa îi ieşise.

— De ce nu sărişi între ei, dacă văzuşi că dau zula? porni Berică

spre scaunul pe care-l lăsase, vorbind mai tare pe măsură ce se depărta. Că fusăşi lângă ei.

— Eu?! Adică, unde eram?

— Iereai aproape, iereai.

— M-ai văzut tu?

— Te văzui de la geam.

— Şi? Te scărpinai, ce făceai? De ce nu mi-ai spus să dau peste ei?

— Că nu se putu. Ierea plin la uşă.

— Da?

Şi-atât. Preferă să încheie discuţia aşa cum se poticni de la sine. Afară defilau stâlpi şi reclame aruncate în întunericul pustei. Se grăbeau către vamă. Femeile lămureau pentru a zecea oară cum se întâmplase. Suspinau cu trageri de nas. Au şosele mai bune, îşi spuse, dar nu-şi termină gândul şi nu vom şti niciodată mai bune decât cine…

— Păi, dacă-i dădeam un cap în gură lu' ăla, atât, îşi culegea mucii pe trotuar… îl auzi iar în spate. Berică avea chef de vorbă, explica pe-acolo, prin jur. E greu să te abţii în cazuri din astea.

— Ce vorbeşti, băi, faţă?

— Da normal! Trebuia să ştergi parcarea cu el.

— Hai sictir.

— Cu mine vorbişi?

— Hai sictir.

Asistenţa muta privirea de la unul la altul, ca omul la tenis.

Până şi alea se opriseră din văitat. Când, în final, au rămas cu ochii la el, aşteptând, Berică se smuci în picioare, înfigându-se în ăla din faţă, de ziceai că-l storceşte sub talpă.

55

— Mo, zise, după ce se opri la un metru, îţi scot ficatu' şi ţi-l halesc!

Celălalt nu lăsă ca lucrurile să ajungă aici, se ridică şi-l pocni, într-o maşină în mers, se adaugă şi la inerţie ceva, se poate face un calcul, destul că-l întinse pe interval. Păgubita, una din ele, sări să-l ajute, simţea că-l are de partea ei într-un caz de anchetă, încă spera în recuperare. Berică, însă, nu pierdu momentul acela. Făcu din zgaibarace o îmbârligătură şi-l trase. Omul, evident, se prăvăli peste el. Aici, se schimbară incomod câţiva pumni, iar jitanul îl muşcă de ureche, ca Tyson. Urletul derivat puse capăt încăierării, audienţa

sărind să-i separe.

— Dă telefon la poliţie! scrâşni rănitul către şofer.

— Ce tot mă freci cu poliţia ta? se enervă omul de la volan.

De ce s-o anunţ?

— Că eşti obligat! Eşti conducător auto, asta-i obligaţia ta de serviciu. Şi la benzinărie trebuia să anunţi.

— Da, aşa e! se înviorară şi jefuitele. N-ai vrut s-o chemi şi ţi-am spus!

— Vrei să dai declaraţii sau vrei să ajungem în România?

— România-i aici, în maşină! făcu Berică, definitiv. N-am timp, trebu să fiu la înmormântare, n-am timp!

— Eu am, afirmă celălalt. Dau eu telefon la poliţie. Nu opreşti până-n graniţă.

Şi formă ceva pe mobil. Păgubaşele se lipiră de el cu speranţă. Aşteptă o vreme cu telefonul la cap, apoi reîncepu butonarea.

— I-a luat naiba, nu răspund.

— Mai încercaţi, stărui o femeie.

— Le dau semese…

— Nu suntem în ordine cu asigurarea, se auzi şoferul, pe gânduri.

— Ce asigurare? A cui?

— A noastră, a cui?! Aţi plătit vreo asigurare?

— Şi ce? Nu-i treaba voastră, a firmei?

— Eu ştiu? zise şi ridică scurt din umeri, ajungem în vamă şi reclamăm. Mă doare-n pantof.

Pe măsură ce frontiera se arăta mai aproape, adiind transilvan, stresul din maşină deveni aproape isteric. Imensa majoritate dorea să treacă imediat de barieră, alea două neavând decât să coboare şi să se spele pe cap. Dacă-s tâmpite, de ce să sufere toţi, nu-i corect? Te rog să mă scuzi!

Şoferul opri, când a fost de oprit, şi începu să-şi arunce în geantă, la nimereală, pijamaua şi ce mai avusese cu el. Surd la suplicaţii, logică şi ameninţări. Coborî, trânti portiera şi dispăru spre biroul vamal. Pasagerii s-au mai certat mutual o bucată de timp, până când, ostenind, s-au pus să aştepte. Ala, însă, nu mai venea de unde plecase. Ce tot o freacă acolo? Şi apare un vameş.

— Ce-i cu voi?

— Ce? Ce-i cu noi?

— Actele transportului.

— S-a dus şoferul în vamă. E cu servieta.

— Care şofer? Să tragă autocarul că ţine coloana în loc.

— Mă duc să-l găsesc, se oferi o doamnă serviabilă, muncită simultan de un pipi şi găsind circumstanţa de două ori salutară.

Dispăru, dar, după toate aparenţele, nu apucă să facă nimic.

Se întoarse urlând îngrozită şi ţinându-se cu mâna între picioare. Şoferul n-o însoţea.

Peste încă o oră de nervi, îşi dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Nemernicul se evaporase, îi lăsase acolo de proşti. Au sunat la poliţie, la firmă, la Ministerul Transporturilor. Aveau toţi telefon, dar era patru spre dimineaţă. Turcul stăpân pe autocare la Bucureşti era bun de plată. Constrâns, smuls brutal din cearşafuri, se jură că până mâine la prânz vor

avea o altă maşină. Ce-i până mâine la prânz, nu poate zbura!

Da… Ce-ţi mai rămâne să faci? Mergi la container, deschizi şi începi să tragi de cele îngrămădite acolo. Fiecare poseda sacoşe, baloturi. Cum pot fi târâte astea prin vamă de către oameni înzestraţi morfologic normal şi plecaţi la muncă afară, cu cele două mâini ale lor? La frontieră, ca şi la azteci, roata şi căruciorul întârzie încă a fi inventate.

— Guriţa mă-tii de cur! scrâşni Beri că dental, în timp ce trăgea la edec, legate cu centura, una de alta, trei poveri şi o saltea nupţială rulată. Jigodie, dacă te prind, te-am desfigurat!… Numai trosneli în muie îţi iei! Nuntă, mă rog, oi ajunge cumva, iau rata, iau trenul, dar dacă aveam de îngropat un preten, un neam, cum te scoţi?

*

Vasile stătea ghemuit în barca lui Fircan şi împăturea plasa, câte un cot lungime, pe măsură ce i-o trecea ăla şi-i venea lui la mână. O troacă voluminoasă din tablă, şi grea pe deasupra, dificil de tras pe uscat, dar cum se aflau deja jumătate pe mal, reuşiseră ei într-un fel. În goli se făcea treaba asta. Deasupra, pe promontoriu, răsăreau siluetele vagoanelor şi a măreţului turn de apă. Oprise patru caraşi.

Fircan era un individ jovial, băgăcios, îl cunoscuse pe-acolo, avea casă în Ţigănaşi şi-o nevastă, Gica, grasă, iute, trebuia să te uiţi de două ori când dădeai peste ea, părea tot timpul însărcinată. Fircan,

cam de-un leat cu Vasile, asta era treaba lui: avea închiriată o porţie de Dunăre, băga plasa şi o marca prin peturi golite din zece metri în zece. Alea pluteau ca să ştii pe urmă de unde s-o scoţi. Se ducea cu barca şi o trăgea înăuntru cu peşte cu tot, dacă se nimerea. Nu poţi să-i desprinzi pe şenal, că te duce, trebuie să dai şi la vâsle şi n-ai decât două mâini. O strângea pe uscat, ca acum. Venea vreun caras cu capul în aţă, îl

58

scotea din ochi şi-l zvârlea la picioare. Vii, se zbăteau; carasul şi ştiuca pot şi două ore afară din apă, zici că-s terminaţi şi învie sub cuţit în bucătărie. De regulă, caras. Rar vreo mârliţă de ştiucă, vreun şalău, ceva, sau vreun somotei.

Vasile avea deja patru mai mărişori în găleată şi se întinse după un şaloiaş, strapazan. Cu ochii, însă, la altceva… Undeva, spre mijlocul Dunării, cineva înota. De-aici se vedeau doar plescăiturile braţelor şi capul răsărind dintre spumele hulei. Pe vânt, apa-i destul de frământată, prinde o nuanţă feroasă; te uiţi şi te ia frig în spate. Omul căuta să ajungă un obiect ce venea de la deal, nu se distingea ce anume, dar din când în când sclipea colorat. Existau şanse mici ca să pună mâna pe el înainte să-l depăşească, dus de curent, de aceea forţa, trăgea tare golit de puteri. Asta-i făcu atenţi şi pe cei din mahună, pentru că pescarul întorsese capul şi el.

— ăla se-neacă… îi scăpă lui Vasile.

— Ei, se-neacă! N-are nimic.

— Da ce vrea, cine-i ăla?

— Zidan, de la ăştia.

— Care Zidan?

Fircan făcu din cap spre colibele crescute pe izlaz de numai câteva zile, care, din locul acesta, nu se vedeau. Decât silueta unei fete pe creastă, cu ce avea pe ea, mai mult roşu, fluturată de vâjgălău.

— Ce-i aia?

Era din ce în ce mai curios, pentru că înotătorul, care abia se zărea, ajunsese aproape de obiectul vopsit şi se prinse de el.

— Naiba ştie, opina celălalt.

— Mai face vreun cârcel sau ceva.

— Ei, face…

— Poate să-l tragă la fund, le idiot. Ie anafoare din alea, vârtejuri.

59

— Pizda mă-sii, se înclină în faţa fatalităţii proprietarul de barcă, adică fiecare cu soarta. Urcăm?

— Cât îţi dau?

— Lasă, bre. În peştii ăia stau io? îmi dai nişte carne de porc.

— Săptămâna asta nu tai.

— Când o fi.

Îşi luă găleata şi plasa, Vasile şi-o săltă pe a lui şi apucară cărarea spre duzi. Sus, la marginea râpei, vânturând din bluza lărguţă, fata aia a lui Prădel, aia de-o trimisese la bere, Marga sau cum îi zisese, îşi încorda el ţinerea de minte şi-i dădu săru-mâna, pentru că şi Fircan o salută flăcăieşte. Săru-mâna…

ce-mi veni, mă prostii… Şaişpe ani, cam atât, evalua mental, fiind deja întors către casă, unde, la poartă, aştepta o maşină.

— Ai musafiri, o auzi că-i spune, din spate.

Vasile se întoarse spre ea, dar Marga, fâlfâitoare, îi aruncase neglijent ceea ce tocmai rostise, atentă la manevrele tipului ce înota către mal cu obiectul.

Peste câteva clipe, din maşină ieşi o femeie. Destul de înfiptă.

— Am auzit că vinderi căţei cu pedigri.

— Cine v-a spus?

— Am auzit eu pe-aici.

— N-am vândut nimic.

— Şi, nu?

Să-i dau, să nu-i dau? se gândi. Avea vreo doi mai debili, fătaţi mai la urmă, băga vitamine în ei. Hai să-i dau… Tot n-am lichidităţi.

— Poftiţi în birou.

Câinii se sugrumau în lanţ, strigă la ei şi văzu porcii scăpaţi.

Nu numai că fac mizerie, dar şi râmă ca descreieraţii.

— Măi, Fircane…

ăla îşi puse sculele pe gard şi dispăru în spatele bucătăriei să scoată un târn.

— Cora… giit!

Căţeaua se culcă pe burtă numaidecât, sorbindu-l din ochi, cum numai un câine te poate privi. Femeia râse admirativ.

— La mai poate o dată?

— Attenta!

Cora se ridică în şezut, aşteptând. Când îi mai dădu o dată un-JM,

încremeni cu capul pe sol. Doamna îşi căută telefonul ca să-i facă o poză, apoi, bine dispusă, îl urmă în „birou". Despre compartimentul ce ocupa o treime din rulotă e vorba, acolo unde Vasile trase un laptop senil. Bătu la el ce bătu ca să facă impresie, umblă cu cursorul pe afişaj şi-o anunţă cu sinceritate:

— Trei sute. De euro.

Femeia nu spuse nimic, ori era pregătită ori nici nu i se păru nu ştiu cât. Ce mă găsi să-i spun săru-mâna? Cred că nici nu mai ţine minte c-am dat pe la ei… Lăsă clienta s-aştepte şi intră în canisă. Nu-i bine să ştie ce ai, că vor ce le trece prin cap, insistă, strâmbă din nas şi li se pare că-i fraiereşti. Să ia ce se dă! Avu impresia că aude în curte un râs, dar vag, lătrau câinii. Omul înainta pe lângă cuştile suprapuse, verificând din mers starea de sănătate, şi scoase puiul cel necăjit la care se gândea de vreo zece minute. Culese cu stânga o cutie de pantofi şi-l băgă înăuntru. Alt ambalaj nu găsi, iar ăştia se udă. Ieşi.

Afară, altceva. Cumpărătoarea căsca gura la felul în care Fircan şi doi tineri se distrau înghesuind porcul pentru a-l mâna la loc în coteţ. Puştimea de vizavi, Marga şi ăla-n chiloţi, de înota în şenal. Nu se înecase.

— Tu eşti Zidan, mă?

— Io.

— Spune-i, bre, cum te cheamă, strigă Fircan după el.

bi

Cam şapteşpe, opteşpe ani. De un măsliniu atractiv. Lângă maşina femeii, rezemat de poartă, lucrul pentru care se băgase în apă, la risc. Un obiect lung de doi metri, doi-jumate ca popa.

Litere în mai multe culori, bătute pe două ştăngi împreună şi becuri plesnite, fasunguri năclăite de mâl. Vasile ieşi din curte ca s-o poată citi, pentru că era sprijinită cu fundul de gard. O reclamă de la ceva, o firmă, adică o bucată din ea. ARR… se putea desluşi, plus încă ceva dintr-un alt fel de semn.

— De la unguri, auzi lângă el.

Zidan surâdea încântat, cu gingiile lui vineţii.

— Poate de pe la Viena, mormăi crescătorul de câini şi ridică privirea spre fată. Sânii cam mici… remarcă în viteză. Ţiganca scoase un hohot scurt, încântat, dar şi suficient de prudent, neştiind cum s-o ia. Vasile se pomeni că-i surâde. Apoi veni şi clienta, scoase căţelul din ambalaj pentru a vărsa ceva galben, plăti ce avea de plătit şi se urcă în

maşină, stârnind din nou vacarmul de lătrături.

*

Pentru cineva care-i intra pentru prima dată în curte, locul nu era din cale afară de primitor. Liniştea, în sensul comun, cobora numai noaptea şi pentru scurte reprize. Când te aşteptai mai puţin sau somnul era mai profund, simţea câte unul ceva, visa urât, avea colici şi se punea pe urlat ori făcea ca toţi dracii. Imediat, deşteptându-se, intrau în pâine şi alţii. Ca la cocoşi, aceeaşi poveste. Cuştile, în majoritate, fiind fixate sub podeaua rulotei, te săltau de sub pat. Sigur că-ţi sare inima când eşti la-nceput, îţi vine să dai după ei cu ce nimereşti, dar cu timpul te-nveţi; omul la ţară nici nu-i mai aude, se răsuceşte în pat, molfăie ceva şi recade-n adânc.

Cu alte cuvinte, mai ales ziua şi dacă intra cineva – un prăpăd! Aia mici, subţirel, în canisă: schelălăituri, scheunat.

62

Geronimo, într-o cabină de tractor dezmembrat, cu plasă sudată.

Asta, gros. Sub vagonul cu pui – Nerone, Spartaco şi Vera: un doberman şi doi labradori. Când se pornesc, fac ca un atelier de cazangerie. Dedesubt, la vagonul unde avea biroul şi dormitorul: Cora, Orlando, Simone, Crista, Bella, Bettina şi Lara.

Belgieni, dobermani, ciobăneşti şi retrieveri. Ca la nebuni, ca la miting! Bibi, vijla maghiară, în spatele bucătăriei. Şi tot aşa.

Imaginează-ţi cum fac la grămadă, când se pornesc, plus porci, gâşte şi cotcodăciri. Unul vrea apă, Simone e în litigii cu Orso, alţii încep scandalul pe concentrate; restul e galerie, te poţi spânzura. Dar, te deprinzi, mai urli la ei, le mai arăţi o nuia…

Ar fi o problemă legată puţin de miros, pentru că pătrunde în haine, în piele, în aşternuturi, în maşină, în păr, peste tot, însă când te gândeşti ce bani ai de scos în câteva luni, treci peste asta, nu te mai deranjează. Rău e cu muzica aia văicărită care vine din şatră.

— Bettina, aspetta!

Acum, în şezlong, cu Piky, şoricăreasa, în poală. A fost nevoie, până la urmă, şi de unul cu care să doarmă în pat. Dormitul cu un căţel cald în braţe e ceva nelumesc… Doamne, parcă-s surzi, ce-i plăcerea asta să asculte la maxim?! Te faci că nu vezi, dar îţi zornăie plombele-n gură; spărgea seminţe în dinţi, îndurând. Ce-i ăla, taxiu?

Maşina şi ghemul de prai se măreau, după ce scăpaseră dintre casele roşii. Altul, îşi spuse, vrea pui, nu mai dau chiar aşa, fără opt sute

nici nu discut. Dar nu, înainte să ajungă la duzi, getaxul cârmi pe maidan către colibele cu melomani. Prădel şi ceilalţi, Cercela, cu Marga, cu Zidan şi Caras ieşiră de pe unde erau. Cine coboară? Berică… Pupături. Hăuliri. Întâmpinări guturale. Caras fuge după acordilion; Caras, vecinul cu saxul şi cu pişarea de dimineaţă, la pom… Minuni îmbuteliate în portbagaj! Berică dănţuieşte cu două sticle în mâini. Salteaua rulată

63

e smulsă pe uşa din spate. Şoferul e invitat la o scurtă participare.

Nu poate, e cu maşina. N-are nimic, dă-o naibii! îmi pare rău, dar nu pot. Bacşiş. Maneaua asurzitoare. Fustăiri fluturând înflorat. Zidan. Cercela. Magda. Trusou. Scotocesc în el, responsabil.

Şezlongul. Vasile închide ochii, făcând în jurul lui întuneric.

Larma persistă. Urmează chiolhan şi altă noapte bălană. Agitaţie-n cuşti, animalul presimte. Manele, saxofon, zbierături. Şi cuiele bătute-n placaj sau în tablă: o nouă colibă, a patra… Se lăţesc pe izlaz, peste tot, unde mai ies cu ăştia la alergat?

Iuliana!… Nu înţelege de ce – reuşise să se tragă afară din ea în timpul din urmă –, nu-l mai tulbura decât seara. Nevoia de o femeie, asta e, mă lipsesc. Asfinţea şi el se gândeşte la fusul orar:

două ore în urmă, ce-o face ea acuma, la Bari? Poartă sutien.

Se ridică posac. Aruncă o privire peste gard, la barăci. Scuipă în praf. Desprinde din cui mâneca groasă, de pâslă, tighelită cu aţă de cizmărie. O îmbracă încet, în timp ce Cora şi Bibi nu-l scapă din ochi. Dârdâie amândouă de nerăbdare. Desface din ţiplă un cârnăcior şi-l arată, mişcându-l ca pe un deget. Căţeaua, aşteptându-şi clipa ei fericită. O bală subţire tremură, lungindu-se, până atinge una din labe.

— No, şopteşte Vasile, no, stai zittal Brava, cara, brava…

Cora se culcă pe burtă. Aşteaptă dureros, dar nu se clinteşte.

Acum abia îi zvârle cârnatul care îi cade rostogolit între labe.

— Noi

Nicio privire la carne, nicio mişcare, deşi îi curge din gură.

Dumnezeu ştie ce-i în sufletul ei. Atentă la mâneca umflată cu vatelină pe care Vasile o bate pe antebraţ ca să sune a sac. Şi, brusc, după asta:

— Attachill

Nebună! Se aruncă, înşfacă. Mârâitura, şi-n clipa următoare

muşcă adânc din braţul înfofolit, lăsându-se smulsă de la

65

pământ, răsucită. Omul strigă sălbatic şi el: adesso, adesso!!!

Atârnată în fălci, învârtită în cerc. Iar ceilalţi, în cuşti, zdrobindu-se isterici de gratii, urlând. Ce bucurie în toţi!…

*

Acum îţi dai seama ce ecou are valea. Zumzăie geamurile, probabil că şi-n sat e la fel. Au ieşit cu instrumentele afară, la foc. Berică frământă maneaua în gură, bălăngănind-o din cap, ca şi cum i-ar cânta-o la ureche miresei. E languros când e vesel.

Zidan e atent.

Deasupra, se lăfăie firma ARR, salvată din apă. Căţărată peste colibă, pare enormă. Trei becuri înlocuite, aprinse. Prădel lasă acordilionul când simte dizeozul luând-o pe arătură şi-i dă iarăşi brânci dividiului din bordul maşinii. Compară şi o ia de la capăt, cu fiorituri. Cercela, ciucită, frige ceva în ulei. Marga intră şi iese, nu pare atentă. Are blugi albi, trei-sferturi, mulaţi, şi sandale albastre. Şi o bluză verde, cloşată. Buzele roşii. O ia mărunţel către sat; Berică urmărind-o cu capul sucit. Căinarea manelei pe urmele ei, răguşită…

Grazzini urcă scările din spatele casei, ce dau în grădină.

Plouă moleşit, abătut. Cizmele de cauciuc pline de pământ pe carâmbi şi pe tălpi. Fără Tadeusz e greu dintr-odată, sunt treburi care cer un mecanic. Să legi furtunul, de pildă, şi pe urmă să uzi. Să-l târăşti după tine. Să te înglodezi între straturi. Calcă stângul pe vârf ca să-şi tragă piciorul. Se apleacă, nu ajunge cu mâna. Se dezechilibrează, se ţine de şale. Iuliana se uită la el prin uşa deschisă cum reuşeşte şi cu a doua, cum intră în dormitor, cum îşi scoate cămaşa, cum se întinde pe burtă în pat.

Nici glas nu mai are, face doar un semn moale.

66

Femeia. Ştie, ia tubul de pe noptieră şi stoarce un vierme de unguent maroniu. Îi masează coloana, insistând pe şirul de creste scufundate în brâu şi-l simte sub palme icnind, dar fără a scoate un sunet. Întinde rotund, lateral, către coaste. O vreme.

Bătrânul strecoară un braţ şi duce un deget la omoplat. Bate uşor în pielea gălbuie, aşteaptă… Mâna Iulianei pleacă şi unge mai sus. Iarăşi îndemnul, mai aproape sub gât, şi strălucirea lui înviată, ghiduşă, din ochi. Înţelege ce vrea de la ea şi se lasă spre umăr cu buzele întinse.

Gustul de camfor al sărutării, alifia miroase a gras, dar nu lasă nimic să se vadă.

*

— Măi, Fircane, ia vino, mă, încoa!

Vasile ieşi de la porci şi lăsă funia cu care nu reuşise nimic.

Nu izbutise să-l lege ca să-l trântească. Cel la care strigase tocmai trecea pe la poartă. Intră, dar înaintează prudent.

— Fă ceva cu câinele ăsta.

Bella se gâtuia în lanţ, încercând să-l apuce. Arunca toată curtea în haos. Trebui să strige la ea de trei ori.

În cele din urmă, cu Fircan, îl răzbi. Legat de piciorul din spate, îl răsturnară. Peste vântul şi zarva din jur, se mai adăugară şi răcnete noi; porcu-i un animal care-n clipele mari are un comportament omenesc, înţelege, crede în conspiraţii. Dar când îi are urcaţi peste el, cu genunchii, nu mai dispune de multe opţiuni. Vasile întinde mâna după cuţit şi-n clipa aceasta – hărmălaia la loc!…

Maşina poliţiei oprită în poartă şi Gotcă, şeful de post, apucase să calce în curte. Greşeală. Acum striga mă!, ud pe el şi neîndrăznind să se mişte cu Bella în faţă şi Geronimo la spate, desigur în lanţ, dar numai un metru lipsind… Merita să te uiţi cum îşi dădea comenzi ca la instruirea de front şi se răsucea pe călcâie de la unul la altul, când auzea clămpănitul în aer.

67

— Alo, ia-i de-aici, de pe mine!

— Bella, no! Zitta! lăsă gazda porcul, aruncând cuţitu-n noroi şi intrând între ei.

— Eşti nebun? Dă sirenă la poartă, când vii.

— Ce faci, îl tai?

— Da ce-are?

Poliţistul încă nu-şi revenea. Se ştergea pe sub guler.

— Îl curentaşi la cap?

— Da, da. Îl băgai în priză.

— Bă, fără mişţouri, da?! Avem norme UE.

— Ia să văd, arată-mi şi mie.

— N-am ce să-ţi arăt, io îţi spun! Ai înţeles? Asta-i legea.

Unde se curentează el?

— Ai o dudă, n-ai nimic.

— Băi, io ţi-am spus. Pusăşi gresie, acolo, sub el?

— Lasă-mă, bre, statui opt ani în Italia, nu mă aia cu UE la cap! Ştiu io ce-i UE-a lor.

Încet, încet, se retrăgea spre maşină. Câinii îşi rupeau beregata.

— Fă-i să tacă, în mă-sa!

— Zitta, aruncă Vasile peste umăr, dar atent la chitanţierul boţit pe care Gotcă şi-l smulse din buzunar. Ce faci, tai amendă, nu eşti bine la cap?

— Îţi spusăi de gresie şi data trecută. Pune gresie, te-nvăţ de bine.

— Lasă, mă, scrisul, lasă-mă-n pace!

Şi se scobi şi el după ceva, de urgenţă. Scoase nişte parai.

— Ce-ai acolo? făcu ăla acru, lovindu-şi cozorocul cu pixul şi trimiţându-şi cascheta transpirată pe ceafă. Cine mai umblă cu dolari americani?

— Dar cât le amenda?

— Cinci beţe. Ce vrei să fac? coborî Gotcă vocea.

— Na de-aici. Am vândut un căţel.

Şi-i prezentă o bancnotă motolită de cincizeci de euro.

Celălalt o palmă, apucându-se de butonat celularul.

— Ce faci acolo?

— Să-i convertesc, să văd cât…

Vasile îl privea în tăcere. Lângă coteţ, Fircan aştepta respectuos. Porcul se salvă pe moment, băgat sub rulotă. În cele din urmă, poliţistul se căută de nişte bani româneşti şi-i întinse prin geamul lăsat.

— Ce-s ăştia?

— Restul.

— Bă, ce cur!…

— Nu eşti corect. Era mai bine să-ţi tai o chitanţă? Ne-am înţeles, carne, nu!

— Nu vând, bre, dau porcii la câini, porca mizeria! Şi ce nu mai am voie să fac? Vafancullo!

— Sictir… mormăi la volan omul legii, demarând prin băltoace şi hămăit de un cârd de puiandri.

*

Uite aşa dai la toţi, mârâi Vasile în timp ce mătura curtea şi scuipă lateral. Se înserase şi mai rămânea de făcut treaba asta, după

ce-i închidea. Bătătura se umplea cu rahaţii de peste zi, dog shit, cum să-i spun, şi trebuia să scapi de ei într-un fel. Asta-i partea cea mai urâtă la o canisă, de aceea prefera să-i scoată la alergare în două reprize prin mărăcinii de pe izlazul alunecos în câteva luni, ca un trotuar de oraş. Răcoritor, de altfel, când ai vecini… Stai aşa, visai noaptea asta că strângeam caca mult!

Poate-i de bine. La poliţie dai, la veterinar nu mai spun, la primărie tot timpul ca să fii asigurat cu una, cu alta, să n-ai grija că te bate la cap vreun ciumete; uite la mine cum stau liniştit…

Vii de afară şi faci investiţii ca prostu.

69

O baie în Dunăre ar fi fost ea bună acum, dar se simţea prea muncit ca să mai coboare râpa şi pe urmă s-o urce. Se spălă la chiuveta din bucătărie, unde urcase un căzănel pentru apă; deschideai robinetul şi curgea prin cădere. Pe urmă trase masa lângă lada frigorifică şi se apucă de carnea de porc. Trebuia tranşată şi pusă în pungi ca să nu mai umble la toată, când ar fi avut nevoie de ea.

Dincolo, la ţigani, hârâială. Se certau, aveau de-mpărţit şi, ca întotdeauna, răcneau. Se auzeau obiecte zvârlite. Asta mai lipsea, se gândi, peste o oră se-mbată, iar se duce dracului somnul… îngrijorător era că nu dădeau semne de potolire, mai urli, dar te mai şi odihneşti; ăia, acolo, nimic! Cel mai urât făcură când o zări pe Marga luând-o direct peste câmp, nu spre sat, către apă. Zbierau în urma ei ţigăneşte şi arătau cu pumnul. Ce le făcuse? Fata nici nu întoarse privirea, direct către mal, până o pierdu din vedere. Un se duce? începură şi-ai lui să latre spre gard.

Îşi puse o fleică-n tigaie. Nu-i la fel de bună ca pe grătarul cu lemne, dar se face mai repede la aragaz. O înghiţi apoi cu nişte macaroane rămase de ieri. Bău şi o ţuică. Pe urmă, se simţi un pic somnoros şi strânse în grabă, acum e momentul s-adormi, înainte să se matolească. Curăţă masa, pentru că noaptea intră pisici şi-i turbează pe toţi, după care îşi lăsă papucii la uşă şi dădu drumul la televizor. Nu era foarte târziu, dar dacă vine somnul, nu mai stai la discuţie. Stinse lumina şi se culcă.

Imediat, cum se-ntâmplă, era treaz – lumânare! Se zvârcoli o vreme în pat şi se pomeni că ascultă scandalul de pe maidan.

Până începură sub el să se zbată şi să izbească în cuşti. Mârtanu!

Sau o fi intrat cineva…

Apăru în chiloți, cum ieșise din așternut. Nu se gândi la tâlhari, pentru că ce să-i fure de-acolo, poate doar vreun clănțău, dar ia deschide o cușcă!… Carnea sau porcii, ceva tot găseau.

70

hoții naibii, mai erau și păsări pe undeva. Puse mâna pe-un lanț și-l suci după pumn. La poartă, nimic, dar putea fi ascuns undeva. Se lăsă în genunchi ca să se uite pe sub rulote, pentru că și câinii erau întorși într-acolo.

— Vecine, n-auzi?! lo's, Marga! Aici…

O recunoscuse, înainte s-o vadă. Pe-aceeași direcție, îl striga dinspre golf, dincolo de plasa de sârmă.

— Ce-i cu tine?

— Îmi dai drumu', trăiți-ar să mă ghemuiesc și io undeva?

— Hă? Cum?

I se păru că nu aude ca lumea.

— Am roit-o de-acasă.

— Ești nebună? Du-te, dragă, lasă-mă-n pace, intrăm în belea.

— Nu se bagă pe tine, se teme de câini.

— Nu-mi plac treburi din astea. Și n-am unde, n-auzi?

Fata stătu câteva clipe în așteptare, apoi se întoarse și începu să coboare spre bărci. Afară se răcorise, de la umezeală te trage, simțea cum îl strânge-n durligi, ieșise cum putuse și el.

— Măi, unde ești? Vino-ncca Vino-ncca, tu n-auzi?

O întoarse și-i dădu drumul prin portița din spate. Dârdâia, era înghețată.

— Nu te da prea aproape de cuști.

— Nu-s închise?

Îi aprinse lumina și o urcă în birou. Veni după aceea c-o pernă și cu ceva de-nvelit.

— Miroase, poate, a câine, da' io nu mai simt. Câți ani ai?

— Șaișpe ani.

— Numa bun! Să vezi mâine ce ne cade pe cap…

— Dă-i dracu', nu pot să-i mai văd!

— O noapte, atât. De la ce vă luarăți?

— Dacă vrea să mă dea după ăla, după Berică! I se făcu de nuntă cu mine!

71

— De ce? Prea bătrân? Cât are? Douăzeci și ceva.

— Îs jurată de mică. Nici nu mă gândesc, să-mi facă ce vrea!

— Da' ce, te poate sili?

— N-auzi că avem un contract?

Şi ce-am io? îi spuse în gând. Treaba cu nevasta rezervată din leagăn, dar nu comentă, treaba lor, obicei de la mă-sa. Unde s-o lase pe câmp? O mai prind ăia şi-i mai fac nu ştiu ce. Ia uite şi ceasul, cât se făcu! Hai, auzi, noapte bună!

Se târî înapoi în culcuş şi i se păru c-o aude plângând. ăia, acolo, în şatră, încă vociferau. Apoi, la nici zece minute, o auzi cum doarme, pătrundea prin placajul despărţitor. Dormea zgomotos, era ruptă. Adormi şi el, pe nepregătite, deschise ochii în zori, scheunau ăia micii.

Îi făcu o omletă şi rămase cu privirea la coji, ia calciu! Fierse cafeaua şi trase cu ochiul la încropeala de pe izlaz. Pace bună, căzuseră laţi. Apoi, bătu în uşa dincolo de care o auzea răsuflând. Nu mai umblase în halul ăsta, cu tava, de pe la Bari. N-ai calciu… Fata ridică un cap ciufulit, cu siguranţă nimeni n-o trezise vreodată la o oră ca asta.

— Hai, bei asta şi-o ştergi. Încă nu să scularã.

— Şi unde mă duc?

— Drăguţă, asta nu-i treaba mea. Zisăi o noapte? Ce-am zis?

Marga puse farfuria deoparte şi luă ceaşca-n mâini, ca şi cum le simţea încă reci. Vasile, jenat, se pomeni că se trage şi el de falange.

— Ai o ţigară? făcu amărâtă, înainte de sorbitură.

Îi dădu, i-o aprinse şi aşteptă s-o vadă că începe, termină şi iese. În clipa următoare, iar hămăială şi bătăi la poarta din faţă, cea mare, pe unde intra cu tractorul.

— Băi, nea!…

Scoate capul; dincolo de gard – Fircan şi vecinătatea. Cu lanţuri de aur pe piept, pavoazaţi, părea oficial.

— Ce-i, bă?

Dar era uşor de-nţeles ce-i mânase de dimineaţă.

— Auzi, fata aia a lor nu-i aici?

— Care fată?

Întrebă şi el ca să câştige două secunde, să-i treacă prin cap vreo idee. Se cerea de urgenţă.

— Marga, aia slăbuţă.

— Da ce-am io cu ea?

— Băi, fii atent… Ţii câinele ăla? Se strecură înăuntru şi-n

şoaptă: dacă ştii unde e, dă-le drumu' s-o ia. Îmi veniră pe cap de dimineaţă, acasă. Se sperie şi Gica, pe nemâncate.

— Şăfu, strigă ăla, Caras, printre cei rămaşi după gard. Dac-o ţii arestată, ai terminat-o cu noi, poţi să te duci de unde-ai venit!

— Gura, mo! reluă comanda Prădel. O ai sau n-o ai?

— N-am, bre, nimic, eşti ţicnit?! Cum s-o am?

Intrase în parlamentari cu ţiganii şi-şi dădu seama că se înfundă din ce în ce mai adânc într-o treabă suspectă, asta îl făcea să-şi piardă răbdarea, răspundea şi furios. Ştia, auzise, văzuse destule care s-au rezolvat prin cuţit. Dar cum să mai dai înapoi?

— Băi, Vasile, le promisă de mică lu' domnu'. Şi arătă spre Berică. Veni băiatu' din Spania…

— Tu ce pizda mă-tii vrei, cum intri la mine în curte?!

— Mă luară că ştiau că suntem prieteni, de aia.

— Ce prieten? De când eşti prieten cu mine?

Şi începu să sloboadă din câini. Spera ca tactica asta să-i facă plecaţi. Prudent, Fircan se refugie după poartă, având grijă s-o ţină proptită cu mâna, pentru că haita se arunca în plasa de sârmă.

— Da' ce, eşti avocatu lor sau ce eşti? Marş de-aici! Altă treabă nu ai?

— Vecine, strigă Prădel ca să se-audă din larmă, hai s-o rezolvăm cu frumosu. Plătim.

— N-am, dom'le, nimic!

— Dă să vedem, se băgă şi Berică.

— Vino şi vezi. Numai să nu fii băut, că te rupe. Nu le place beţivi.

Ce băut; băut, nebăut, ăia deja clănţăneau în gol pe la gard.

— Vezi că fata le domnişoară! urlă Cercela din drum. Dacă nu-i vergină, le rău.

— Vreau s-o văd dacă-i vie.

— Mă, tu auzi ce spun io? N-am nimic, nu-i aici. Pe cuvânt dacă-ţi spun!

Ca în clipa următoare uşa biroului să se dea de perete şi nebuna s-apară la fel de vâlvoaie la cap cum o sculase din somn.

De parcă o alergase el toată noaptea…

— Da? Care-i treaba? Basta, nu mai le de actualitate să mai dau pe-acasă la voi. Hai, vira de-aici!

Pământul nu se scufundă sub ei, deşi Vasile ar fi dat orice pentru asta.

*

Doi români şi un albanez fac baie la Grazzini în vilă. Nu-i banc. De fapt, câte unul. Acum e de rând albanezul, ceilalţi doi joacă table şi afumă sufrageria cu o bere în faţă. Italianul e plecat la fiul lui, la Vicenza. Are casa pe mână, însă Iuliana nu i-a putut refuza; ce mare lucru-i o baie, câteodată ai mare nevoie, numai dacă ai stat la barăci înţelegi. Şi Tadeusz făcea, nu se omora după ce avea la subsol în boxa cu boiler unde trăia, venea sus, tiptil, când Grazzini dormea sau era în oraş şi îndepărta parţial de pe el mirosul stătut de canal. În prag, ca nebunu', cu cheia de 26…

74

Lucrul de care trebuia avut grijă, iar Iuliana avea chiar una specială, era să nu se simtă că trecuseră pe-acolo străini. Nu se deranjează niciun flacon, poate că omul îşi pune semne, n-ai de unde să ştii, vii cu săpunelul în pungă, dai duşul încet, fără stropi, te ştergi cu ce ţi-ai adus, după care gresia, există un mop, o faci lună şi laşi geamul deschis. Te bucuri de confort un timp limitat, iei punga, dispari. Luciul unei oglinzi aburite, precum şi înlocuirea odoratului tău cu unul sintetic, de la supermercato, e sarcina ei. Nu trebuie să se cunoască nimic.

Ăştia de azi umblaseră la frigider după ceva băutură. O bere, acuma, nu moare nimeni pentru o bere… Dar puteau să întrebe. Plus că albanezul se auzea de afară: preferase în cadă, se bălăcea şi cânta albaneşte. O să aibă ce curăţa după el. Nu era liniştită, presimţea ea ceva.

— Hai, mai repede, spune-i să iasă odată! Vezi unde pui scrumul.

Colac peste pupăză, intră şi Corrado în hol! Urme de câine nu mai ştersese de mult.

— Ieşi afară de-aici!

Unele lucruri le înţelege şi în română. Animalul se conformează, dă buzna în curte, dar găseşte poarta deschisă şi năvăleşte în stradă. Laşi tot, după el!

— Cine-a deschis poarta aia?!

Îl zăreşte undeva pe la farmacie, adulmeca trecătorii la şliţ.

— Senti, Corrado! Vieni qui! Corrado!

Nu vine, dar nici nu are curajul s-o şteargă. Pesemne că cele

învăţate cu Vasile se mai cer, din când în când, repetate. O aşteaptă acolo. Femeia îşi dă seama că nu are lesa. Ajunge, îl apucă de ceafă şi încearcă să-l tragă în curte. Prinde priviri indignate, ecologiste. Una dintre ele, surâzătoare: Mariana.

— Ce faci, fată, aici?

— Scăpă afară, îl duc înapoi.

— Ce mai face Tadeusz?

Nu era la curent.

— Bine, mersi.

Ce să-i spună? Erau despărţiţi de două luni şi ceva. Schimbă, probabil, holendere la elveţieni.

— Mai fusăşi pe-acasă, sau nu?

— N-am prea fost.

— Nici măcar de Crăciun?

Şi aşa mai departe, cum a fost, ce-au mâncat, să-ţi arăt o poză cu aia mică a lui Ştefi… au trecut vreo zece minute sau douăzeci. Asculta aplecată, cu mâna pe greabăn, înfiptă în blană, era uşor de-nţeles că-i pe fugă. Aia, nimic, îi dădea înainte, vorbea româneşte pe stradă, întorcea lumea capul, e foarte periculos.

În timpul acesta, acasă se face o primă rotaţie: iese albanezul, se pregăteşte Stănescu Mirică. N-ar fi fost mare lucru, dacă nu s-ar fi nimerit şi Grazzini pe-acolo, făcându-şi o apariţie neanunţată. Moment în care cel de-al doilea român rămâne fără de duş. Sunt daţi afară isteric, se cheamă carabinierii.

Musafirii se fac nevăzuţi. Nici femeie, nici câine.

Iuliana apare când o lasă Mariana, practic când scapă de ea.

Cumpără pe drum o sticlă de bere pentru a o pune la loc.

— Ce faci, îmi umpli casa cu mascalzoni?

— Stai puţin să-ţi explic…

— Ce faci cu câinele ăla?

— L-am adus de pe stradă.

— La strada?! Cine-s dizgraziati? Eşti rudă cu ei?

— Nu, Doamne fereşte.

— Amanţi?! Mi-aduci tre’ amanţi nel bagno? Le care băutură?

Putana romena, mortacci!

Şi aşa mai departe. N-o dă afară pentru că este sentimental, are vârsta când trebuie acceptat un compromis menajer şi simte

paura de singurătate. Dar ce viitor poate să iasă de-aici? De câte ori intră în baie, îşi aduce aminte. O să-ţi reproşeze o sută de ani. Pentru asta, are ţinere de minte; la treaba cu cetăţenia, deloc. Te face curvă şi poate nu meriţi. Nu-i mai bine la ăia, la elveţieni? Spune la radio că nu le-a ieşit cu votarea, ciori, neciori, au optat să vină peste ei şi români şi bulgari. Să le fluture fuste gitane pe ştrasele lor, să se prezinte cu copiii de gât şi cu mâna întinsă, să le spârcâie parbrizul la semafor, să-şi pună lacăt la portbagaj. Doamne, câţi fraieri, câţi fraieri!… Dacă Iuliana ar fi auzit de Goya, pe undeva, şi-ar fi dat seama că somnul raţiunii naşte, posibil, şi monştri, dar mai cu seamă proştii comuni. În absenţa acestei idei, şterge praful şi se gândeşte la România. La mama, la Nori, la Gelu, la Vali şi la tanti Milica.

Chipul lui Vasile i se prezentă fugitiv în memorie, dar nu zăbovi.

— Mo, dă fata! urla Berică cu ochii bolovăniţi. Nu fi bou!

Se buluciseră-n drum ca să-i oprească maşina, venea de la

Severin. Vasile nu coborî, dădu numai geamul, în timp ce cu mâna cealaltă căuta cuţitul sub scaun. Nu ştii niciodată…

— Du-te şi-o ia. Ie legată de pat?

— Auzi, uite la mine. Te fac!

În clipa următoare, se repezi una la el să-l pocnească în cap cu copilul. Se trase, reflex, înapoi, deşi n-avea cum să-l ajungă.

Ar fi dat doar în ramă. Asta ştia şi ţiganca, pentru că învârti plodul în aer, mai mult să-l înfricoşeze. Danciul dădu în orăcăit.

— Nu pleci de-aici, până nu vii cu ea!

— Păi, dacă nu plec, cum să vin?

Logica te pune pe gânduri. Se căscau la maşină.

— Ia-o, bre… Du-te la mine şi-o ia.

Şi lăsă puţin ambreiajul. Începură să-l blesteme din toate direcţiile, bulibăşeală, se încălecau, jumătate în ţigăneşte. Porni

maşina, încet, ca să nu atingă pe nimeni, şi-l lăsară să iasă. Auzi câteva pietre în tabla caroseriei şi, pe urmă, Prădel:

— Da’ ce, suntem înaintea erei noastre, unde suntem?!

*

Duminică. Duminica stai pe-acasă sau te duci la biserică, nu umbli lela prin sat, decât dacă ai ceva de furat. Pajero se clătina agale prin gropi, umplut cu ştiuleţi. Faci focul, îi coci, şi mănânci până te ia

cufureala. Şi bere. De mult pofteau la porumb, dar era încă verde, plouase. Cu lemnul de ars era o problemă, se făcuse mai greu de găsit, topiseră cam tot ce se uscase prin jur.

Ardeau şi bidoane din alea, plasticării, găseşti pe maidan, dar pute urât. Zidan rămăsese cu ochii pe geam. Bătea lumina din faţă şi Dunărea era răcoroasă, închisă.

Maşina opri şi lăsa impresia că studiază terenul. Câteva clipe bune nu se clinti. Drumul fugea chiar pe mal, iar pe coastă, în sus, se urca plantaţia de pepeni a lui Vasile Rabdan.

Verde, dăduse frunza la umezeală. Într-o parte, coliba de pază; sufla vântul în folia de polietilenă cu care-şi cârpise acoperişul – o veselie! Nicio mişcare, niciun câine, nimic… Portiera lui Berică pocni şi omul se uită împrejur. Apoi, începu să urce pregătit pentru orice întâlnire, urmat la mică distanţă de ceilalţi: Cercela, Caras şi Zidan. Puştiul scăpa din când în când privirea spre apă, plutea nu ştiu ce şi-l trăgea într-acolo, dar nu se vedea desluşit. Deveni atent la zgomotul cu care Berică strivea sub călcâi pepenaşii cât pumnul.

— Ce-ai mo, ce ai?

— Dă-l în mortacii mamii lui!…

Se apucă să-i culeagă şi-i trecu pe urmă Cercelei.

— Ce să fac cu ei?

— Se pune la murături, ia de-aici.

— Dă-i la naiba, murături mă pui la făcut?

Se murează ca lumea, văzuse şi la Toledo în piaţă, la Santo Domingo el Antiguo. Gustase pe-acolo şi i se făcuse dor de buna tihnă dâmboviţeană.

— Ţine-i în poală. Ia-i, bre.

— Hai, cărelu de-aici!

Era mai preocupată dacă se afla cineva în bordei. Băgă capul pe uşă şi pe urmă intră, dar nu găsi nimic de luat. O pătură subţiată pe patul de fân, o trase de-acolo, dar era găurită şi o lăsă.

Berică începu să ţintească fereastra cu ce adunase de prin bostănărie. Până la urmă o sparse, şi boreasa, înăuntru, răcni.

— Bo, ce te-apucă? făcu Zidan către el.

Se hlizea. Soarele se băgă într-un nor şi coborî ceva rece.

*

Vreau s-o văd dacă-i vie…

— Tu la ce ştii să cânţi? se interesă Vasile din şezlongul pe care-l întărise c-un leaţ. Marga dădea cu târnul prin curte.

Cântau duşmănos, ai ei, peste câmp, răriseră din ameninţări, o lăsaseră moale, dar ceva nu părea tocmai bine, cântau ca bolnavii cu nervii, până noaptea târziu, nu mai dormea nimeni în Ţigănaşi, ca la mare în august.

— La nimic, ce să cânt? Bat la tobe.

Nu mătura aplecată prea mult, era plăcut s-o priveşti. Pare, nu ştiu de ce, nemâncată, sânii cam mici, îşi spuse, gândindu-se cum ar putea îndrepta acest neajuns care se dovedise cu totul neînsemnat. Tre' să-i iau oarece să pună pe ea, umblă tot în bluza cu care veni. Şi le spăla la două, trei zile, când se întuneca, încovrigându-se după aceea în spatele lui să se încălzească. Dimineaţa, le culegea el de pe sârmă, jilave încă, şi i le dădea să se-mbrace. Ieşea din rulotă aşteptând să se vadă încercuit, cu ăia pe gard, dar câinii erau liniştiţi. Îmi găsii beleaua cu ăştia. Se ferise cât putuse, câteva luni, n-am să mor, a lăsat de la

el, ce să facă mai mult? Dacă le să te-ajungă, poţi să stai şi în cap. Nu m-am dus între ei, n-am băut acolo, la foc, să nu spună că sunt grandoman, io am venit peste ea?!

— Mă, băiete, te superi degeaba pe mine? după aia, Fircan.

Ie o treabă de bani. Ala, Berică, pusă o sumă, o cumpără de micuţă. Dădu şi acont.

— Şi ce te bagi tu?

— Păi, nu-mi vin acasă?! Dacă fata nu se mai logodeşte, c-a dat dracu-n ea, atunci, ăla, Prădel, are de pus înapoi toată Iova, plus indexarea la zi cu inflaţia. Crezi că ţiganu-i tâmpit? Dai tu banii ăştia?

— Da' de ce să-i dau io? Cine-o chemă?

Aşa şi era. Dacă vine la gard şi vreau s-o văd dacă-i vie? Cum adică, da ce-o omorâi, ce-i făcui? Berică, între ei, peste şanţ, se scutura de scaieţi pe adidaşi: da dă-o s-o văd! Ce atâta, vrui s-o acopăr, mă făcui de rahat, foarte bine, dar dacă nu mai vru să iasă de-aici? Ce să-i fac, s-o zvârl aşa, îngheţată? Un pic de obraz! Dormi acolo-n birou, până crezi că-i momentu' şi gata, o tai! Două nopţi. Într-a treia, i se strecoară în aşternut. Hopa!…

Du-te, fată, lasă-mă-n pace, n-am nevoie de neplăceri. Sunt şi cu calciu … Şi sânii micuţi. Se nimeri s-o ating, că vrui s-o răstorn afară din pat. Ardea, îţi spun, peste tot. Io, ca io, tot nu mai văzusem femeie

de-un an, eram aproape flegmatic, dar ea, arzoaică, să mă nenorocească. Câţi ani ai? Nu era virgină deloc.

De ce nu te duci tu, frumos, la Berică al tău, ca să-mi văd şi io de treburile mele? Că nu pot să-l înghit. Bine că pe mine mă poţi. Dacă eşti lord şi n-am cu ce te plăti? Ce spui? Şi-aşa mă plăteşti? Trebu să te plătesc cu ceva, mânca-ţi-aş sufletu' tău, da-mi şi place de tine… Măi, fată, nu vezi că eşti un puiuţ?

Dacă te-alegi cu un plod? Aici, căzu pe gânduri niţel. Ie drept că şi io. Dar nu te poţi gândi întruna, tot timpul.

80

O săptămână şi gata, mai mult nu se poate. Deloc! Nu vreau complicaţii. Venii aici cu o treabă. Abia mă pusăi la punct cu calciu şi restu'.

— Marga, o săptămână mai pot. După aceea, te rog foarte mult.

Nu zicea nimic, îşi făcea de lucru prin curte. Dădea şi la câini. Nu se temea de ei, dar n-o lăsa prea aproape de cuşti. Au nevoie de-un singur stăpân. El deschidea, îşi lua plutonul şi ieşea pe maidan. Aia, muzicanţii, săreau la comandă, blestemau, îl spurcau, dar n-aveau curaj să se dea mai aproape; belgienii, dar şi dobermanii crescuseră atâta cât trebuia ca să te ţii la distanţă. Făcea izlazul, după aceea cobora şi pe mal ca să-i spele. Ajunge s-arunci cu vreun băţ, c-o bucată de cauciuc de pe mal şi dau buzna. Se curăţă singuri, se bălăcesc, nici nu pui mâna pe ei. Pe la şase dădea aici de Zidan, chiar sub casă, în râpă. Ăsta nu comenta, nu nimic, se uita poate pluteşte, poate vine ceva ca să se bage în apă după obiect. Scrânteala lui, a umplut şatra aia de toate mizeriile. Basta, nu mai le de actualitate!

Hai, vira de-aici! Mişto! îmi plăcu. Furioasă. Înfoiată la păr.

Piciorul pe scară. Îşi striga câinii şi o lua înapoi, îi plăcea c-o ştie acasă şi că-l aşteaptă. Fără să vrea, grăbea pasul. Nu-i era frică de ăia că-i intră în curte, rămânea, de obicei, Gerónimo. O fiară, nici muşte n-avea prin ogradă!…

Când ajunse la poartă cu gaşca, o găsi pe Marga rânind între porci. Hărnicuţă. N-o pusese la treabă, aşa că-i plăcu ce văzu. Îi zâmbea de-acolo, dinspre coteţ, trăgând cu sapa pe jos. Fain, las că-i bine! Chiuveta n-avea sifon, dacă dădeai drumul la rezervor, curgea prin ea, puteai să pui cizma sub. O privi un timp cum şi le desnoroieşte cu târnul, apoi puse două fleici la făcut. Cât să se frigă pe-o parte, o chemă înăuntru şi închise cu cheia – ah, ai ţâţe franceze, de ce-s aşa mini? de

căţeluşă, – până-i ajunse mirosul de ars. N-are nimic, foarte bune, au mân

81

cât şi s-au bucurat. S-o văd dacă-i vie. Şi io aş vedea-o. Ce se dădea el rotund, vocalistu lu' peşte!…

Din locul în care şedeau se zărea apa învineţită şi un lucru nedesluşit – putea fi un scaun –, plutea scufundat pe jumate.

— Unde-i puştiul ăla, Zidan? îi scăpă.

— Zidan, unde-i? Ce? ridică ea privirea, crezând că-i pe-acolo.

*

Magazinul mixt era chiar în centru, într-o fostă sifonărie de stat, unde se lăfăia harababura din rafturi, de la fitile de lampă, până la îngheţată şi, mai ales, udătură. Spaţiul din faţă, spre drum, unde puteai consuma lichidul de care erai ataşat, fusese perimetrat de câteva mese şi trei umbrele decolorate şi chioambe.

Aici se lăsau bicicletele rezemate de gard şi tot aici, din scaunele de plastic cu rapăn, se conversa viguros.

Ca să poată intra, Vasile trebuie să treacă pe lângă cotlonul unde Fircan şi Berică se cinstesc, evident, cu berici. Nimeni nu scoate o vorbă, Vasile intră, iar cei doi îl petrec încruntaţi.

Omul târguieşte ce are de târguit, mai mult de-ale gurii, între care o sticlă de vermut, şi iese, ce poate să facă?, fiind atent să nu-i scape vreo căutătură spre ăia. O lăsase pe Cora la biciclete şi-l aştepta ciulită, cu ochii la el. Nu ieşea fără câine, de când cu problema…

— Auzi, băi, ia stai jos, vino aici. Bei ceva? îl auzi pe Fircan.

Întoarce capul şi, ca să nu-şi închipuie nimeni că poate s-ar teme, face doi paşi către ei.

— N-am timp, mă grăbesc.

— Dă-o-n mă-sa, o bere… insistă Berică, şi-i trage un scaun.

Vasile rămâne în picioare.

— Da. Care-i treaba?

— Băi, fii şi tu mai evaziv… Dă-i drumu', fata-i minoră, intri la corupere, ascultă ce-ţi spun, le nasol.

82

— Da ce-i făcui io?

— Ştii ce-i aia corupere?

— Ai vreo dovadă?

— Auzi, nu mă-nvăţa tu pe mine…

E beat, ridică şi glasul. Celălalt se băşică.

— Eşti avocat, ce mă-ta eşti tu? Te mai întrebai.

— Băi, se enervează Berică, băiatu' le vede cu ăştia, le doctor, îl ascunseră şi pe el nişte fraieri.

— Lasă, evită Fircan sâcâit. Nu-i plăcea să aducă vorba de asta.

— Zău? De ce te legară?

— C-am fost domn. Nu dădui pe nimeni în gât. Favorizare, n-am jene, statui că avui un obraz, să se-audă! Nu ştii cum i-acolo, intră întâi şi după aia vorbim. Cu astea le am, cu penalu, ai corupt-o, minora, ai rupt-o, bulău! Nici nu se discută.

Ce voia el să spună era că nu putuse explica la proces ce căutase în pădure, la lemne, cu căruţa unui vecin şi cu încă două persoane serioase.

— Te luă consilier?

— Băi, băi, băi, că-mi vin nervii la cap! face Fircan, dând din mâini şi luând asistenţa de martor, iar aceasta înalţă câteva gâturi nedumerite. Miroşi a câine, da rău!

— Îţi iau gâţii, să moară mama, îi strecoară Berică. Io am răbdare. Tu ai mai mult de pierdut…

Vasile îi lasă acolo şi-şi fluieră căţeaua. Se îndreaptă nervos spre tractor. Bălteşte un iz de varză călită. Zi de post, îi trece prin cap, ce-i azi?, vineri.

Nu trebui să se apropie prea mult de remiză ca să-şi dea seama că ceva e schimbat. Şi nu-l văzu de la bun început, puştiul se arătă după aia, când Marga-i deschise ca să parcheze.

Era ceva verde pe acoperişul de la veceu… Un căluţ de copil.

din acela pe care te hâţâni, mai precis o bucată din el. Când îl pusasă?

— Ce-i cu ăla?

— Îl scoase Zidan mai devreme, plutea lângă mal.

— Şi de îl urcaşi pe closet?

— Păi, nu că-i mişto?

Băiatul apăru, am spus, din canisă. Asta nu-i plăcu lui Vasile, să-i umble pe-acolo. Abia-i vaccinase.

— Da cum intri tu la căţei? Îţi dădui voie io?

— Da-s curat, n-am nimic.

— Şi ce dacă eşti? De aia plătesc la veterinar? Să nu vă mai

prind!

Nemulţumit, aruncă o privire spre ea ca să fie şi clar. Răguşise subit. Marga se bosumflase. Zidan, plinuţ şi cu părul lui creţ, se foia pe câte-un picior. Se aplecă şi începu să se-ncalte.

— Hai că plec.

Şi adăugă, pentru ea, ceva-n limba lor.

Bărbatul nu comentă nici că da, nici că nu. Îşi făcu de lucru prin bucătărie, îndesând pungile în frigider. Mai era ceva care nu i-a plăcut, dar deloc. De fapt, asta l-a supărat. Marga umbla deja în treningul pe care i-l cumpărase; unul roz şi cu galben. Îi luase şi o şepcuţă, cu aceeaşi ocazie, din Severin, şi-i venea elegant. Acum o vedea pe Zidan, da nu ţi-e ruşine puţin? Aşa ţi-o dădui? Ţi-am dat-o din suflet; de asta ţi-am dat-o, ca să-i îmbraci pe ăştia ai tăi? Când plecă, nici nu şi-o scoase din cap, cu ea cu tot, salut!, se topi. Da ce cauţi, bre, în curte la mine?

Te chemai io cumva, cum intri aici?

— Şi tu de când faci invitaţii acasă?

— Dacă mi-i verişor?! Să-i spun că nu vrei să-l vezi?

— Mă, pot să respir şi io într-un loc? Cine-i ăsta, nu-mi trebuie neamuri! Mi-e foarte bine aşa. N-am calciu. Nu vreau să mă încuscresc. Ce-i cu ăsta?

— Cine, Zidan?

— De ce-l chemi aici? Se dă la tine, cumva?

— Cine, el? Cu el mă mărit.

— Hai, nu spune…

Parcă-l lovise în frunte. O privea, cum să spun?

— Să mor io! îi logodnicu meu.

— De când?

— De doi ani. Are capacitate mintală ce n-am văzut!

— A, de doi… Faci prostii cu el, cât sunt io plecat?

— Doamne fereşte, aicea?!

— Îl iubeşti?

— Normal că-l iubesc.

Se aşteptase, ca omul, să se jure că nu.

— Atunci, cum?

— Ce cum?…

Se uita la ea, zăpăcit. Uite, bre, în ce intri!… Fata, nedumerită, pe

scara spre dormitor.

*

— Cățeluşa mea mică…

Doamne, mi-e frică, nu vreau să mă leg! Mă tem de ţâţele ei de copilă cu care-o împodobeşti. Minunea aceasta de ţâţe franceze de care m-ating cu sfială în deget. Pielea ei întinsă şi smeadă, smintitor mirositoare ca brădişul de apă. Mă tem de ochiul ei ferit între coapse, neîndestulatul ei ochi, pliul acesta de acordeon cu care mi se uită în suflet şi mă scurge de viaţă.

Mi-e frică, are un râs nepăsător şi sclipit, picioarele agere, mă înfăşoară, mi le înnoadă în spate, mă sperie mâinile cu care mă ia în amintirile ei. Puiuţa mea dragă, când m-ai târât pân-aici?

Aşa vorbea el cu el însuşi, în timp ce-o iubea, şi nu putea rosti decât cățeluşa mea mică… Şi bellissima mia, şi care, Marga, amore.

85

În aşternut, uşurată de haine, era altă fiinţă, putea, dacă voia, să te prefacă-n lichid, să te scurgi peste ea. Afară, după aceea, mai altfel, se mai burzuluia, certăreaţă, prindea acel ton gutural ce-i venea dinspre neamuri, nu-ţi plăcea chiar tot timpul, se făcea la loc din cărbune. Dar aici, putea s-o alerge, hăituind-o cu inima prăvălită spre şale. Patul cel dulce, de scânduri, în bostănărie. Velniţa ruptă pe care nu s-a-ndurat a o lua nici ţiganca. Aici e aerul bun şi cântă cinteza. Tresar la câte un zgomot, au uşa închisă, dar e cu atât mai plăcut cu cât e periculos, ar putea să-i surprindă ai ei. Îi ştiu, însă, ciubucărind, cântă undeva la o nuntă. Şi totuşi, se aude ceva…

— Iar au venit la furat…

Doi ciumpalaci în plantaţie, umplându-şi sacii de plastic cu pepeni necopţi pentru vite. Fata încremeneşte, căzând cu brutalitate de unde plutea. Vasile, trăgându-şi pe el tocmai ce lepădase.

— Naşterea mamii voastre! Bandiţi… De asta le trebuie câini la ăia, la italieni. Jigodii. De asta cumpără Italia câini!

Şi năvăleşte afară cu sapa.

— Mă, vă iau gâtu', pun cățeaua pe voi! Lasă sacu, auzi?!

Lasă sacu!

Hoţii aruncă şi fug. N-are niciun câine cu el ca să-l sloboadă în urmă. Îşi socoate ce păgubise, scârbit, amărât. Iese şi ea din cabană. Apucă tăcută cazmaua. Vine lângă el, întinde pământul stricat. Basta, cu piciorul pe scară, ţinând de clanţa biroului.

— Te iau în Italia, amore. Lasă prostiile astea cu Zidan şi cu fraierii tăi. Închiriez un camion pentru câini, am un blat la Piacenza şi altu' în Bari.

— Da' n-au ăia câini prin Italia lor?

— N-au, amore. Şi nu sunt dresaţi. Dacă-s dresaţi şi atacă la ordin, se vinde ca la nebuni. Facem o valiză de bani.

— Hai, ia mâna, că poate se vede, face în şoaptă, privind împrejur.

86

Degetele lui căutau dedesubt, pe sub poate; palmai se opreşte nedumerită pe coapsă.

— Cine să vadă?

— Io ştiu? Poate se uită de undeva. Şi ce fac cu Zidan?

— Ce să facem? Aşa-i vrut de Sus, cine ştie?

Vântul apropie lucruri. Aduce pădurea din deal aplecată, cântarea de nuntă şi sirena plăpândă a unui împingător ce încă nu-i de zărit. Apa e odihnită, îl simte undeva după cotul sârbesc, aşteaptă cu îngăduinţă. Vasile trage tractorul şi-o urcă.

A început s-o scoată din casă, să nu creadă ţiganii că-i sechestrată sau că umblă cu frică. O ia chiar prin centru, se lasă văzut.

*

Aici e nunta, la fosta rampă pentru cereale, când cereale se mai vărsau în barje prin părţile astea. Chiar la mal, o platformă de ciment cât terenul de fotbal, căreia îi spune ponton. Aici se produce Prădel, la ponton, cu taraful pe scenă, aici sunt mesele şi cortul alb, nupţial, niciodată destul de încăpător. Cercela bate la tobe, ceilalţi cum s-au făcut cunoscuţi, la ţambal şi acordilion. Berică, solistul, întârzie încă. Zidan, la trompetă.

Lumea se îmbată pe-ncetul, au timp, meseni strânşi de coate unii într-alţii, cu tacâmuri aliniate, aşteptând să li se pună în faţă ceva. Nu e nimeni să nu se gândească la plicul cu bani de care urmează să se despartă la strigarea fatală, dar merită trataţia asta? Ca să ieşi de-acolo, chiar pentru lucruri presante, mai bine renunţi; scoli tot rândul până la cap. Există şi din aceia care s-au repezit pe platou ca să-şi frece tălpile de betonul poros, agitând către cer glorioase sticle cu boască. Prădel o ţine pe învârtite, larg-râzăreţ ca să inducă gingival şi ştirb desfătarea, neliniştit, însă, în sufletul lui, căci nu apare Berică din Severin, s-o fi matolit? Mireasa joacă atât cât o lasă pantofii, cu un cur

în urmă şi ea; naşul o pune deoparte, insistând spre ţambal:

87

— Băi, am plătit şi gurist…

Da, e matol, merge ca pipilica de bou, se vede de la distanţă.

Pe bicicletă, din şanţ în alt şanţ, cu costumul de mort prins cu o clamă la pantalon, lăsând vederii, deasupra pantofului, ciorapul de un alb ofilit. Ţinuta de ginerică, dacă ar fi avut ocazia asta. Unde s-o porţi? O scoţi la aerisit când ieşi undeva.

Apariţia lui animă subit asistenţa. Mustaţă. Papionul strâmbat. Descăleca, Zidan îi face semn cu mâna la guler. Nu-l bagă în seamă, sprijină bicicleta de podium. Cade. O ridică şi-o mai trânteşte o dată. Alunecă iar. Îi arde un picior, e cu capsa pusă, urcă agale la microfon. Invitaţii au amuţit, aşteaptă plini de respect. Naşul se apropie cu două pahare de tăritură. Vocalistul miroase precaut, întâi. Pare a fi un lucru care l-ar satisface, de altfel naşul confirmă cu o plecăciune de pleoape. Şi-l dă peste cap, aşteptând ca şi celălalt să execute la fel, în fraternitate.

Omul nu făcuse, până atunci, decât să pupe paharul. Berică se uită la el insistent, nemişcat, până când nuntaşul se simte şi-l dă duşcă pe gât; cantitate destul de riscantă.

— Ia-o uşor, îi strecoară Prădel, avem de cântat o grămadă.

— Mi se brehăne, dă dizeozul din mână, te fură grija sau ce?

şi ridică de microfon.

— Pizda mamii lor, admite colegul şi dă o intrare, scăpând o mână pe clape. Numai că trebui s-o repete, guristul se gândeşte la ceva, absorbit. Şi se întoarce brusc spre Zidan, care tocmai îşi scutura de scuipat trompeţica.

— Ai să-mi dai nişte Iovă.

— Io?! De unde? Ce Iovă?

— O căruţă de bani.

— Pentru ce?

— Pentru fată.

Zidan amorţeşte. Ce să-i mai spună?

— Du-te, mă…

88

Berică îl priveşte cu o mare tristeţe.

— Lasă, zice Prădel, asta cu mine discuţi.

— Nu. Îi vreau de la el. Ştie codoşu de ce.

Şi se porneşte pe-o manea despletită, de-i dă apa-n ochi.

Nicio legătură cu intrarea pe care i-o făcuse Prădel mai devreme, o luase aiurea, s-au ţinut după el în terţă minoră:

„Vai mama mea, unde eşti să mă vezi!

Că am iubit-o, te rog să mă crezi, Uite la mine cum sunt, şi nu mai poot ca s-o uuuit…”

Ori le ai, ori te laşi de cântat! Dacă eşti interpret meseriaş.

Nu mergi pe trăire, eşti nul!… în spatele lui, Zidan hohoti în muştiuc cu atâta durere, încât beneficiarii, consternaţi pân-atunci, izbucniră-n urale. Berică se răsuci, lăsând orchestra s-o ia înainte.

— Mă iei la şto sau ce faci?

Timp în care executa rutinier parcursul melodic, cu faţa spre ăla, pentru că refrenul îl prinsese întors şi ursuz. Asta nu-l potoli pe cel mic. Pândi momentul şi tremolă înc-o dată, de se porniră câinii să urle, iar vesela masă a bate din palme. Naşul, mai moale, începea să fie atins. Venea şi ecou dinspre fluviu…

Tot suflând, puştiul întoarse privirea de la solist şi fu atras nemilos de un lucru pe apă. Obiectul plutea clătinat. Abia se vedea, era galben, cobora şi se lăsa urcat pe câte-o spinare de val. Aproape rotund, putea fi şi-un colac de salvare. Astea-s lucruri mai rare şi bune de ţinut pe perete, scrie pe ele şi numele şlepului de unde au căzut. Lăsă naibii maneaua, puse trompeta pe-o boxă şi, pofticios, neputând să se ţină, se apucă să-şi smulgă pantofii.

— Bo, eşti normal?! îl auzi pe Berică, furios.

89

Atât reuşi să mai dea de pe el, încălţări. Colacul sau ce era ăla se vedea tot mai pierdut şi mai mic, îl trăgea curentu-n şenal. Nu mai ştiu de nimic, se aruncă îmbrăcat, cum era, neluând în seamă nici răcnete de instrumentişti şi nici lumea ce se îmbrâncea către mal. Înotă o bucată din răsputeri, pentru că se înmuia cu ce era îmbrăcat şi-l îngreuna. Trăgea aer în el şi se ridica de piept peste apă. Lucrul parcă se scufundase. I se păru o dată că-l vede, o luă într-acolo, dar probabil se păcălise. Ce să faci, dai din mâini şi te-ntorci. Ieşi cum ieşi, murat, vai de el, ca să aibă ăia ce se hlizi. Beţivi de vin. Naşul căzuse în drum şi nimeni nu-I ridica, cu el aveau treabă, că de ce s-a băgat.

Berică îşi făcu loc în faţă şi-l luă la palme din prima. Scurt, la greu, i-a dat borşul.

— Ce dai, bre, ca un prost? îţi făcui io ceva?

*

Încă două colibe! Asta-i chiar culmea. Când s-au lipit?!

— ...De prin Franţa, face Fircan, văzându-l că-i vine sângele-n cap. Lui Vasile i se terminase carnea de porc şi-l chemase. Îl pârleau în mijlocul curţii, cu lampa de benzină, pe un pat de paleţi.

Te faci că uiţi ce ţi-a spus, ce să faci, dacă trăieşti într-o lume aşa mică, nu poţi să depinzi de obraz, te mai ajuţi cu una, cu alta.

Iar când era despre carne, Fircan lăsa tot; oricum venea cu peşte la două, trei zile.

— Tovarăşii tăi.

— Ei, a mei! Da ce-am io? Dă şi ei de băut, când face un ban.

Două ţigănci, dinspre şatră. Vasile le zări cu fustele sumecate printre scaieţi, înainte să înceapă câinii să bată. Se opriră la gard, nici bună ziua, nimic:

— Margo, mo, vino la mami tău!

Ca la ele, în bătătură, de parcă nu se vedea nimeni în mijlocul curţii, cu treabă la porc.

— Săru-mâna, le aruncă la mişto, ca să se simtă puţin. Nu s-au prins, dădură din cap. Marga lăsă apa pe aragaz, bucuroasă că poate sporovăi ţigăneşte puţin. Pe urmă scoaseră nişte boarfe aduse de-afară şi i le tot dădeau prin uluci să le-ncerce. Cum naiba, dom'le, poţi să te bucuri la nişte cârpe de mâna a şaptea?

Înainte cărau de la magazinul ăla, Tati, acum de la chinezi, direct pentru tute.

— Ce te uiţi aşa? Fircan afuma la şorici. Dă-le-n mă-sa, îţi faci sânge rău. Io îţi spusei un lucru serios; nu crezuşi. Astea nu iese din cuvântului tetea, cunosc. Mai face ele pe domnişoara, da nu mişcă-n front din terţe motive. Aşa veni, aşa pleacă. Te ţine de material...

Cum intrai, bre, în rahat, că de ferit mă ferii... făcu în sine Vasile, pe bună dreptate furios şi strigă:

— Hai, mă, gata, mă doare capu', ajunge!

Mai trebuia să-şi dea cu părerea şi ăsta... Marga se răsti înspre câini şi se retrase cu ce daruri primise. Alea două se depărtară ceva, dar încă mai tolocăneau într-a lor, din drum, cum fac, răguşit. E destul să înceapă, că li se usucă în gât. De asta îţi şi vine să bei.

— Tu n-ai treabă, se ridică Fircan de pe porc, îţi iei bunu tău şi salut! Nu trage prea mult de motor, că scoate şi fum şi consumă...

Şi se duse după lighean. Vasile se apucă de eviscerat şi curtea se umplu de mirosul acela călduţ şi greţos. Câinii înnebuniră.

Fata începu să facă armată cu ei. O urmărea cum comandă, dându-şi seama că nu mai era el singur stăpânul, ascultau şi de ea, n-ar fi trebuit să-i lase mâncarea pe mână. Dar se mai ajuta, îi era de folos. Măcar să-i amuţească în cuşti.

— Ştii ce-mi zice? făcu ea din cap spre cele două pirande. Că se întorc c-o maşină la Nissa şi dacă nu vreau şi io.

Omul era rămas cu privirea la ea. Dădu să spună ceva.

— Şi? Nu te duci?

— Păi nu zisăşi că mergem la Piacenza aia cu ăştia?

— Poate ţi-i mai bine aşa.

— Ei, mai bine, pe naiba!… Cuşca, no!

Se repezi între ei, pentru că Geronimo se răsculase.

Mai târziu, înspre seară, după ce plecă şi Fircan şi băură liniştiţi un vermut, care-i un lucru foarte bun la ficat, ştia ea, o prinse la căţei, în canisă. Punea rumeguş şi surcele pe jos.

— Te nenorocesc, îi şopti.

— Da, nenoroceşte-mă, da…

Şi ce ameţitor îi înflori un cais în rărunchi!…

— Giu, şi ea se aşează câineşte, îndulcindu-se toată la picioarele lui. Stai zitta… Attachi!

Dacă-i curată, strunjitura de lemn miroase plăcut. Scheunau puiandrii, subţiindu-se-n trup ca să se furişeze pe sub rama de plasă. Alb de talaş, avea blând în suflet.

*

Laşi baltă şi pleci. Era deja cu mâna pe mânerul valizei.

O ridică şi începu să coboare. Corrado scânci şi asta o făcu să se mai uite o dată în urmă.

Banii de bilet îi avea, cu toate că n-o plătise de luna trecută.

Nici cetăţenie, nici acte noi de şedere, mulţumit că-i munceşte la negru. Putana romena. Câtă scârbă în voce, idiotul! Uşa întredeschisă a băii. Ar fi putut fi ceva mai atentă – să nu-ţi pară rău, i-a spus şi Vasile –, dar atunci era altceva, era şi Tadeusz şi, când eşti venită cum eşti, mergi pe încredere, nu prea ai de ales.

Asta-i riscul, la negru. Vrei să te plângi? Locurile în care mai poţi vieţui s-au subţiat foarte mult. Poate-n Elveţia aia. Atunci trebuia, aud

că şi-a chemat şi familia. Ce să facă şi el? Aici le un iad. Nu mai pot cu marşurile lor, cu românii afară!, dau foc la maşini, au pus o bombă la măcelăria lui Sandu… Care cum face

92

ceva, croat, marocan – românii afară, castraţi! Da castrează-mă, na, e basta! Şi-aşa sunt plină de vânătăi. Io violez, io-s ţigancă, fanculo?! Ăştia din campo, cu cât se împute mai rău, nu trece o zi fără să atace la nimereală, dau în cap, bat carabinieri, nu mai ştiu de nimic. Zici bine le face, cât zici, să-i bage-n penal, mă doare-n pantof, nu mai pot io de ei, da ajungi să-ţi fie frică să mai vorbeşti româneşte la magazin, că-ţi dă cu poşeta. Te scoate afară. Pentru asta am venit io aici şi-am lăsat ce-am lăsat?

Se apleacă spre mânerul valizei. Domnul Grazzini, cu hainele răvăşite, o priveşte strâmb din mijlocul casei. În cele din urmă, o ia la bătaie.

— Şi de ce vrei să pleci? o întrebase acum jumătate de oră.

— Îmi datoraţi salariul pe luna trecută.

— Per questo?

— Ie periculos. Dacă aveam chef de bombe, mă duceam în Afghanistan. Ştiţi de carmangeria din Capurso… Luam vinerea, uneori, de acolo. Sandu Antip, un român.

— Il stipendio nu-i o problemă.

— Mi-aţi promis acte de Italia. Vă spun ceva nou? N-am nicio hârtie, nimic.

O trage mai aproape. Îi umblă pe dedesubt.

— Nu, vă rog! Nu mai vreau. N-auzi? Dacă nu mai vreau, nu mai vreau!

— Cara, ti prego…

O târăşte spre canapea. Se dezechilibrează, se împiedică.

Părul cărunt, răvăşit. Îşi ţine încă ochelarii în gură, de o hulubă.

A umezit-o saliva.

— Nu, ce vorbim noi aici?! Am spus nu, le nu! Uite ce le, te rog foarte mult!

Se zbate, fără exagerări, încercând să-l ridice, o apasă pe piept. Poate că, totuşi, văzând-o cu valiza la uşă, poate se ţine şi el de cuvânt cu naturalizarea şi restul. Plus salariul pe-o lună.

93

Grazzini respiră greoi; să nu-i crape ceva, asta ar mai lipsi! Vrea

să-i arate că-i nevoită, vai, stai cuminte, ăsta nu-i un viol?, gata, plec, şi nimic n-o mai poate îmbuna, decât, cine ştie?, o programare la notariat pentru actele alea nenorocite. Zvâcneşte din picioare pe-o parte, ţinându-le strâns, şi bătrânul dă într-o tuse, bolboroseşte, trebuind s-o ia de la capăt, uscat de puteri. Ceva înăuntrul ei se înveseleşte când îl vede moşindu-i-se între picioare, îl lasă chiar s-o desfacă din nou, prefăcându-se biruită, ca iarăşi, când s-o pătrundă, să se încrucişeze la loc.

E prea mult, puţină măsură! Pentru viol e nevoie de câteva lucruri sau măcar de unul, obligatoriu. Domnul nu mai doreşte nimic. Se sufocă, hârcâie astmul în el, i se urcă o flegmă, dar o reţine şi coboară împleticit, căutându-şi papucii.

— Dacă ţi-am spus că nu vreau, de ce mă forţezi?

Gâfâie. Se uită la ea obidit. Îi dă două palme sfârşite. Iuliana sare atinsă, punându-se în poziţie de gata de drum.

— Mascalzone ce eşti!

Şi duce mâna spre mânerul valizei. El, stângaci, de unde era, din mijlocul încăperii, vine către ea şovăind şi o cârpeşte atent.

Nu se aşteptase, e indignată. Doar Corrado a tresărit. Urletele ei au putut fi auzite şi de la chestură.

— Cine spui că te-a violat? Domnul? întreabă poliziotto, pregătit să noteze.

Grazzini nu mai are aerul acela pierdut, e gata să protesteze, e ultragiat, deschide chiar gura, dar o închide la loc, aşteptând să-i vină rândul la întrebări. Poliţistul scrie ceva şi zâmbeşte.

Evită a se uita spre Grazzini ca să-şi reprime un hohot de râs ce creşte în el, se preface că scrie.

— Sunt şi plină de vânătăi.

— Vânătăi? Unde anume?

— Aici… Vă uitaţi? Maresciallo! Am vrut să-mi iau valiza de jos şi s-a repezit.

— Deci, domnul te-a violat.

— Da.

— Dă-mi un act. Ai vreun act? Niciun act? Cum aşa? Nu româneşti, nu mă interesează. Un act! Bun, scrie cum s-a-ntâmplat, dar ne trebuie o viză de lucru, măcar.

— Nu vă uitaţi şi la vârstă, puţin? intervine Grazzini.

— Lăsaţi-o să scrie… Lucrează la negru, cum locuieşte aici?

— Aici? Da' de unde?! Romeni…

— Chiar domnul…?

Mai bine laşi baltă şi pleci. Te duci, Elveţia, la naiba, unde o fi, să nu vă mai văd! Lascia pierdere. Elveţia cu H, cum se scrie?

*

— Când văd şi io Iova ăia? îi luă Berică paharul să-l umple, lungind un braţ peste foc. Stinseseră farurile de la maşini, nu luminau decât lemnele de la picioarele lor.

— Mai stai, mormăi Prădel, atins de lucrul cu care se îmbălsăma. Te arde în cur?

— Mă grăbesc. Mă-ntorc la mine, la Spania.

— Ce Iovă, mo?! sări ăla din loc, de parcă abia acum auzise.

Berică zvâcni din încheietură, ca la cuţit, zvârlind băutura în jar. Flacăra sări ca un şarpe.

— Douăzeci de mii, ieuroi.

— Ce douăzeci, care mii, îmi dăduşi douăzeci pentru fată?

— Cincizeci de milioane din ăia, o salbă şi medalionu! Acu face douăzeci şi ceva, cu cât crescu şi era de la Crăciun, dă-ţi iau două de mii!

— De dolari?

— De era, bre! Eşti surd la urechi?

— Şi de unde? Mă văzuşi pe mine că am?

— Împrumută.

— O muie!

Berică se ridică şi se îndreptă hotărât spre baracă. Întoarse cazmaua cu coada şi începu să împungă în firma cu becuri, fixată deasupra. Zgomotul de cioburi îl smulse pe Zidan din cârpele lui şi ieşi afară năuc. Cum văzu, cum urlă.

— Muie, mo! se bucură Berică de ce-a fost în stare şi trage de el, în pijama, cum sărise din pat. Scoală, mo! Deşteptarea!

Puştiul începe să zbiere. Hai, treci la aparat, lucrează-mi o muie de douăzeci!

Ala micu' încearcă să scape, se zbate, nu-i sare nimeni în ajutor, sunt prea beţi.

— Lasă, bre, copilu', nu fi!

— Ori pinca, ori muie! De ce-ai babardit-o? V-o puneaţi

mulţumiţi şi io trăgeam acolo la greu. Scoate Iova! Mo, dacă n-ai banii, te bag la produs. Înţelegi? îţi fac atâta un cur! Nu mă crezi. Te iau la Toledo, te pun capră, în morţii mă-tii, pe coate, bag bulangiii pe tine!

— Te-n pizda mă-tii de nenorocit, se topeşte Zidan în viteză, reuşind să se smulgă şi s-o taie peste maidan. Huo! Borâtură de spaniol!

În urmă, guristul termina ornamentul, îl toponea în picioare.

Vasile şi Marga tresăriră din somn odată cu câinii. O lăsă în pat şi apucă toporişca. Ieşi; ceva alburiu în spatele porţii, bătea în placaj.

— Dă-mi drumu', vecine, că mă mardeşte cu ranga!

— Cine-i? Ce vrei?

— Berică, se îmbată!

— Ce vreţi, mă, de la mine?

— Dacă mă-ntorc, mă poceşte.

— Şi-ai venit pregătit…

— Dacă mă scoasă în pijămăli!

— Hotel, ce-i aici?! N-am unde, pe cuvânt dacă am.

— Hai, bre, nu fi, unde doarme şi ea, măcar pe un colţ. Până mâine.

Iese nasol, cel mai corect ar fi fost să-i facă vânt înapoi. Naşterea mamii voastre, nu poţi să scapi nicăieri!

— N-am, fratele meu, dacă-ţi spun că n-am, n-am.

— Dă să vorbesc cu ea ca să ştie.

— Ce să-i spui, vrei s-o scol?

— Da' de ce să n-o scoli?

Rabdan se lăsă de pe un picior pe altul, n-o putea întinde prea mult.

— Stai aici, în bucătărie, să văd. Nu te da aproape de cuşti.

Şi se întoarse la rulotă, dând din buze mărunt.

— Ce-i? şopti ea, ridicată-n şezut.

Îi spuse şi vru imediat să iasă cu el. Pe scări, se opri. Se strecură pe furiş în birou şi făcu ce lui nu-i dăduse prin cap. Răvăşi aşternutul, ca şi cum atuncea îl părăsise. Şi-l urmă, unde Zidan moţăia ca prostul lângă butelie. Văzând c-o dau pe ţigăneşte automat, ceea ce-i un lucru urât de faţă cu altcineva, Vasile se retrase demonstrativ, prefăcându-se că cercetează ceva pe la câini. În cele din urmă, o auzi clămpănind din papuci în spatele lui. Papuci, nişte scrabe mai vechi tăiate pe ştaif, dar

bune de luat pe-afară, prin curte.

— Ce să fac, îl iau la mine o noapte.

— Unde la tine?

— Aici, la birou.

— Zău? Da mâine se cară?

— Obligat. Dacă-l trimit acum îndărăt, îl paradeşte beţivu.

Mâine anunţ şi poliţia, ăla-i un mare gunoi. Vedea-l-aş cu fieru la mână, să nu mai ajung!

— Vezi, ai grijă, să nu…

97

— Ei, dă-l dracu'!

Vasile mai strigă pe la câini, până-i văzu pe cei doi urcaţi.

Apoi, se trase şi el în culcuş, dar cu urechea la placa de pefeleu ce despărţea dormitorul. Auzi nişte foieli, dar normale, pe măsură ce se cuibăreau şi, pe urmă, nimic. Se chinui să adoarmă la loc, dar nu izbuti mare lucru.

Dimineaţa aceea veni cu lipăit de tălpi desculţe pe scări şi Marga intră lepădând de pe ea. Se înghesui pe tăcute în aşternutul jilăvit de răsuflarea de noapte a fluviului şi o simţi lipindu-se strâns, cu genunchii aduşi sub unghiul picioarelor lui. Tremura uşurel, dar omul încă nu se mişcă, ştiind că nu peste mult o va afâna torpoarea de somn ce se urca dintre cutele pernei. Abia atunci se întoarse, trecându-i mâna pe pleoape şi buze, ca să rămână pe veci în atingerea ce-o desena, şi apoi în jos, dându-i chip, atât cât ajunse. Îi scrise gâtul subţiratic cu gropiţa acolo şi cu vena ascunsă care bătea. Îi contura cu o mişcare fugară sânii firavi şi înfioraţi de o altă zvâcnire venind dinspre stânga, olari arcuind cu fineţe locul de cumpănă şi puse în centru, grijuliu, un melcuţ. Desfăcu apoi palma şi dezmierdă de pe-o parte pe alta, ca să dea coapsei rotunjimea plăcută, şi la fel o întocmi pe cealaltă. În cele din urmă, zăbovi între căderile lor cu blândeţe, atât cât poţi rezista numărând, pentru că numai încremenite degetele pot aduce spre ele minunea care tocmai se strecura din adânc şi din umed. Întregul părea doritor, împlinit. Şi, cum de altfel se şi aştepta, toate cele ce cu atâta migală alcătuite s-au deschis către el şi putu să se ridice deasupra ca să le iubească pe rând.

— Unde le? îi şopti.

— Pescuie, articula şi se stinse ţipând.

98

Nu întârziară prea mult, ca să nu se îndestuleze, şi ieşiră să bea ceva rece. Ce-are, dom'le, cu ei, de ce nu-i înghite? Ţigani…

Şi care-i problema?

De pe scara rulotei, dincolo de căluţul de pe acoperişul privatei, se mai puteau admira pe pereţi şi la cuşti: un fragment de barieră, un tricou marinăresc sfârtecat şi o bucată de firmă cu ceva în nemţeşte. Prima impresie fiind că nu ne aflăm în dimineaţa de după ciorovăială, ci în cu totul alta probabil, poate a şaptea, în orice caz mai târziu. Din motive care ţin de comoditate, dar şi de prudenţă – Berică era încă furios –, Zidan se mai oploşise câteva zile pe-aici. În orice caz, nu irosise nici hărnicie, nici timp, pentru că scosese din Dunăre cu oarecare noroc şi decorase incinta. Era încântat. Acum urca dinspre golf, cărând maiestuos, ca la defilare, un brad artificial de Crăciun, destul de chelit, cu urme de mâl şi sclipici. Am ieşit chiar la timp, îl trecu pe Vasile o fărâmă de gând şi se uită înspre ea.

Fata tocmai deschidea poarta ca să ajute cu pomul.

Loc mai bun pentru ăsta decât pe cartonul de deasupra bucătăriei nu se afla. Zidan bătea cuiele strâmb, Marga era fericită de parcă se sculase Moş Gerilă din apă, şi-n cele din urmă bărbatul trebui să se urce şi el, nu numai să prindă obiectul ca lumea, dar să nu dărâme prostul ceva. Potrivise un cui, când dinspre şatra de pe maidan i se păru că aude ocări. Din ce se vedea de acolo: Caras, Berică, încă doi pe care nu-i cunoştea şi-o ţigancă. Făceau semne cu degetul lăsat către palmă şi zbierau nu ştiu ce, trivialităţi, expresii, ceva jignitor.

— Cine-s ăia?

— Cine? întrebă puştiul, dar deja se uita şi el, asculta.

— Cocălarii de-acolo.

— Ce? intră şi Marga în vorbă. Gesturile care le procedează ei?

— Unu-i Fulgerică şi ăl cu bască – Fernando.

— Spania?

— Nu, de la Roma şi ei.

— Au pus încă două barăci.

— Trei, lucrează şi la a treia, în spate, n-o vezi? Vine şi a lu' Domnu', ăştia-s patru persoane.

Vasile se uita obrintit, nici nu lua în seamă ce urlau ţiganii spre el.

— Ce faceţi, bre, acolo, localitate? Or să se-ntindă până aici.

— Nu, cred că la toamnă încarcă şi pleacă.

Nu părea încurajator ce vedea. Se dădu de pe acoperiş, destul de nervos.

— Tu când îţi rezolvi problema pe-aici?

— Nu-i vezi? O făcut şi stabor. Mă taie dacă pune mâna pe mine.

— Ei, te taie, îţi place aici, dă-o-n mă-sa! Fusă vorba de-o zi, okay, să nu zici că nu-s om. Mă rugă şi fata, da nu te întinde!

— Nu fusăi şi io la poliţie? Dacă nu te ascultă?!

— Lăsaşi ceva scris?

— Nu prea le am io cu scrisu …

— Şi io ce vrei să fac? Marga, stai aşa, stai aşa!

O scosese pe Crista şi se apucase s-o înveţe culcări. Deja începuse un fel de dresaj, nu întrebase pe nimeni, dar dacă animalele o ascultau, asta e. Italianul, când cumpără, n-are de unde să ştie câţi stăpâni mai există. Dă banul, salut! Oricum, la alea mai grele cu săritul la gât şi la cot n-ar fi lăsat-o. Numai să nu-i răsfeţe, c-atunci…

— Giu, îi striga. Şi stai zitta, ca el.

— Se cară băiatu'? îi strecură, când veni mai aproape.

— Da ce-ai cu el, nu mai poţi? N-o să mori, îţi face ceva?

— Da, totuşi, o zi, două, trei, dă-o naibii… Orfelinat, ce-i aici?

— Ei, asta-i bună, de ce nu eşti un pic mai domnos?

Vasile lăsă totul aşa cum căzuse, pentru că băiatul se apropiase şi trăgea cu urechea. Se depărta spre celălalt capăt al curţii.

100

Când întoarse privirea, Marga intra deja cu puştiul la căţei, în canisă, deşi se mai înfuriase o dată şi-i spusese că nu. Când sunt mici, iau boala din aer, ce naşterea mă-sii, le greu să pricepi?!

Intră şi încălţat de pe unde umblase!… Se gândi să amâne scandalul, aşteptându-i să iasă, tot aia de-acum. Numai că nu mai ieşeau. Ce naiba s-au apucat de făcut? Se dădu mai aproape de vagon ca s-audă. Nu vorbeau şi nici nu răzbătea mare lucru. Ce faceţi, mă, înăuntru? Ar fi neplăcut să deschidă uşa ca să dea peste ei, pentru că dacă nu se întâmplă nimic, te mai şi ia la mişto. Dar te gândeşti, nu poţi să nu te gândeşti. Se depărta şi începu să aştepte, strigând pe la câini, aşa, ca s-audă că umblă pe-aproape, să fie atenţi. Treceau minute şi se enerva tot mai rău. Io intru, îi bag în mă-sa şi intru…

Dar se auziră mişcând şi Marga ieşi cu ligheanul. Blegul, în urmă. Vasile se uită extrem de atent, pentru că dacă ştii să te uiţi, se cunoaşte

pe faţă, te prinzi imediat. Dar, nimic. Poate, aşa, o bănuială superficială, dar ca şi nimic. Mă, poate io-s sărit de pe fix… însă nu putea să-şi stăpânească o agasare deja încuibată. Io te-am chemat, ce mă stresezi, da' mai du-te şi-n mă-ta!

— Nu te duci să iei nişte bere? Ţi-i frică?

Ca să-l încerce puţin…

— Ei, frică! Acu, pe lumină, ce frică? Câte beri? Dă banii, ai bani?

— Ocoleşte şi tu lângă mal, ia-o-ncolo, îl sfătui Marga, în timp ce închidea la căţei. Şi nu te lua în gură cu ei!

Când îl văzură plecat, Vasile o luă de umeri şi o întoarse spre el.

— Auzi, nu-mi place o treabă… Ce făcurăţi, vreau să aud?

— Ce-am făcut?

— Io te-ntreb!

— Aoileu, eşti nebun?! Iar începi?

— Haide, haide!

101

— Da' ce, n-am voie să stau de vorbă cu omu'? Mă mărit cu el, ce să fac?

— Nu prea stăturăţi de vorbă.

— Să nu mă mişc din loc, dacă nu! Nu-i logodnicu meu?

— Tocmai! Nu vă jucaţi şi-nainte de-a mama şi tata?

— Uite ce-i, ia te rog! Asta, poate demult, când eram în campo, la Roma. Da' ce, se compară? Aicea, la tine? Să nu mai ajung! Cum să fac io treburi din ăştia?! mai bine mă spânzur.

Hai, Puiu, că te iubesc, dă-mă dracu'. Vrei să mă şucări şi tu?

Actualitate, sau cum spusese atunci, de pe scară. Dădu să-l îmbrăţişeze, însă el se feri.

— Puiuţu … Ia mai lasă-mă-n pace, că mă şi inervezi! Nu vrei, nu vrei, treaba ta! Da ce-am ajuns io?!

Şi plecă hotărâtă spre poartă. Spre soartă. Pe drum se dezhotărî, din voleu, şi începu să arunce la păsări, supărată, întoarsă.

Vasile izbi uşa rulotei şi se trânti îmbrăcat. Şoricăreasa scheună dedesubt, băgă mâna şi-i făcu vânt afară. Uite, mă, exact asta îmi trebuia! Da lăsaţi-mă, naibii! Ca să stau acuma să am la ce mă gândi! Fusăi prost c-o primii. Şi se căută de ţigări. A ce miroase aici? Oi fi călcat în ceva. Nu trecu nu ştiu cât, c-o auzi urcând scara.

— Ce vrei?

— Nu-s greşită nici cât un negru sub unghie, nu fi nasol.

Se aşeză pe pat şi se lăsă peste el, lipindu-şi obrazul.

— Te rog, lasă-mă-n pace! Se-aude? Mă laşi!

Fata se ridică şi, cu ochii în lacrimi, ajunse la uşă din nou.

El, în pat, privind în tavan. Îi auzi paşii înghiţiţi de zgomotul curţii. Stai, mă, ce-ai cu ea? Te iei după ce ţi se pare? Nici bricheta nu merge. Vrei să plece, ce vrei? începea să regrete. Mârlan?

Se ridică în şezut, ezită, pe urmă se urni spre ieşire. Mă duc să-i cer un chibrit.

102

Afară, nu mai era. Intră în bucătărie, crezând că-i acolo, dar nu. Şi câinii tăceau. Zări o brichetă pe masă şi, înainte s-o folosească, se opri ascultând. Auzea nişte paşi. Se mai linişti. Marga trecea spre chiuvetă cu Piky în braţe, venind din spate de undeva, dinspre gard.

— Auzi… hai încoa.

— Ce-i? îi răspunse.

— Hai încoa …

Intră cu o mină nefericită şi el o strânse la piept, fără vreo lămurire.

— Stai… Eşti nasol, de ce eşti aşa?

O săruta, în timp ce mâinile începeau s-o dezbrace, dar din ce în ce mai greoi; nu scăpa de gândul că poate fusese ceva.

Cum e mai rău. Se opri. Îl privea alarmată, dând semne că nu înţelege, dar cu aerul că pricepuse. Furioasă, trăgea de poalele bluzei, îndesând-o în fustă.

— Nu pot, sunt nervos. Scoate-o pe Lara, mă duc la bostănărie. Când vine, să pună berea la rece. Ai aici nişte paste, fă-le mai carbonara, aşa, cu mujdei.

Şi o luă în sus, tot pe ţărm. La a doua viroagă, se pierdu în râpă cu câine cu tot şi se întinse-n nisip. Locul nefiind prea uscat – Dunărea, aflată aici între două baraje, creştea sau scădea după nevoia de apă şi băltea peste plajă, uneori şi jumătate de zi –, trebui să se tragă mai sus, în rogoz, acolo unde malul era mai înalt. De aici se vedea şi remiza pe promontoriu şi apa care, la ora asta, se târa cenuşiu. Cenuşie până departe, la cot, cerul acoperit şi o pâclă străvezie ca însuşi duhul ei, odihnit, nemişcat. Orice zgomot ajungea foarte clar. Câţiva pescari îşi făceau de lucru la plase, îl recunoscu pe Fircan. Pândi să-i prindă privirea şi ridică mâna ca să-i facă un semn, dar omul nu răspunse, preocupat de ce ridica acolo, cu vâsla. Cum naiba, îşi spuse Vasile,

măcar după căţea şi tot mă cunoaşte şi-un prost…

103

Gândul nesigur cu care plecase de-acasă stăruia neplăcut.

Între timp, silueta din barcă stătu, căută prin buzunare ceva şi duse mâna înspre ureche. Aha, mă sună, se gândi Vasile, trântit în buruieni, şi-şi scoase şi el telefonul. Aştepta să-l ia zbârnâitul, dar nu se întâmplă. Vorbeşte sau l-o fi sunat cineva, cine ştie, ar fi trebuit să aud, că se-aude.

— Lara, giul îi dădu un culcat, aşa, ca să facă ceva şi animalul execută. Brava, brava… Da, medita, nu-i frumos. Aşa cum mă feresc io de el, c-aşa ajunsei în casă la mine, poate c-aşa se fereşte şi ea. Mă pândeşte plecat, ca acuma, şi mă ia de fazan.

Poate că-s fraierul lor, ce-i greu, nu se poate? Ştii cum se poate?… Mămică! Şi nu poţi s-o iei tare, la fix, că te faci de rahat. Se jură; se jură şi ce? Astea se jură ca apa. Cine-i ea, de unde veni? Câtă minte are în cap? Pot şi io să mă jur. Când îi vine să plece, adio! Nici nu mă poate lăsa dezbrăcat, că nu ştie unde ţin banii… Cred că să-ntoarsă cu berea. Ce-ar fi să le dau şi-o ţigară la urmă, cum ar suna?

Lara mârâi. Vasile dădu capul pe spate şi văzu că-i înconjurat de ţigani. Guriţa mă-tii, Fircane, cu telefonu tău de sifon!

Te-or fi plătind ăştia pentru ceva… înconjurat, dar răruţ, că nu erau decât patru: Berică, Prădel, Caras şi încă unul pe care nu-l cunoştea.

— Tu eşti, ăla, Domnu’? atacă înainte, că aşa-i mai corect.

— Bo, făcu Prădel un pas înspre el.

— Zittal opri căţeaua pe punctul să se repeadă. Ce vrei?

Grupul se ţinu la distanţă. Lăutarul se mulţumi să întrebe de-acolo.

— Le dai drumu’ sau băgăm reclamă la miliţist?

— Du-te şi bagă. Îi ţin io cu forţa? strigă acolo, la gard.

Poate ies.

— Băi, fratele meu, îl luă şi Berică. Nu vreau să mă iau de tine, da treaba-i cam naşpa.

104

— Nasoală. Puştiul se teme că-i faci nu ştiu ce. Îl ameninţaşi.

— Cine, el? se băgă ăla nou. Băiatu’ le pacifist.

— Spune-i, bre, că nu-i fac nimic. Ieram şi io mai nervos.

— Du-te şi povesteşte-i. Îl faci fericit.

— Să-mi crape ochii dacă-l ating cu ceva!

— Şi fata?! sări şi Caras.

— Bă, tu n-auzi? Intră în curte şi ia-o.

Nu se putu stăpâni să nu-i rânjească în faţă.

— Bo, trăi-ţi-ar familia ta, nu vreau s-avem greutăţi, că rău se poate face uşor…

— Da, Berică.

— Io nu mă tem de nimic, nici de câini. Să fim înţeleşi.

— Foarte bine.

— Foarte bine, repetă şi Prădel, dând semnalul plecării. Să vină acasă.

— Mă duc să le spun.

Îl lăsară. Rămase pe gânduri cu ochii la pescarii din bărci.

Copiii mă-tii de sifonar!… De asta îşi iau ăştia maidanul, că imediat găsesc un idiot care să se îndoaie de şale şi să-i pupe în cur. Guriţa mă-tii, Fircane, cu telefonul tău de rahat! Te-ai ţigănit, nici nu mai ştii ce eşti, rrom român. Nu ne mai spală nimeni într-o mie de ani, doar de le dă prin cap să schimbe numele ţării, dar nu cred că le dă. Şi Dumnezeu a terminat-o cu lumea de câteva ori şi stinge lumina când se împute prea mult.

O ia de la capăt. Ce mare lucru? Danubiana nu poate fi şi nume de ţară? Danubiana le mai frumos ca România de o mie de ori!

Ce naţie eşti? Danubian. Sau Carpaţia… Fusasă şi un vapor. Să dusă şi ălă la fund.

Iar scăpase din casă. Piky, şoricăreasa, adulmeca pe lângă coteţe şi Marga se repezi s-o apuce. În clipa aceea dădu cu ochii

de el. Stătea dincolo de plasa de sârmă şi se jâmbea către ea, dar nu era zâmbetul lui. Lara, lângă el, la picior.

— Ce-i cu tine?

— Ascultă, ştiu tot. Cheamă-l pe ăla.

— Iar începi?! Ai un fix?

— Statui aproape şi ascultai. Nu ţi-ar fi ruşine, un pic, la obraz!… De când durează mizeria asta? De când se mută, înţeleg.

— Ce-ai, bre, azi, cu mine? Să ştii că-mi vin dracii ăia răi!

— Ai bagaj? N-ai bagaj. Adu-l pe ăla şi vira! Am terminat.

— Mă, Vasileee, ce ai? Nu vrei să ne suntem bine, ce ai? ţipă dintr-odată.

— N-auzi că stau de două ore şi-ascult? Mă îmbolnăveşti, nu-s om, pierd calciu-n puii mei, mă distrugi!

— Da ce ascultaşi?

— Îţi baţi joc de mine de când ai venit.

— Cum de când am venit?

Părea sincer lovită. Se uita înlăcrimată la el.

— Nu mai vorbesc noaptea. Şi ziua! Cum mă vezi un sfert de oră că-s dus, gata, ravagii, durere! La mine în aşternut!

— Să mă trăsnească dacă făcui io cu el la tine în pat!

— Da unde-ai făcut?

— Nu mai ştiu. Nu fusasă decât de două ori, să mor dacă nu, într-o fugă, nici nu îmi plăcu!

Încetase cu plânsul, se hârâia, era enervată, dar nu ridica glasul, să nu audă Zidan: alt necaz. Vasile simţi că face mână de mamoş.

— Mi-i rău, te omor…

— Ce vrei să fac? Nu-s logodită cu el? Ce să-i spun, că întreabă?

— Cum putuşi să m-atingi, după aia?! Mi-i silă.

— De mine? Ţi-i silă de mine?!… N-auzi că-i numai de două ori, ce te aia? Pierduşi ceva, ai murit? Ce rău îţi făcui? Nu te gândeşti şi la el?

— Da la mine cum? Am crezut că eşti altceva, m-am purtat eminent.

— Vorbiţi amândoi. Dacă n-are nicio pretenţie, io fac cum zici tu.

— Bagaju şi ciao! Să nu vă mai văd.

— Vrei să-l chem? vorbiţi amândoi, cădeţi la o pace.

— Cu el?! Vă dădui culcuş, pantaloni, că veni cum veni, îl păzesc şi uite, poftim! Nici nu stau la discuţie. Cu voi, nu se poate! Mă laşi.

— Fire-ai a naibii cu ţâţele tale de căţea nemâncată! îşi spuse înfuriat mai târziu, în bucătărie, în timp ce scotea de la rece berea adusă de ăla. Uite la ce mă pretez!… îmi amoarte şi-n mână.

Îşi turnă şi dădu spuma pe muşama. Şterse pata cu cotul.

Ridica privirea, a mohoreală, când unul sau altul îşi făcea de treabă prin curte, botos. Pleacă, sau nu?… Cădea noaptea, ăia scheunau de foame prin cuşti, dar nu se urni nici acum, nu-i venea. A naibii cu ţâţele tale, îi spuse iar, tot în gând, când o văzu că-i hrăneşte, ceva mai târziu. Ţiganu-i ţigan. Nu-s idiot?

Nu sfârşi bine această cogitaţie dubitativă, când curtea fu

aruncată în sus de zgomotul alămos, infernal ce venea de la poartă. Animalele dădură în urlet ca la război, zbătându-se înnebunite-n cotețe și ieși să vadă ce e. Mujicașii! Se instalaseră cu toată orchestra în fața remizei și dădeau din ei asudând.

Pârțâiau, trompețeau, plescăiau, trosneau, nechezau, răcneau atât de asurzitor, încât vocea lui Vasile nu pătrunse când zbieră că-i scot câinii din minți. În cele din urmă, se resemna să-i asculte scremut. O luă ca pe-un avertisment. Neamu' prost e

mai rău ca sărăcia. Zidan, blocat, nu se arătă, se iței prin ușa crăpată. Pe Marga, însă, o apucă veselia, nici ea nu știa, dintr-odată, i se părea familiar. Cum să-i mai dai drumul să plece, da lasă-mă-n pace, nici vorbă, sunt probabil și beți!

*

A doua zi, dimineața, își găsi mașina cu geamurile țăndări.

Într-o țară specială ca asta, tâlharul e ori ocrotit, ori necunoscut. Vreo cocălărească, cu siguranță, vreun plod; în timp ce ăia îți mutau creierii pe întuneric, cineva lucrase artistic.

Puțin mai târziu, după ce Vasile își smulse părul din cap, Zidan își primi pașaportul, recte piciorul în dos, ia și treningul ăsta, hai, să-ți văd mersul și să nu te mai văd! Nici vorbă să dea ochii cu ăia de unde scăpase în pijamale, se oploșise prin sat, unde era nevoie de pază la vie: se făcu badigard. Dar, măcar o colibă, avea.

Nu se cunoaște dacă fata îl și vizita pe coclauri, ea rămăsese vătrașă cu Vasile Rabdan. Două zile nu-și vorbiră deloc. Pe urmă au vorbit.

*

Plouase aproape o săptămână, dar ziua care veni era atât de curată și strălucitoare, cântau mierlele cu atâta sinceritate, încât nu puteai să stai închis undeva, trebuia să ieși, naibii.

Zidan, ciucit pe-o butură, cu ochii la apă, aștepta să apară plutind obiectul acela desăvârșit pe care-l pândea din copilărie.

Nu putea să-și închipuie nici cum ar fi arătat, nici ce-ar putea fi, dar pe Dunăre, ascultă ce-ți spun, vin câteodată lucruri excepționale, totu-i să te prindă acolo, de față, să-l pescui. Unul a tras odată un somn de vreo optzeci de kile, lovit de-o elice. Sau o

vacă, vie, tot-absolut, doar ușor paradită la un picior. Câteodată

şi lăzi, fel de fel.

Zi fainã, dar nu din alea norocoasele cum nimereşti foarte rar; stătu acolo până spre seară, până pe la vreo cinci şi ceva, când îl luă cu căscat şi se gândi c-ar fi bun de pus capul jos, mai ales c-ar fi putut intra gospodarul în vie şi el nicăieri. O luă în deal cu părere de rău, întorcând capul de câteva ori, poate pluteşte totuşi ceva şi el habar n-are. Era bucuros că poate să se întindă puţin.

Nu merită munca asta de paznic, la cât se plăteşte.

Patul, o încropeală de scânduri, nu prea ai cu ce să te-acoperi, dar somnul, lipicios, o minune! Nu-şi dădu seama cât dormise acolo, era încă ziuă, îl trezi un sâsâit, nu ştiu ce. Se întoarse pe-o rână şi-l văzu pe Fircan; stătea cu capul în uşa crăpată şi făcea pst la el. Pst! Pst!… Ce vrei, mă? Se zări şi Berică, fugar, prin folia de plastic ce cârpea un perete. Aoileu! Nu-i în regulă. Cum scăpăm noi de-aici?… Se prefăcu că-i încă mahmur şi deodată ţâşni din culcuş, buşind spre afară. Fircan îl prinse în ultima clipă şi-l târî înăuntru. Ce să facă băiatul? urlă după un ajutor şi începu să se zbată, ştia că-i de rău, dând cu picioarele, cu pumnii, pe unde se nimerea. ăla tot încerca să-l supună în pat, ca la trântă. Până când duse mâna la cap şi zbieră:

— Mi-ai scos ochiu', băga-mi-aş!

Simţi că-i momentul. Smulse de uşă, se rupse ca să scape de el şi… nimeri în Berică. Aştepta la intrare. Se smuci înapoi, dar guristul pe el. Ce-l miră la-nceput şi-l sperie după aia, a fost că Berică îşi trase în jos budigăii de sport şi-l văzu semeţit.

— De ce-ai babardit-o, ia spune frumos?…

Atunci o sfecli, bănui ce-l aşteaptă. Îi arse una unde ştia că-i omul sensibil, dar nu nimeri bine, decât în sculau, şi-n clipa următoare se pomeni aruncat pe burtă, la dungă. Zidan zbieră cum n-a zbierat niciodată, nefolosind la nimic. Treningul lui Vasile avea guma slăbită, îi umbla deja pe la glezne, Fircan îl

apăsa cu cotul pe gât şi i-l trăgea din picior, îl mai simţi pe Berică smucindu-l de stângul, şi după aceea arsura şi trupul străpuns în măruntaiele lui, ca înjunghiat. Dădu în plâns şi urlă, se rugă de iertare.

Ziua, încă frumoasă. Amurgea. Un vas de croazieră cu nemţi pensionari.

*

Iuliana, în trenul de Zürich. Garnitura stă într-o gară austriacă, luase circuitul mai lung, dar mai ieftin. Nu poate zări vreo tăbliţă cu numele staţiei, vagonul e oprit într-un capăt. Amărâtă, Italia fusese pentru ea un episod păgubos, nu mai socotea ce-a pierdut, dar pierduse. Păcat de ce ruine aveţi, atâta vă spun! Nişte nenorociţi, cu carabinieri şi cu tot, nici nu mai voia să-şi aducă aminte, Grazzini şi restul, înghiţise numai ruşine şi mîştocării. Vasilică şi-o fi găsit el bârlogul până acum, iar, ăsta, Tadeusz, pentru care se suise în tren, Dumnezeu ştie dac-o vrea s-o mai vadă, elveţian, bine mersi cu familia lui.

Acum, fiind cunoscut că o carte, dac-o începi – să zicem că te apuci într-un fel, citeşti cât citeşti, după care se frunzăreşte şi se caută imediat la final, ca găina de ouă, să ştii măcar cumse-ncheie înainte s-o arunci într-un raft –, e de presupus că autorul are ştiinţă despre ce se întâmplă în ea. N-ar fi onest să vă previn că nu se ştie nimic, sau eu nu cunosc despre ce va face Iuliana la Zürich şi dacă Tadeusz are ceva caracter? Pentru că-mi plac situaţiile clare, atât pot să spun: Iuliana, în gară, se uită afară şi nu ştie unde se află; deprimată, îi vine să se arunce din tren.

*

— Ai trei de mii de euro?

Vasile e cu un picior pe scara postului de poliţie.

110

— De unde să am? strânge din umeri Fircan şi se ridică de pe băncuţă.

— Atunci, fă puşcărie, dacă eşti bou!

Şi urcă, urmat de Marga şi de Zidan abătuţi.

— Hai, bre, se aude şeful de la birou, băgaţi reclamaţia aia, că n-o să mă ţineţi aici, legat, toată ziua?!

Poliţia nu se sesizează din oficiu la violuri sau la alte prostii.

Că pot să fie şi bărbi, ea n-are de unde să ştie; sau viol consimţit, adică niciun viol. S-a făcut o cercetare prealabilă prin mijloace specifice, au ridicat nişte probe de la colibă, dar gata, să mai reclame şi victima dacă are dovezi. Ăsta, partea vătămată, recte Zidan, pe Fircan dă el vina.

— Ce, mă, îţi făcui io ceva? Jură-te pe ce ai mai scump! Să nu mai ajung, dacă măcar îi făcui nu ştiu ce!…

— Da vânătăile alea de unde-s? Nu-s trecute în procesu verbal?

Ştii ce-i aia… rânji de data asta Vasile.

— Da cine eşti tu, ce te bagi?

— Ai antecedente penale, iei zece ani ca nimica. Sau te prezinţi cu trei de mii şi retragem hârtia, ca să nu zici că-s rău.

— Bă, nu-i făcui nici atât, înţelegi?

— Treaba ta, el zice că da.

Acum, la poliţie, ca să scrie denunţul, iar afară, Fircan se perpeleşte pe scări şi pe bună dreptate. Stai, mă, stai puţin, eram beat. Ieşi cu trei de mii, ai treizeci? Problema s-a pus cu o săptămână în urmă, i-au dat timp suficient să vină cu banul.

N-ai treizeci, dă-te-n mă-ta, nici nu discutăm!

— Da' tu ce pretinzi, se interesă Gotcă, în timp ce-şi freca şapca cu batista la interior, ai vreo treabă în speţă?

— Nu ştie să scrie copilu', îi fac reclamaţia. Mă ocup io de el.

— Plin de avocaţi pe lumea asta, băga-mi-aş…

C-o săptămână în urmă: ce-i cu ăla, iar vine pe capu' meu?

Zidan. Bocit, plin de muci, rupt la cur, cum se-ntâmplă. Şi

povesteşte. Pe el îl buşi râsul, dar Marga să-nnebunească. A tras de el, a şi plâns, lasă-l, săracu', nu-ţi pune mintea cu un mucos; hai, că-l primesc înapoi, cum să-i fac vânt aşa? Ţigan, ţigan, dar, oricât… Uite, mă, cum mă bag în tărâţe la loc! M-am rătăcit într-o fâţă, parcă-s nărod. De fapt, pentru ea o făcuse, ce s-o tot ameţim, n-a avut inima să spună un nu şi salut! Puturosul s-a înfipt la loc, nicio treabă.

Abia acum ajunsese Marga să-i aprecieze mărinimia. În parte, şi dezinteresul. Arăta multă recunoştinţă, însă dresorul o ţinea numai giit. De preferat, e mai bine. Nu c-ar fi ştiut ceva despre Buddha, dar dacă nu te implici, n-ai de ce, după aia, să suferi. E logic. Venea peste el; te rog, mă laşi, te rog foarte mult, vedeţi-vă de treabă, acolo. Distant.

— Da ce-am io cu el? Nimic absolut.

— Te priveşte, nu-mi da mie raportul.

Aşa, cu fină amărăciune…

— Mi-e nu ştiu cum, aşa, când ştiu c-a luat-o.

Se uită la ea, vru să zică ceva, dar ce să-i spui la o treabă ca asta? Uite şi tu… mi-e nu ştiu cum c-a luat-o.

Totdeauna ajungi să preţuieşti ceva, dar târziu. De Marga, vorbesc. Cu toate că felul lui de-a se eschiva îi dădea numai nervi. Ce-i drept, cu Zidan nu mai era, parcă, aceeaşi poveste, nu ştiu dacă se

cheamă repulsie numaidecât, dar îl cam şutuia.

De aceea, băiatul prefera să ardă gazul pe mal şi uneori mai venea cu câte-un obiect elegant. Cum ar fi, de pildă, baliza ce atârna peste porci, în colţ la coteţ. Un lucru roşu, frumos.

Situaţie foarte stânjenitoare, având în vedere distanţele instalate între unul şi altul în cel puţin două direcţii, trebuind după aceea să se aşeze la masă în trei. Astfel, Vasile, când se trezi iar cu ea, tulburându-i intimitatea, îngădui. Simţea că-i dă viaţă şi calciu, nici mâna nu se chircea, ar fi putut sparge nuci.

112

Şi admise că n-ar trebui s-o pisălogească cu statutul lor conjugal de logodnici, luând situaţia pe partea ei bună, cum se prezenta.

— N-am să dau niciodată în tine, o asigură pe neaşteptate ca să-i facă o bucurie.

— Ce-ăla?

Nedumerită.

— N-am să-ţi spun niciodată nimic.

— Ce spui?

— N-am să-ţi spun niciodată nimic…

Dinspre cealaltă parte, am în vedere colibele de pe izlaz, acum în număr de opt, niciun semn ori ceva, pretenţii sau vreo lămurire, nimic, doar o mare şi apăsătoare tăcere.

— Măi, Zidane, stabilise cu el la câteva zile, eşti băiat deştept, eşti şi hoţ. Treaba-i aşa: te judeci cu el, durează cinci, şase ani şi te saturi de tribunale pe veci. Îl închide şi odată-l face scăpat. Rămâi şi lefter şi spart în popou. De ce crezi că ăla, Fircan, băgă capul sub aripă şi nu dă pe-aici?

— De târşă.

— Nu, fratele meu, de bulău! El ştie ce-i aia, a mai fost, mai gustă. Pentru c-avem şi viol şi minor şi faptă obscenă în public.

— Ce public?

— Îl fac io şi-n public, dacă ne învoim, pe mine nu mă poate fenta. Am fost martor io. Tu iei un ban şi el rămâne bucuros că scapă de puşcărie; putem cere deocamdată treizeci de mii, deocamdată… Băgăm şi daune din alea, morale; te-a lăsat cu o spaimă, ai nevoie de psiholog, doctori, chestii.

— Gata, îl facem.

— Băi, fii atent. Ia-o-ncel. Te pot scuti de treaba cu scrisul, că le

de scris la greu şi nu prea le ai. Intru la poliţie, negociez cu Fircan, dar vreau treizeci la sută pentru servicii. La avocat dai mai mult.

113

— Gata, bre, spusei io ceva?

Şi fură o privire spre ea, care deja împărţea în cap cât e treizeci la sută. Zece mii.

— Dacă te interesează. Dacă nu, te descurci, fă cum vrei.

Asta nu-i lăbăreală, cum ai sta tu pe mal să scoţi porcăriile alea din apă. Plus locuinţă aici, nu-i aşa?, până la recuperarea integrală a sumei, pentru că ea mă rugă. Să fie clar, înţelegi? Ea a intervenit şi de aceea primeşte treizeci la sută şi ea. C-aşa le corect. Altfel, nu acceptam.

Marga se linişti şi-şi luă un aer serios.

— Nu, dă-i corect? Oricum rămâne-n familie, c-aşa înţelesei.

Voi, şaizeci la sută: treizeci cu treizeci, fiecare.

— Da, nenică… făcu Zidan cam scremut, dar, ca omu-n nevoie, nu se mai târgui. Oricum, se simţea de parcă avea o boală de piele, vedea că-i morocănoasă, plus că Rabdan îl înghite în silă. Da ce-s io vinovat că mă prinsă, de se dezgustă la mine şi strâmbă din nas; barem dacă ţi-ar spune concret!

După ce suferi ce suferi, tot tu! Pe apă, unde-i plăcea să pândească, nu-i vedea cel puţin cum se uită la el. Ce că mai dă, mai ia, nu ştiu ce? Ia banu', dă banu' şi gata.

— Bun. Mâine te duci la Severin şi scoţi certificat medical.

Gândul că va trebui din nou să-şi dea pantalonii în vine şi ăia să se benocleze în el din partea cealaltă îl îmbolnăvea. Că te şi-ntreabă da cum, da' de ce?… Doctoriţe. Niciun Severin, mă fac că mă duc şi o tai.

— Scoţi certificat de viol, că nu luăm banii altfel. Pricepi?

— Merg cu tine? se oferi Marga, serios.

— Nu, nu, stai acasă.

Aşa veni vorba, când cu Fircan, după aia:

— Bă, ai trei de mii de euro? Acu, că mâine poate mă răzgândesc.

— De unde să am?

114

— Fă rost. Fii atent: viol, minor, faptă-n public, antecedente penale. Doişpe ani ca nimica.

— Da de când vorbeşti pentru el?

— Sunt o firmă de recuperare.

— Da?… Du-te, mă!

— Dai tre' de mii sau băgăm reclamaţia?

— Nu ştiu, să văd. Poate fac.

Şi, uite că la poliţie, acolo, nu adusese. Venise ca prostul.

Bag denunţul, ce crezi?…

— Atunci, fă puşcărie, dacă eşti bou!

— Stai, mă, stai aşa!

Nimic, băgară hârtia şi luară şi număr. Păi, dacă nu ne putem înţelege…

Acum, să zicem că i-ar da prin cap să apară cu banii, ar mai putea s-o retragă, că te mai răzgândeşti, nu-i aşa? Dar nenorocitul se băgase naiba ştie pe unde, umbla beat şi se făcea că nu-i pasă. Cum să nu-ţi pese, eşti prost? Ie mai bine să dai la judecători să te scoţi? îl aştepta deja de trei zile şi era cu nervii-n batistă. Ce câştigi dacă-l bagi în pârnaie? Să vină cu banu'! Şi cum nu venea, era furios pe Zidan. De parcă din cauza lui. Că-i murdar, că-i nu ştiu ce, puturos, că umple curtea cu toate mizeriile, nici aşa!

— Ce-ai, bre, cu mine, ce ai?

Îl şi scotea din sărite… începu să înjure şi să dea peste gard, în apă, direct, cu tot ce-i cădea sub mână din ce cărase băiatul:

cauciucuri, bidoane, o jumate de manechin, tot, să nu le mai vadă.

— Ce-ai, mo?!

ăla urla să-l oprească, de unde!, dădu aproape în plâns. Sări şi Marga, asta îl înfurie mult mai rău şi nu mai voia să dea în femei. Şi-a propus.

115

— Uite ce le… îi spuse după aceea, când se mai linişti. Nu mai le de actualitate sau cum spuneai tu, să te aştept când ai timp, după ce-o întinzi de la el. Ori când nu le prin curte. Ce, mă dirijează pe mine Zidan? Te muţi în dormitor, frumos, natural şi dormim împreună. Nu-i de actualitate… îşi aduse aminte de ailaltă, de Iuly, treaba mea, cum zicea între ăia din staţia Rondi.

— Şi lui ce să-i spun?

— Da' nu mă priveşte! Sunt acasă la mine, spune-i ce vrei.

Să fie mulţumit că-l ţin cum îl ţin. Da ce-am ajuns io?

Asta e. Zidan trebui să înghită. Nu-i vorbă, era şi ea sâcâită, se

vedea că nu-l mai suferea ca-nainte, o enerva, poate, că era rupt la creţ. E greu de trecut peste asta. Şi-a mutat cămaşa de noapte şi s-a dus pe la şatră ca să-şi mai care din lucruri, pentru că-n dormitor era loc berechet.

Ai dat pe la şatră?!… Vasile se uita la ea ţeapăn. Când? Şi mie nu-mi spui? A, şi nu-i prima dată?! Adică, vorba aia… Şi nu pusasă gheara pe tine? De ce? Era negru, curgeau din el o mie de întrebări pe secundă, ca după o burtă de prune. Dar, despre asta nu acum, mai târziu, vă spun mai încolo. Marga îi umplu dormitorul cu boarfe, pentru că tot era spaţiu, şi-n câteva zile locul arăta ca acasă la ea. Nu asta îl deranja pe Vasile, era preocupat de Zidan, ce-a zis la transferul ei locativ, ce-a făcut, a urlat, s-a urcat pe pereţi?

— Ce-i zisăşi?

— Te interesează, mai nou?

— Da ce zisă?

— Întreabă-l pe el.

Da, că fac io consiliu… Nu-i convine, salut! Mă comandă un găozar? Dar îl rodea ce-au vorbit, că nu-i o treabă să te doară-n pantof. Au spart logodna sau cum? Uite-l şi pe Fircan.

— Mă, să mor dacă l-am atins măcar cu atât!

— Nu ştiu. Spui acolo. Băgai plângerea.

— N-am, bre, treizeci de mii, uite la mine, de unde să am?

— Ce să facem?

— Vând porcu', da cât iau pe el?

— Iei doişpe ani.

— Nu-i făcui, bre, nimic! Mă împrumut de la ăla, de la Berică.

Îi returnează banii pe fată Prădel, da nici el nu-i are odată pe toţi. Fac un credit la bancă.

— Adică, să scot reclamaţia de la poliţie?… Da cine mă crezi?

— Îţi dau zece mii acuma şi restu-n trei rate. Până duminica ailaltă.

— Nu. Două rate. Duminica viitoare. O săptămână.

— Bine, încerc.

— Nu încerci, vii cu banii.

— Vin cu banii.

— Unde-s ăia zece? Să-i văd.

Fircan se întristează, se ofileşte şi scoate fişicul legat cu elastic

lat, de chiloţi. Celălalt se apucă de numărat, scuipând între degete. Freacă fiecare bancnotă de câteva ori la un colţ, o plăcere. Păstrează, totuşi, mina nemulţumită.

— Să fie clar, ăsta-i dilu!

— Da, mă, da…

Bun. Hai iar la poliţie cu Zidan şi cu fata.

— Retragem plângerea aia.

— De ce?

Ăsta, Gotcă, e ursuz aproape tot timpul. Ia şpaga şi uită.

— Ne mai gândirăm. Nu fusă chiar aşa cum scrisăi din greşeală.

— Zău? Mă, Vasile, nu sponsorizezi şi tu poliţia noastră cu un câine ca lumea?

Lui Rabdan nu-i prea surâse oferta şi se prefăcu atent la ce avea el în faţă, pe foaie. Era curent în birou, de la geam. Auzi uşa trântindu-se în spatele lui.

117

— Şi nu încercară să te închidă în şatră?

— Nu, de ce?

— Cum de ce? Berică, nimic?

— Berică dormea.

— Şi nu-l scularǎ?

— Cine?

— Prădel, taică-tău, Cercela, ştiu io?!

— Nu.

— Asta-i culmea! îţi pune rufele-n braţe şi-ţi dă drumul să pleci?

— Da cum? Nu fusăi şi săptămâna trecută?

— Ce-i asta, că nu mă prind? Mai fusăşi?

— Păi nu-s a doua oară, acum?

— Şi mie de ce nu-mi spusăşi? Cine-mi dădu în geamuri la maşină-n parbriz?

— Da’ de unde să ştiu?

Se plănuieşte ceva…

Acru la faţă, ca o listă neagră, precaut. Ăştia pregătesc oarece. Cred că pun de-o nuntă, mă împachetează. Ori o dădură la pace… Că prea-s liniştiţi. Şi o lăsă cu câinii la alergat, nu chiar pe-acolo la ei, mai pe lângă mal, mai hacană, mai ferit, să nu le dea prin cap vreo prostie. Iar s-o umfle cu forţa, pe sus, n-aveau cum, era cu plutonul. Dar, deocamdată, nimic. Zidan, nu, nici discuţie; Zidan, în curte, la adăpost.

Da te-ascultă? Ieşi şi tu, dimineaţa, ca omul, pentru necesităţi, şi-o vezi unde te aştepţi mai puţin. Cu liota de câini după ea, între maidanezi, la colibe. C-avea ea de discutat nu ştiu ce, strigau de la unii la alţii. Margo, alo, pleacă de-acolo, ăia nu-s vaccinaţi! Tu auzi? Ieşi, că bagi boala-n ei, vrei să vin io la tine?!

Treci acasă, urgent!

118

— Ce vrei, vorbeşte mai tare, ce vrei?

Îţi şi răspunde obraznic de la un timp…

— Îi plimb sau nu-i plimb?

— Nu-i lăsa cu ăia, nu-s vaccinaţi!

— Cine-i, mo, cine nu-i vaccinat? auzi glasul ăluia nou, Fulgerică, de veniră mai la urmă: Fulgerică şi Domnu'. Te duci peste ei, ce să faci?

De când se mutase-n rulotă cu el, dormea mai tihnit. Cu Zidan nu vorbise, n-avea de dat explicaţii. Asta-i situaţia în bătătură la mine! Vrei, bine, nu, nu. Ai ceva să mă-ntrebi, îţi răspund, da pe scurt. Băiatul nu întreba. Foarte bine. O simţea călduţă la spate, ca o nevastă, era foarte plăcut.

— În tine n-am să dau niciodată, să-mi sece mâna dacă te mint!…

Fata se scula dimineaţa, punea cafeaua pe foc, scotea batalionul la caca-pişu prin bozii, da uite că face prostii.

— Du câinii acasă! Luaţi-vă, mă, cotarlele, naibii! Vă puiţi peste tot. Jigodii nenorocite!

Şi-i luă în şuturi ca să-i zgornească de-acolo, dar mai mult dădea în văzduh, se fereau.

— Ce-njuri, mo, mortacii cui te-o făcut! se enervă Domnu' de unde se bărbierea.

— Întrebaţi pe cineva înainte să vă puneţi aici? Ia, cărelu!

— Băi, nu vezi că eşti beat? veni şi Berică spre el, ferindu-şi faţa pe sub sârma cu izmene spălate.

— Beat? Vrei să pun câinii pe voi? Şi se întoarse spre casă, strigă: Mă, dă-i drumu' lu' Nero!

Cine era să-i dea drumul, Zidan, la cine să strige?

— Ce? făcu ăla, că nu se auzea foarte bine. Io?…

Şi porni numaidecât către ei, lăsând poarta deschisă.

— Naşterea mamelor voastre, asmute-l pe Nero! Să daţi banii ăia!

— Băi, eşti beat. Ai luat-o de dimineaţă.

— Futu-vă muma-n cur! şi se aplecă după o piatră, în iarbă.

— Stai cuminte, ai înnebunit?! încercă Marga să-l potolească. Degeaba, zvârli şi se auzi o buşitură în lemn.

— Ce dai, bo, fanculo, vin acuma la tine, te bag în pământ!

urlă cineva din baracă.

O rablă de taxi urca liniştită către remiză.

— Băi, te fac! ameninţă şi Berică, cu ochii după taxi, aşteptând să vadă dacă mai coboară vreunul de-al lor. Dar maşina se holbănea imprecis printre gropi. Te fac, să moară mama, te fac!

Şi sări peste căruţa care îi despărţea.

— Ia să văd, făcu Vasile congestionat, cum mă faci?

Ţiganul ţâşni pe neaşteptate, doborându-l cu piciorul în piept, ca la televizor. Îl prinsese greşit. Marga se atârnă de el, ţipa, lovea în rapsod, ceea ce-i dădu celuilalt răgazul să zvârle cu crăcii prin aer.

— Dă-i pace, n-auzi?!

— Bă, scrâşni Rabdan, avea deja un sânge la gură şi se şterse cu mâna, uimit, vă scot banii ăia pe nas! Mi-aţi spart şi parbrizu.

Vandalizare. Vă distrug, vă cer dublu. Ai dat în mine, plăteşti!

— Dă-i pace! Tetică! Zidane!…

Zidan tropăia deja pe maidan. Cu cămaşa ieşită, umflată.

— Margo, mo, moare mami! urla Cercela căzută, cu o mână pe cord.

— Băi, pulică, te bat de-ţi sună apa în cap!

Şi-i mai dădu o bucată. Pe urmă se ridică, înjurând, şi o luă spre colibe. Haita era deja răspândită de-a valma cu maidanezii, scotoceau, înfulecau ce-apucau, dibăciseră o javră-n călduri şi făceau „trenuleţul”.

— Căca-m-aş în câinii tăi, nu le buni de nimica! Se linge!

Taxiul se întorcea de unde venise şi iar se opriră pentru o clipă ca să se uite la el. Ce treabă avea pe coclaurile astea, cine-l

chemase? Se produse, aşa, un scurt moment de tăcere, în care îl auziră zbierând pe Zidan. Striga, arătând spre Berică; ăla încă nu se pierduse printre marafeturi, în şatră.

— Şi el mă făcu, amândoi!

— Ce zisăşi? îi scăpă lui Vasile.

Puştiul dăduse în lacrimi, se beregăţea. Marga, înlemnită şi ea.

Ţiganul, întors către el, ziceai că-l mănâncă.

— Ce-ai, mo? Cu mine vorbeşti? Eşti redus?!

— Şi el şi Fircan. Amândoi mă făcură. Fircan mă ţinu.

— Băi, căcăciosule, tu eşti sănătos?… Io îi dau cep lu' ăsta, să moară mama că-l tai! Ai adus banii ăia?

Ca să nu buşească în plâns, Zidan cârmi îndărăt, spre canisă.

Isteric, se dezbrăca de nebun, arunca de pe el şi călca prin gunoaie, până rămase în tetra. Câinii simţiseră că se întâmplă ceva neplăcut şi se îmbulziră aproape, astâmpăraţi.

— Stai, mă, stai aşa!

Marga, în urmă, aduna din boarfele azvârlite şi-l boscorodea în limba aceea. Vasile mai voia lămuriri.

— De ce nu spusăşi şi de ăsta? auzi?

— Da cine mă ţinu, nu el?! ăla, Fircan, mă ţinu!

— Mă, n-auzi, fură doi? Doi, adică?

— Nu-ţi spusei?! Amândoi. Dacă nu mă ţinea bou ăla, îmi făcea o laie, n-apuca să mă facă!

— Tu auzi ce spune ăsta?!… Şi mă pui să scriu reclamaţii ca papagalu? De ce nu-l dăduşi şi pe-al doilea?

— Că-i văr cu mine, ce vrei să-i fac?!

— A, şi-atunci bagă-l pe fraier, că-i român, dă-l în mă-sa! Dă în mine!

Ajung la poartă şi le deschide o femeie cunoscută doar de Vasile. Iuliana.

121

Pentru că necazul nu suportă singurătatea, ceva mai devreme, în halta din Tâmna oprise o cursă de Calafat. Din ea coborî un individ chelios, ţinând legat un căţelandru bezmetic, de vârsta celor care se puteau cumpăra de la remiza din Ţigănaşi a lui Vasile Rabdan, uşor de aflat. Tot negru, frate cu ăia.

Linia era năpădită de ştir, omul traversă şi, în acel moment, îl scăpă. Căţelul o zbughi cu legătură cu tot către rampa de mărfuri. Îl strigă şi nimic, nu întoarse nici capul. Călătorul mormăi ceva ce se putea deduce la fel de uşor şi alergă în silă să-l prindă.

Când îl ajunse, apucă de lesa târâtă pe jos, o smuci şi câinele scheună.

În spatele gării îl aştepta o maşină şi se îndreptă către ea, ţinând strâns cureaua.

*

Momentul de uluială se cam lungea:

— Ce-i cu tine aici?

Făcu prezentările, dar dintr-o ciudată reţinere, doar pe jumătate:

— Marga. El le…

Avu un gest spre amicu-n chiloţi, care, strâmbat de un plâns înghiţit, dădu din cap ca un cal şi, direct la rulotă. Fata, în urmă, cu hainele-n braţe, scotea fum pe nări. Simţise cumva că nu-i o clientă, pentru că întoarse privirea înainte să intre. Avea, puse jos, trei valize.

— Uite-o maşină… îl făcu Iuliana atent, ceva mai târziu, după ce veni vorba despre patul pliant. Vasile băga câinii-n cuşti, încurcat binişor de apariţia ei; îşi găsea ocupaţii ca să-i arate că nu-i bine-venită.

— Care-i treaba?

Destul de ostil.

— Ai sânge la gură. Te pocni cineva? Dă să şterg.

— Ce vrei?

— Venii acasă, nu-i bine?

— Ce vorbeşti? Care casă? Ai casă în Crivina, nu te uiţi ce-i aici?

— Da ce eşti aşa de colţos? Ai divorţat şi nu ştiu? Deocamdată, pe acte, asta e, unde ierea să mă duc?

— Nu ştiu, la frate-tu-n Crivina. Îmi refăcui şi io viaţa.

— Zău?

Şi făcu semn cu capul în direcţia vagonului unde cei doi se certau ţigăneşte, puteai să-i auzi.

— Mi raccomando, felicitări! Parcă te ţineai mai retras… Şi ăla mic cine-i? Vasy, n-auzi?

— Dragă, răbdai destule, corect? Mi-i de-ajuns.

— Şi io nu răbdai? Ce să spun!…

Rotind o privire prin curte:

— Văd că fusăşi hărnicuţ, faci o căruţă de bani.

— Ştiu la ce te gândeşti, da mă laşi! Ce-i, nu mai ţine la ăia?

— Venii după soţ, la întregirea familiei.

— Vai de mine!… Şi un te culci? într-una dorm io cu ea şi-n cealaltă…

Arătă spre rulotă, unde Zidan striga nu ştiu ce. Din când în când

zbiera umed, avea lacrimi în gât.

— Cumnatu?

— Parteneru' meu… Ascultă, nici nu mă gândesc!

Iuliana rămăsese cu privirea asupra bucătăriei.

— Vreun pat pliant ai?

— Du-te, dragă, acasă la tine.

— Spărseşi şi parbrizu … Vai de capu' ei cum arată, am dat o avere!

123

Se apropie de automobilul vandalizat. Pe urmă se întoarse iar spre rulotă, unde se auzea acum Marga, pe limba ei.

— Dorm cu ea, n-o să-ţi placă.

— Nu te gândi, Vasy, dragă, nu ştii câte pot să îndur. Poate plec.

Îmi spune iar Vasy, mă crede vreun fraier… Şi-atunci văzu Loganul cum se lăsa dintr-o parte în alta prin şleauri.

— Aia cine mai sunt?

Veneau de la gară cu Rex şi împroşcau când dădeau în băltoace. Vasile deschise poarta şi căţelandrul se repezi, sărindu-i în braţe. Îl lingea disperat.

— Ie nebun, le ţicnit, se scuză cheliosul, când dresorul veni cu mâncarea-n lighean.

— Ieşti în garanţie, nicio problemă…

Îl prinsese nervos, lipsit de răbdare, aştepta să-l vadă plecat.

Cui i-ar conveni să aibă retururi? Ce să faci, omul venise cu el îndărăt, banul lui…

— Scoală vecinii, nu te poţi înţelege. Şi face în casă, n-am putut să-l dezvăţ. De ce urlă noaptea?

— L-ai bătut?

— Cu ziarul, aşa… Vezi că-l ghiftui, i-am dat de mâncare în tren.

— Dacă tot veni înapoi, să mănânce…

Bine cel puţin, se gândi, că nu-i făcuşi vânt din tren. Ca-n Italia, pe autostradă. Scufundă mâna-n carne, mustos, cu degetele răşchirate. Apucă deodată două bucăţi, apoi se scobi după bani. Scoase două hârtii.

— Marga! auzi!… Adu patru sute, sub televizor…

Atunci o auziră ţipând şi fata se năpusti afară, pe scări, alerga către râpă.

— Se îneacă!

— Ce spui?!

124

Se zgâiau la ea, neştiind ce să creadă. Şi câinii, la fel.

— O luă prin spate, mai apucară s-audă, şi Marga se făcu nevăzută în golf. Vasile ţâşni după ea. Nu părea că-i de glumă.

Într-adevăr, golaş cum venise, Zidan era deja intrat până aproape de umeri. Marga se aruncă după el, îmbrăcată.

— Bo, eşti bătut în cap?!

Rabdan surpa grohotişul cu cizmele de cauciuc. Îl ajunse din urmă şi-un labrador.

— Ieşi afară de-acolo, că te iau la poceală! strigă.

Nimic. Tâmpitul călca în aval, nu ştiai sigur ce are de gând.

— Mă, n-auzi! Ieşi de-acolo că mai dai într-un crov ori ceva şi te găseşte umflat la bulgari! Zidane!

Dădu să intre şi el, dar luă apă la picioare după doi paşi şi-o lăsă baltă. Se aşeză ca să-şi tragă încălţările ude. Între timp, Marga înota către ăla. I se ridicase fusta pe gât.

— Mă, n-auzi! striga Vasile din giu, de unde se puse pe mal.

Hai, mă, că avem nişte bani de luat!

Scutură o cizmă şi-şi scoase ciorapul. Hai, că-i bine… Fata îl prinsese pe Zidan de-o aripă şi-l târa înspre ţărm. Mergea greu.

Câinele buşni după ei, dar în joacă, se bălăcea.

De sus, cei rămaşi se căscau uluiţi. Iuliana vedea golful prima dată în viaţa ei şi, acolo, o fată trăgea afară pe cineva, aşa cum ai scoate o oaie, ceva ce pluteşte.

*

— Mă, eşti om serios, dacă te omori, ăia rămâne cu banii.

Eşti prost?

Poliţistul îi vedea din birou cum urcă scara, şopocăind.

N-avea niciun chef să-i asculte, umblase prin sat, era plin de praf, ar fi mâncat ceva cu mujdei.

— Ce vreţi, mă?

— Mai apăru un violator.

125

— Hai, dă-mă naibii! De unde?

— Îl mai descusăi.

Gotcă se uita neîncrezător spre Zidan.

— Da? L-aţi acoperit?

— Da' de unde?! îl intimida pe copil.

— Cine le?

— ăla cu mustaţă, Berică, ţiganu'.

— Ţiganii între ei? Mă, voi n-aveţi de lucru… Prea târziu, am trimis hârtia la Procuratură.

— Şi nu pot să mai adaug ceva?

— Nu se mai poate nimic. Acuşi se scrie la rechizitoriu.

— Hai, mă, te rog io frumos.

— Gata, sunt chemat la Judeţ, făcu şeful şi râgâi subţirel.

Unde-i, mă, şapca mea?

Adjunctul, un piţiflender, se repezi în biroul alăturat.

— Şi ştampila? întrebă iarăşi Gotcă. Doar Vasile şi Zidan mai erau în încăpere cu el, n-o văzuseră.

ăla nu apărea. Răpăia ploaia ceva de speriat şi plecase şi-n tenişi. Adăpostit sub streaşină fostului cămin cultural, care-i acum magazinul de fierărie şi sanitare. Avu timp să-şi cumpere un sac din ăla de plastic, îl îndoise pe mijloc ca să şi-l pună pe cap. Sfertul de oră se cam dusese; întârzie sau se culcă pe-o vreme ca asta? Mai aştept cinci minute. Dacă ies acum, mă udă ca pe-un rahat. Vine de undeva de la sârbi, le negru, mă tem că nu stă. Lăsai banii acasă… Nu, n-au cum, nu-s în stare să dea peste ei, zece mii, unde-i ţin. Nici Iuliana, nici aia, da pun pariu ce-ar mai vrea!… Dacă-i dă prin cap să caute pe la Gerónimo, pe-acolo, sub el, poate dă. Atunci îţi dai seama care-i femeie de casă; i-a găsit şi se cară, le clar. Oricum, Gerónimo le Gerónimo, n-alege. Sare la gât, frumos, numai că nu se opreşte

când îi comanzi. Rupe tot. Poate dacă-l leg de picior şi trag de fiecare dată când îi daufermaţi… Carne, attachi şi sfoară! Ca să bage la cap. Ce-i cu ăsta-n trocii mei, de nu vine cu suma? Cât să-l aştept?!

Trecură trei zile. În cele din urmă, Zidan fu repartizat în bucătărie cu patul; Iuliana îşi aranja biroul, îl aerisi şi-şi puse papucii la uşă: o doamnă, atât! O doamnă în halat de frotir, finalmente repatriată. Rechiziţiona şi şoricăreasa, n-o mai lăsa în noroi. Cea tânără, simţind ameninţarea unei posibile uzurpări, trase câteva semnale de alertare, apoi deveni ostentativ tandră prin curte şi conversa ţigăneşte cu logodnicul deprimat, la o ţigară, cu aragazul aprins. Destul de tare, fără complexe.

Mi-i jenă că poate s-audă noaptea ceva, nu-i decât o foaie de

pefeleu. Ajungi să te controlezi ca un prost. Domnule, nu pot să-i fac vânt! Umblă cu capotul ăla pe ea, i se vede ba una, ba alta, se expune intenţionat că poate dau în regret. Are încă apel, din punct de vedere aspect, ţâţe mici n-a avut niciodată, cred că nici în şcoala primară… Ei, uite că veni şi treaba mea\ Îi scot io panaramele astea din cap, o bag la dresură cu Geronimo; dacă nu-l fac să-i sară la gât, să fiu nu ştiu cum! Trebu să fie şi cineva la care să sară, vreun om, dacă are curaj, că altfel nu sare. Treaba ta? Îţi fac io bagaju … Ăsta nu vine, nu mai stau, am plecat!

Îşi săltă gluga şi ieşi afară în zoi. Când ajunse la el, era noroit până sus la ciorap, iar înăuntru îi chiftea printre degete. În curte – ţipenie. Bătu cu pumnul în poartă, avea câine, nu merita să deschizi. Apăru şi Fircan. Cu haina pe cap.

— Ce faci, bre? Unde ierea să ne vedem noi? Trebu să vin io la tine? Te deranjez?

— Dacă ploaie…

— Ziceai c-aduci banii. Cât trebu să vă aştept?

— Mă, îţi dă ăla, Berică. Io nici nu l-am atins, să nu mă mişc de-aici dacă da! îţi dă ăla tot, am vorbit.

— Ce vrei, alo? răsări din şopron şi Gica, aia cu care era. Mai uşor de sărit decât de ocolit, ziceai că se dă de-a dura când merge. O uda, dar nu lua seama la asta, cu vocea ei spartă: bani?

Ce vrei? Ne supsăşi de toţi banii! Ce-i făcu, îl omorî, ce-i făcu?

De ce stătu, dacă nu-i plăcu?

Tâmpitul de Fircan abia aştepta să sară cineva lângă el.

Dădea din cap, încuviinţând ca un tont.

— Şi porcu-l vândurăm, ce mai vrei să ne iei?

— Zi-i să tacă.

— Taci, fă…

Dar moale, anemic, îi părea bine că dă şi aia din plisc.

— Fii atent, am aflat de ţigan. Dacă plec de-aici fără bani…

— Da du-te şi-n pizda mă-tii! zbieră otrava spre el.

— Gura!

— Gura să-i spui lu' aia şi la câinii tăi! Boule!

— Taci, fă, din gură… făcu soţul, apatic.

— Nu mai vezi niciun ban!

— Okay, asta am vrut să aud. Ne vedem la instanţă! Mă şi

înjură… îl avertiză pe cel de la gard şi se depărta, demonstrativ, câţiva paşi. N-am ce să fac. Bag hârtia la loc. Chiar aşa, bre, doi pe-un copil?! Oameni maturi?

— Mă, se ridică pe vârfuri Fircan, ca să poată vorbi peste ostreţele porţii. Ploua, îi intra şi în gură. Să nu mă mişc, dacă-l atinsei cu ceva. Dădui cât am dat ca să nu intru la complicitate din aia. Că sunt român, mă, sunt dac şi de aceea căzui în greşeală. Berică să-ţi dea!

— Ştii că vru să se omoare?

— Cine?

— Băiatu'.

— Da, ciuciu… Ce-am io cu el? îi făcui io ceva?!

— Îmi sparse cineva şi parbrizu. Am amprenta pe bolovani.

Să nu ziceţi că nu vă spusei…

127

— Hai sictir!

— Bine, bine!

Treaba ta. Stai acolo şi ciuleşte urechea, nu ştii ce calciu am în fizicu meu. La culcare-i nasol că se-aude şi fără să vrei te jenezi. Da' de ce să am jene, nu-s la mine acasă? Io venii peste tine? Marga-i normală, n-are probleme, pupă de faţă cu ea. Şi azi-dimineaţă, în curte, Iuliana la o cafea cu Zidan şi ea se lipeşte de mine, m-apucă şi mă sărută un sfert de oră cu limba pe ceas. În faţa ei, în flagrant. Nu pot să spun că nu-mi şi plăcu, le bine când te ia, aşa, prin învăluire, dar la bucătărie nu-i uşă, am pus nişte plastic, fâşii… Se cam vede.

Precis mă ascultă din pat, că şi io aş face la fel, vrei, nu vrei.

Asculţi şi te încălzeşti. Răscoli prin memorie după unele nopţi ale ei şi simţi că tresaltă puţin. Iuly; alte volume, altă primire.

Urla un câine, probabil Spartaco, ăsta-i, săracul, mai trist, şi se întoarse pe-o parte. Marga hârâia uşurel în spatele lui. Îl enervează că se surprinde uitând ce-i făcuse la Bari ori poate că nici nu-ţi mai pasă, cu timpul. N-o poţi duşmăni chiar întruna. Mai ales dacă ai alt traseu. Vorba aia: mă doare-n scurt ce-a fost odată, iubirea trebuie schimbată! Dar n-aş mai putea s-o plesnesc.

Nu ştiu ce tot şopocăieşte cu ăla, i-o fi recunoscut că-i rupt la anal. Io nu scăpai vreun ceva, da pe cât că află?! Nu-i vorbită, habar n-am ce are, îl place? Până şi Marga-i aşa, reţinută, de când se-ntâmplă, nu s-ar prea atinge de el; nu vrusasă nebunu' să-şi lege o piatră de gât? Mă rog, circărie, şi el… Femeia, să ştii că se trage-napoi când dă de unu

ca ăsta, are un simţ, da Iuly – nimic! îmi dădu prin cap, măi, mi-am zis, poate vrea să se împrietenească şi ea cu ţiganu' ca să dea gelozia în mine, ştie că-s mai sensibil, tot aşteptai să văd şi io cum. Ei, atuncea menaj!… Vorbeşte, stau la taclale-n bucătărie, îi place mai mult să se dea gospodină la câini. Nici cu ăia nu-i bine, îs cam potoliţi, lăutarii.

129

cu Marga; umblă pe-acolo, se întoarce când vrea, ce-aşteaptă, să vin să le-o cer? Mulţumiţi că-i bine-mersi şi deţine confort? Prea liniştiţi, nu-i normal. Pe ăsta-l distrug, să nu mai ajung, îl calc pe amigdale, Berică, îmi vin nervii la cap!

Acum ce mai le?… Plâns în curte. Zidan?

— Mo, n-auzi?!… Vasile!

— Ce vrei?

— Hai să vezi…

Ieşi din culcuş cum iese omul din pat, mai sumar. Nici prin cap nu-i trecea. Se gândea să nu fi intrat vreo pisică la cratiţe.

Şi-l găseşte pe ăla cu Bella în braţe, moale, o cârpă, cu spume la bot. O legase seara la poartă.

— Doamne!…

Avu senzaţia că se topeşte de la genunchi. Alergă într-un suflet, degeaba, era terminată. Abia mai sufla, scuturată. Convulsii.

— Unde-o găsişi?

— În lanţ.

— Da ce căutaşi acolo, la ea?

Urla ca nebunul. Se gândise la început că el îi făcuse ceva.

— Mă dusei la tauletă şi-o văzui cum se zbate.

Ieşiră între timp şi femeile şi se porniră pe plâns, ca la mort.

— Gura! Căutaţi pe la gard. Aruncară chiftele, otravă, ceva.

Adu lanterna, lumină, ce găsiţi, becu ăla cu prelungitor. Copilu' mamii voastre de nenorociţi!

Disperat, avea lacrimi în ochi. Privi urât spre şatră, dar, bineînţeles, era scufundată în întuneric, nimic nu mişca. Vă sparg, futu-vă muma în cur!

— Dar-ar dalacu-n ei, de nenorociţi!

Iuliana, pe după tractor.

— Lasă, uită-te bine pe jos!

130

Te simţi oarecum, copiii pe-acolo, umblau după becuri şi ea cu

dalacu … îi făcu un semn să se-nchâdă la gură, dar aia nimic.

— Jigodiile naibii!…

— Gata, că mă bagi în spital! închide la păsări, ce-i cu Nero, ce caută şi ăla aici?! Vrei s-apuce ceva? Cuşca, mortacci! Ia-o şi arunc-o în Dunăre, strigă spre băiat, arătându-i căţeaua.

Bella nu mai mişca. Se aplecă s-o ridice. Era grea, atârna.

— Nu dă banii.

— Cine? se opri din drum, cu câinele-n braţe, Zidan.

— Fircan, ăla, cine?! Nu io… O freacă de la unu la altu'.

— Da ce-s eu, bătaie de joc? îl auzi pe Zidan lângă plasa de sârmă.

— Arunc-o şi căută.

— Bun, decise soţia, la poliţie, mâine, şi băgăm ce-avem de băgat.

Ce vorbeşti?… Ce-i cu alea? Tocmai zărise două ţigănci apropiindu-se dinspre maidan şi luminându-şi cărarea cu telefonul ca să nu calce în murdărie de câine. Era chiar pe punctul să le ia la-ntrebări, când vine şi Iuliana cu indicaţii… Ce vorbeşti, dai comenzi?! Nici n-ai trei zile de când ai venit. Dar femeia scurma încruntată pe întuneric. Înnebunită şi ea, îţi aruncă otravă, nu-ţi vine să te mai atingi de nimic, totu-i jeg, o infecţie, parcă nu mai eşti la tine acasă. Da de când ai tu treabă cu reclamaţia lui, te întrebă cineva, ce te bagi? Faci tu rahatu praf… Nu m-am dus ca s-o bag, unde-am fost? Ţigăncile se traseră mai aproape de gard.

— Auzi, şăfu, dă şi mie o sută de lei.

— Hai sictir!

— Bo, ce-i o sută de lei?

— Mi-aţi otrăvit câinele-n naşterea mamelor voastre! Vă scot de-aici, vă dau foc!

— Ce câine, bo?

— Hai, roiu'!

— Dai o sută? Dă o sută că-ţi spăl tractoru.

— Vă căraţi sau pun câinii pe voi?

— Da o găleată de motorică nu dai? Hai, nu fi scârţos…

— Cora! Attachil

Şi se prefăcu că trage de poartă pentru a slobozi căţeaua pe care tot el o închisese înainte de cină. Atâta le-a fost!… Se bulucira,

stropşindu-l pe din două, în ţigăneşte cu ceva italiană, gutural, meseriaş, cum se face, nici nu-nţelegeai ce ciorteau, ţurţuri picau din bălăcăreli! Haorde, nu ştiu ce… Mai bine nu te apuci.

Dimineaţa, băgă în benă un pui roşcovan, de vreo cinci, şase luni. Maşina nu mai avea geamuri deloc, oricum mirosea ca toţi dracii, noroc cu tractorul. O luă pe Marga în faţă şi-i făcu semn lui Zidan să ţină căţelul. Când se uită în oglindă, cealaltă, cu piciorul pe roată, îşi făcea vânt să urce.

— Tu, ce?

— Io-s soţia.

— Serios?…

Şi nu-i spuse nimic, se gândi să amâne, nu-i bine să te cerţi când pleci undeva.

— Cât are de dat?

— Da ce te priveşte? Trei de mii.

— Acuma, de când se dublară?

— Ce se dublară?

— Păi nu-s amândoi? Am înţeles că sunt doi. La doi, vine şaizeci de mii! Nu fură, mă, doi? strigă spre Zidan şi acesta încuviinţă.

Tot drumul până la post se gândi îndesat. Chiar, mă, de ce treizeci de mii, dacă-s doi? Doi face şaizeci… Trebuie să vină ea ca să mă descuie la cap?

— Stai, nu sări, nu sări, îl luă pe Gotcă de-o parte. Cu denunţu. S-a modificat.

— Ce s-a modificat?

— Ţi-am spus, avem doi autori.

— Şi io ce-am vorbit data trecută? Mă, de ce mă frecaţi? se întoarse spre puşti.

— Du-te şi-adu câinele ăla, îl scoase afară Vasile.

Băiatul se urni spre tractor.

— Hai s-o luăm încet, nu sări, să nu ne pripim…

— Se vindecă la problemă? se interesă poliţistul.

— N-are nimic, le ca nou.

Şi se hlizi către el, aşteptând să înceapă şi ăla.

— Ie vreo nevoie de psiholog?

— Da, psiholog îi trebuie lui. Dă în foc. Îl psihologesc io.

— Unu mai mare nu te-ai îndurat, făcu Gotcă dezamăgit, când

Zidan reintră cu cățelul în braţe. Credeam că sponsorizezi instituţia.

— Ăsta face o mie de euro.

— Aşa mic?

— Îţi aduceam şi mai mare, dar n-ascultă decât pe italieneşte, ştii italiană?

— Învăţăm, dă-o-n mă-sa.

— Înveţi o vrăjeală. Aveam pregătit să-ţi dau unu serios, dar mi-l otrăviră.

— Când?

— Azi-noapte.

— Cine, bre?

— Cine?! Ţiganii. Berică. Îmi sparsă parbrizu, tot ei.

— I-ai văzut tu?

— Da, că-s proşti. Cum să-i văd?

— Atunci, nu da din gură că intri la denunţ calomnios şi nu mă aia la cap! Pândeşte-i şi adu-i aici. Da' nu cu tractoru, că-i

lipsire de libertate şi avem norme UE. Cu binişoru, aşa… Ai hârtia semnată? Las-o pe masă. Da, gata, ne-am înţeles?

Vasile ridică palma, asigurându-l; „obligat", ar fi spus, dacă ar fi deschis gura. Transferă cățelul în mâinile legii. Aceasta se aplecă, ar fi vrut să-l mângâie, dar roşcovanul se trăgea spre afară.

— Vezi c-a lăsat şi el un denunţ…

— Berică?

— Sechestrare de persoană, nu mai ţin minte exact. Cu asta, cu fata.

— Ce sechestrare, sări Iuliana, n-o vezi că-i aici? A cui sechestrare?

— Taci, dragă, o potoli soţul. Ce sechestrare? Te-a sechestrat cineva?

— Pe mine? făcu Marga. Ce sechestrare?

— Băi, aşa a scris, aşa am primit. O să cercetăm… Frumuşel exemplar.

Şi-i strânse mâna. Apoi:

— Băi, nu mă frichini cu reclamaţia voastră. Îţi spun un singur lucru: ori o bagi, ori o scoţi! Gândiţi-vă bine, azi îi dau drumul la Procuratură. Definitiv. Deci, doi autori, ăştia doi, cum ai scris.

— Spune, mă, se răsuci Vasile spre reclamant.

— Fură doi.

— Doi, confirmă şi Iuliana.

Stătea cu ăia tineri pe sală şi se uitau înăuntru prin uşă.

Aveau o privire câinească.

*

— Ce vrei, mă, ce te bagi peste tot?

— Sunt soţia, am drepturi.

134

Pândise când Marga era plecată în sat, la cumpărături, ca să lămurească odată.

— De asta venişi pe capul meu? Ieşti greşită. Nu-s io partea vătămată, el le. El se rupsă la fermoar. Unde-i el?

— Uite-l acolo, pe mal.

Vasile se apropie de portiţa ce da înspre golf şi-l văzu. Stătea ciucit sub o tufă, cu ochii în Dunăre. Mamă, câte lucruri mişto cară apa din deal, şi la fund, şi deasupra, da' n-ai cum să te prinzi!… Aici avea drag, aici simţea că trăieşte. Să stai, aşa, toată ziua şi să pescui cu ochii…

Erau singuri acasă, puteau să vorbească şi tare.

— Eşti greşită, divorţu-i băgat.

— Îl băgaşi?

— Da' ce, ierea să stau să mă uit? minţi cu sinceritate, deşi vedea că nu-l crede. Nu-mi ajunsă cum m-ai tratat? Puteam, pân-acuma, să facem averi. Unde-i polacu? Ce mai vrei de la mine? Treaba mea. Dacă-i a ta, du-te după polac.

— Lasă-mă-n pace şi tu…

Se umezi la ochi pe neaşteptate şi o porni spre canisă, ca şi cum uitase ceva de făcut. Pe drum, apucă un târn şi începu să tragă prin curte, în felul ei suferind. Vasile avu bănuiala că iar face talente şi se luă după ea ca să tragă cu ochiul, chiar plânge, sau nu? îi trecuse puţin. Ce balcoane!… Câţi nătărăi! Şi simţi că se umple de calciu. Ceva îşi aducea aminte în el, cu nerăbdare şi aversiune. Nu izbutea s-o duşmănească, decât pasager.

— Îmi pare rău, noaptea, că auzi ce auzi. N-am ce face…

— Da, că asta mă interesează pe mine. Sunt bolnavă, vai de cozonacu meu.

— Da ce ai?

— Nu ştiu, mi-e frică, cine ştie ce am, tre' să fac un consult şi

n-am bani.

A, încerci să mă iei subţire, cu boala. Mă ştii tu de prost…

— Polacu, nimic?

135

— Măi, lasă-mă-n pace, dacă eram cu cineva, mai veneam înapoi? Luaşi ceva din bani pân-acum?

— De unde să iau?

— Parcă aşa înţelesăi, că luaşi nu ştiu ce. Îmi spusasă băiatu'.

— Vă împrieteniră̆ţi?

— Doamne fereşte, mă ţine de parcă i-a mă-sa. N-are cu cine vorbi.

— Vai de mine!

— Hai, te rog, sunt bolnavă.

— Unde te doare?

— Mă doare ficatu.

— Ficatu? La tender, însă, stai bine.

Şi-i scăpă mâna, fie ce-o fi.

— Vasile, te rog foarte mult!

Ce-l nedumeri, dar fugar, era că femeia nu dădea semne c-ar fi alarmată să nu dea cineva peste ei. Pentru că-n primul şi-n primul rând asta e.

— Stai, mă, eşti nebun? Aici, nici n-am măturat?! Vasile! Nu vezi ce-i aici?…

Se gândea că-s în curte, pe jos, când au cel puţin două paturi, şi-or să se scoale de-acolo ca dracu'. Mizerie, praf, nu mai spun. Ca să putem înţelege ce o preocupa în acest sfânt moment… Altfel, să zicem că dădea buzna pe poartă unul sau altul; şi ce?

Iuliana era o risipitoare. Nu se drămui pasional, dimpotrivă, cedă sfâşietor, imperios, instigându-l pe Vasy să-şi reamintească momente edenice de dinaintea greşelii. Ce furtună prăfoasă se răsuci în sufletul lui şi în cele îmbrăcate în trup! A fost o biruinţă în sine, deşi nimic nu trebuia câştigat sau învins; un act mutual. Dacă ar fi survenit, cum spuneam, o intrare neaşteptată a Margăi, dacă Iuliana ar fi avut norocul acesta, s-ar fi restabilit ierarhii. Dar, din păcate pentru soţie, nimic nu tulbură libaţiunea, în afară de câinii care urlau.

136

Iubirea trebuie restartată, ca şi dresajul, după un timp, admise Vasile.

Una cu pământul se ridicară! Aruncară cu ce erau îmbrăcaţi, ce să mai stai să te cureţi, le clăteşti în Dunăre şi le iei la frecat.

Tăceau tulburaţi. Găseau subite preocupări, presimţeau că totul nu va mai fi ca-nainte, începea din nou ceva nou.

— Îmi zisă băiatul că luaşi zece la sută deja…

— Minte, dă-l în mă-sa de curlangiu!

— Şi dacă nu sare nimeni cu şaizeci de mii, ce facem, eşti dispus să mai scazi?

— Ce te-nghimpă, la naiba?!

— Nu te poţi întoarce-n Italia izmana pe călător! Vrei să vinzi animale, îţi trebuie bani. De camion, de dracu', de făcu, benzină, îţi trebuie bani!

— Da lasă-mă-n pace, te chemai să-mi dai sfaturi? Ei, asta-i bună! Dădui un deget şi-mi ceri toată mâna.

— Tu vrei să facem o treabă, sau nu?

*

Ploaia stătu, începea să se răsufle ceaţa pe fluviu. Zidan fornăia radios. Împingea către mal un lucru albastru, ca o cabină de telefon, şi scuipa când se umplea de apă în gură; dădea din picioare. Pescuise masiv. Te opinteşti, e greu de înotat, că te duce curentul şi tu ai mâinile ocupate, forţezi obiectul s-o ia cum vrei tu. Oboseşti. De unde să ştie că-n vremea asta se dezmorţise lucrarea?

— Ce, mă? Cât i-aici?

Rabdan trata lângă poştă cu Fircan şi Berică. Mai scremură un ban. La oarecare distanţă, câinii care-l însoţeau pe Vasile:

Orlando şi Vera; le dăduse o zitta şi aşteptau.

— Ce-am vorbit? Două rate.

— Ia-i, bre, pe ăştia, că-ţi dă. N-are omu', îl împrumut io.

Ne ducem după aia la italieni şi facem bănuţu.

Vorbea cu el de parcă nu-i dăduse borşul pe gură, nimic, era în afaceri.

— Mă, se uită Vasile la ceas. Tu nu mă cunoşti. Vrei să-mi prinzi mâna. Stai zittal, pentru că se mişcară şi câinii.

— Mo, fii atent, venim în două zile cu restu'! Trei zile, hai, să nu zici că minţăsc.

— Cât să v-aştept, mă, cât, că mă saturai?! Vreau tot monetara odată: şaizeci de mii. Şi-aşa, mi-e şi frică; dacă aude Gotcă ălci că iar o

retrag, face icter în el. Vă interesează, sau nu?

— Cu tine nu se poate vorbi, o scurtă Fircan şi se uită la Berică. În fiecare zi ridici la pretenţii, da pupă-mă-n cur! Nici nu-s vinovat, de unde să am?!

Un câine se ridică, mârâind.

— Zitto! Nu striga. Odată mă fac că mă sperii şi nici n-apuci să te tragi… Nu scăpaţi de câinii ăştia nici la broscari, unde vă duceţi la prăduit, atâta vă spun!

— Ei, păi dacă ne iei cu ameninţări… se arătă Berică oarecum indignat.

Abia acum se vedea ce scosese din apă Zidan. Venea în el, cocârjat şi lătrat de prin curţi, ţinându-l apucat de ceva dinăuntru: un closet din ăla de plastic, bagi un ban şi deschizi. Îl cărase Dunărea de pe undeva. Dar, pesemne, greuţ, căci se apropia îndoit de genunchi, cu vinele umflate la gât şi cu ochii ieşiţi ca la melc. Vasile se cruci, apoi ridică trei degete în direcţia lui.

— Au apărut cu trei mii…

— N-am, bre, tu n-auzi?! Nu io l-am atins. Zi, mă, îţi făcui io ceva?

— Nu striga! Atunci, o lăsăm, reclamaţia, bine băgată cum e.

— Las-o, îmi bag picioarele-n ea.

Veceul albastru se apropia balansând. Înăuntru, Zidan, concentrat.

— Vrei s-o las?

— Mă bagi în puşcărie de-a moaca?

— Ia-i, mo, pe ăştia, insistă iar Berică, îl împrumut, vine omu’ cu restu’.

— Tu vii cu restu’!

— Io vin cu restu’.

Băiatul lăsă closetul în mijlocul drumului şi se repezi la Fircan.

— Mă, s-aduci suma, auzi?! Banii! Să nu te caut io, că te calc peste gâlci!

Văru-su îi strecură la iuţeală bancnotele-n pumn şi Zidan începu să numere automat, ca sugarul la ţâţă. În clipa următoare, cei doi erau deja duşi, puteai să-i vezi doar din spate.

— Vezi că te-o ameninţat, se mai auzi. Berică mergea cu ochii în jos, cugetând. Eşti fraier dacă nu te duci să reclami.

— Ieşi cu banii! I-ai pus-o, scoate banii!

— Dă-l în morţii mă-sii!

În urmă, Rabdan se apropie de obiectul cu care se căznise ăl mic.

— Ce strângi, mă, toate prostiile?…

Băgă capul şi începu să-l pipăie dacă nu-i spart.

Unde era mai bun de plantat? Lângă vechea privată, nici nu intră discuţie. Mare deosebire. Marga dădu o roată cuşculiei albastre, pe care ăla încă o chinuia. În sfârşit, scosese un lucru ca lumea, avea o valoare şi avea şi o faţă. Zidan surâdea fericit.

Stătea îndoit de genunchi ca şi cum ar fi şezut, deşi tronul lipsea, şi se hlizea aşteptând confirmări.

— Mişto?

Fata dădu din cap, ca să fie bine şi aşa şi aşa. În clipa următoare, primi sulul cu bani, dosindu-l în sân, în minim de timp. Abia după aia:

— De unde?

— Luăm Iova şi ne cărăbănim. Îi băgăm în mă-sa pe toţi. Îi strâng io.

Se uita la el îndoită. Vasile era undeva pe la poartă, avea treabă cu Iuliana şi Gerónimo. Se asigură că nimeni nu văzuse nimic.

— Şi el?

— Ce-i cu el?

— Partea lui?

— Ce partea lui?! Ce-are el? Păţi el ceva? Eu păţii! Ne roim, nici nu mă uit înapoi! Io-s vătămatu, fără mine nu se face nimic.

Marga clătină iar din cap, prefăcându-se interesată de achiziţie şi în cele din urmă se dădu mai aproape de ceilalţi. Dacă o supăra ceva era că nu-i convenea ca nesimţita să-şi bage nasul prin curte şi ăla, ca prosul, să tacă din gură. Poftim! Acum îl dresau pe Gerónimo să apuce la gât. Îl ţinea c-o curea de piciorul din spate şi-i dădea attachi la ea. Câinele sărea s-o apuce, iar Vasile îl trăgea îndărăt: zitto! Pe urmă, o bucată de carne. Ca să se-nveţe; aude zitto, o lasă. Simplu. Numai că aia se ferea instinctiv la attachi, era şi fricoasă. De ce să-l dreseze cu proasta, dacă nu se pricepe?

— Dă, bre, că stau io.

Ca să vadă că n-are frică de câine şi se poate baza. Nu, nu, ţi-ai găsit…

— Lasă că merge, n-are nimic.

N-are nimic? Foarte bine. Când naiba s-a înfipt şi asta aici, că nu-i venită de mult! Nu zicea că să n-o văd în ochi, aşa şi pe dincolo? Că naiba s-o ia? Uite la el!… Blegoman. Şi-a dat ea

140

seama de avantaj. Are luat şi-un aconto, zece mii, unde-s ăia?

Că nu i-o fi dat, ferească Dumnezeu, şi aconto şi tot! Te pomini că se roieşte cu ea şi mă lasă de papagală.

Geronimo începea să priceapă, devenea, cu timpul, uman:

auzea zitto, se punea la pământ şi aştepta dumicatul. De ce n-o compostează, idiotu', mai bun le boţu ăla de carne? Tâmpit!

Plus că şi treaba cealaltă, pe blat, el crede că-s fraieră şi nu am urechi. Adică-i deştept. Zitto! AttachU… Zitto! Bravo. Attachi!…

Îi făcu semn că-l aşteaptă-n canisă şi, după ce termină, Vasile intră după ea. Nu luă în seamă mutra lungă şi căutătura Iulianei rămasă cu Geronimo, asta e, ce să facem, şi trase zăvorul.

— Ia de-aici.

Şi-i întinse o parte din banii care-o preocupau. Gând la gând! îi luă cu naturaleţe şi-i piti tot în sân.

— Dau ăia restu', sau nu?

— Până la urmă, îi scot. Într-o lună, vira, amore.

— Bine, amore… Tu cu asta te care, nu m-am prins sau ce crezi?

— Fii, dragă, serioasă. N-am vorbit amândoi?

— Crezi că-s proastă, nu văd? Aţi arat găinaţu prin curte.

— Io?!…

Vru să se jure, dar renunţă. Încercă, la plesneală:

— Da' tu?

Marga ezită o secundă. Pe urmă se enervă.

— Iar începi?! Nu-i logodnicu meu? Am loc de întors, mă iei tu?

Doamne! Nici măcar nu se oboseşte să nege. Putea să spună orice: io?!, să-mi sară ochii, nu-ş' ce?! N-a negat… Dac-o iei la sigur, se pierde.

— Nu ziceai că ţi-i greaţă de el?

— Ce greaţă? Am zis io de greaţă?

141

— Aşa am crezut, că ţi-i silă.

— Da, ce să spun!… Asta-l doare pe el! Io am turtit găinaţu pe-acolo?! Săracu' de tine… Nu vrei mai bine s-o întindem la sor-mea-n Spania?

— De ce, am blatu meu la Piacenza! M-aşteaptă cu câinii.

— Aşteaptă, că-şi bagă ea coada…

— Da' ce, io-s copil? Şi unde vă logodiţi, la mine, acolo?

— Hai, ştii ceva!… îţi spusăi c-am terminat-o cu el.

— Da, da… De ce nu mă iubeşti un picuţ?

— Ce-ţi veni?

— Ieşti ca o siberie, stai puţin, ce te smulgi?

— Lasă-mă, că ascultă la uşă.

*

— Stai aşa, stai aşa!… îl întoarse Fircan. Venea după el cu ţiganul, răsufla greu, iar Berică trăgea o valiză pe roţi.

Vasile trecuse pe la bostănărie ca să mai ia vreo două târne de lubenițe, nu erau chiar făcute, dar decât să te fure, mai bine le dai tu la porci. Căra coşul spre tractorul urcat pe un dâmb, când ăia doi cu valiza. Se opri să-i aştepte.

— Ia de-aici, îl ajunse Fircan, horcăind. Am adus nouă mii, cât spusăi.

— Ce-ăla? Nouă mii?! Du-te, mă…

Şi săltă de urechea coşărcii ca să încheie discuţia.

— Băi, de ce nu eşti om?

— Io nu-s om?

— N-am, bre, taie-mi gâtu', barem dacă-l făceam! Pusăi şi io două mii din cauza la antecedente penale, că nu vreau complicaţii. El intră cu şapte. Până-mi dă de la bancă.

— Veniţi la mine cu mărunţiş?

— Ia, bo, nouă mii, le bani buni. N-ai nevoie de bani? Ia şi valiza asta, că-i italiană, de lux.

— Nu, rămânem pe puşcărie.

— Scoate, mă, reclamaţia, în naşterea mă-sii, i-am mai dat trei mii, atunci, lu' Zidan şi o lăsarăţi la loc, ce vrei să mai fac?!

Pe criza asta-i nasol. Vându-i şi un porc.

— De ce nu i-ai tras-o, la porc? Io te pusăi să faci ce făcuşi?

— Ia, bre, şi valiza… tropăia Berică pe urmele lui.

— Şi cu tine, ce?

— Ce? Am pus şapte, el două. Şapte şi cu două, nouă. Ia, deocamdată, aşa.

— Nu iau nimic. Jigodii nenorocite! Cât ai acolo?

— Nouă. Ia şi numără-i. Ia şi valiza.

— Nouă din şaizeci?

— Ce şaizeci, că-mi dă borşu pe nas! Ai aberaţii! De unde şaizeci?

— Fură doi, sau nu? El unu, tu doi. Se scumpi. Treizeci cu treizeci!

— Da lasă-mă, naibii! Bagă ce vrei. Mă pupaţi! O iau pe apă şi mă cauţi prin Austria, pe undeva. Pe la nemţi.

— Vezi să nu te uzi! Mă găseşti acolo, cu câinii.

— Hai, bre, se dădu Fircan înspre el, ia, dom'le, valiza. Dacă nu ne putem înţelege, care mai le filosofia de viaţă?

Vasile parcă uitase că rămăsese cu banii în mână. Îi băgă în buzunar şi se apropie de tractor.

— Ar trebui să-ţi crap capu' … Vorbeşte cu Gotcă, vrea şi el partea lui. Să mă lase s-o scot. Io încerc. Am obstrucţie. Aţi înţeles? într-o săptămână vreau soldu.

— Da, bre.

— Băi, io v-am spus!…

— Gata, şăfu! S-o văd mâine scoasă.

Şi Rabdan într-o parte, iar ăia doi în cealaltă, ţinând de valiză.

*

Îşi puse cascheta şi ridică mâinile, era categoric.

— Te rog io frumos, ţi-am dat câinele ăla, se înghesui Vasile în el, prinzându-l de cot.

— Nu se mai poate, hârtia-i plecată, ţi-am spus.

— Poate nu-i chiar plecată, te rog io frumos. Acuma şi gata!

Mă jur.

— Unde-i ăla? Unde eşti, mă? strigă şeful de post după puşti, care, de ruşine, rămăsese afară. Eşti violat efectiv?

— Aşa şi aşa, ştii cum le… se mieluşi Vasile puţin, văzând că ţiganul se tâmpise subit.

— Mă, dacă vă mai văd o dată pe-aici cu reclamaţia aia!…

— Gata! Mersi. Te-am pupat.

*

Ce seară mişto! Pe cuvânt dacă-ţi mai arde de plecat undeva, ţara asta-i cea mai drăguţă.

— Două jumate io… ea, două jumate…

Se simte toamna cumva, dar încă e cald, poţi sta în cămaşă şi te uiţi la apă cum trece ca timpul, până se înroşeşte, se-mpurpură şi cade în umbre după ce-apune.

N-aveau multă lumină, masa era trasă sub un felinar furat dintr-un parc. El în cap, Zidan într-o parte, ea pe stânga şi-n capăt – Iuliana; locul gol, dar avea un tacâm şi aburea în farfurie ceva. Femeia stinse aragazul şi aduse tocana cu mirodeie.

De obicei, la ora asta, un bărbat îşi aprinde ţigara, îşi trage şezlongul la gard, ia o bere şi-un pumn de seminţe şi se uită cum curge. De regulă; acum însă făcea socoteli, împărţea nouă mii cu care venise de la bostană. Cu pixul, corect. Ca să n-avem discuţii.

144

…ea, două jumate, fac cinci. Şi Zidan… Zidan patru…

că, nu?

Se respecta, aşadar, o prioritate a participării.

— Bine că m-aţi găsit servitoare ca să vă slugăresc… bombăni Iuliana, simţindu-se exclusă oarecum pe nedrept. Şi făcu drumul invers, ca să aducă şi mămăliga. Asta e, ce să faci?

Marga, în sinea ei, se înveseli. Vasile, totuşi, lua o treime; e bine… Simone, Bettina şi Crista aşteptau în şezut, la distanţă, ca să termine cu împărţeala şi să primească ceva. O disciplină; tăcuţi şi cuminţi.

În clipa aceea, cineva urlă dinspre şatră.

— Bo, hingherule, bo!… Huooo!!!

Câinii, stârniţi, răspunseră prompt. Rabdan se ridică derutat, apoi, zărind maidanezii ţigăneşti pe la gard, aşteptând şi ei să le pice o pomană, se repezi furios şi trase de poartă:

— Attachi!

Câinii ţâşniră din curte, mârâind de ziceai că fac arşice orice, dar nu se întâmplă mare lucru. Probabil din cauza căţelei în rut, nu se ştie, se înhăitară pe-acolo cu vagabonda, dispărând în buruieni. Vasile ieşise şi el să-i asmuţă.

— Ia-l, dă cu el de pământ!… Simone! Attachi! Se-aude?

Tâmpit…

Reintră amărât, dând din mână.

— Hai acasă. Mă, blegilor, mă… Mâine, bromură vă dau.

Aiurea! Cine mai ascultă când dă de o receptivă? Trenuleţul!

Ca fraţii. Doar una se-ntoarse, ceva mai târziu, Bettina, atât.

Pe Simone şi Crista îi găsi Iuliana, în zori, pe izlaz, gâtuiţi cu jbilţul de sârmă.

Doamne, de ce? Ce rău le-am făcut?! Două animale frumoase, jigodii!, începu să se tânguie şi el cu femeile. Lepre fără de suflet!… Îi târâră în curte, de greabăn, deşi i-ar fi putut arunca mai devreme în fluviu, dar să mai stea cu ei măcar o

145

jumătate de oră. Plângea ca un prost, se uita cum zăceau şi plângea. Cu Piky în braţe. Cât de nemernic e omul…

Unul, în cuşcă, probabil Nerone, urla.

*

— Bo, fără discriminaţii, că iei o bastârcă, auzi?! se înfipse în el Fulgerică, de faţă cu poliţaiul.

— Te-n trocii mei, căraţi-vă de unde-aţi venit!

Vasile se dusese glonţ la poliţie, însă, până s-ajungă, Gotcă plecase. Îi urcase în benă pe Gerónimo şi Vera, laolaltă cu Zidan ca să-i ţină. Odată te trezeşti că sar naibii după pisici. Drumul trecea prin faţă pe la Fircan şi, când ajunse acolo, îi zări la poartă pe amândoi: Berică şi el. Era atât de furios, încă de dimineaţă când îi găsise pe cei doi strangulaţi, încât trânti piciorul pe frână, îi răsturnă pe ăia din spate şi ridică un praf că nici nu-l văzură că sări din tractor.

— Care mi-aţi omorât câinii, mă?

Direct, în Berică. Ala, blocat, în primul moment.

— Ce câini, bo? Ce, io-ţi păzesc câinii tăi?

Vasile se stăpâni. Nu aşa se scoate de la ăştia ceva, se mulţumi să se uite cu subînţeles ca să nu fie ţiganul prea liniştit, să creadă că ştie.

— De asta v-am dat io răgaz? Aveţi banii ăia?

Abia scoase pe gură ce scoase, că Gica lui Fircan se arătă şi aia în pantalonii de trening, cu o gioarsă pe ea.

— Care bani? ridică din umeri Berică. Fircan făcea pe mortul în păpuşoi. Nevastă-sa veni mai spre gard. Nu ştiu de niciun ban, care bani?

Obraznic…

— Care bani? Dacă ştiam că eşti tupeist…

— Ce bani, mă? sări şi Gica din curte. Ne căzuşi iar pe cap?

— Zi-i să tacă.

146

— Taci, fă, molfăi Fircan, fără să se uite la ea.

— Bine, okay. Care bani… Ai să vezi, făcu Vasile mărunt şi se îndreptă spre tractor. Zidan şedea pe latura benei.

— Să-ţi dea banii, ăla, pulică, scoate-l în Severin la produs.

Îi pun io nişte chiloţi de gagici.

— Te-n pizda mă-tii! propuse Zidan.

— Mi-i omorâşi, jigodie, făcu Vasile, încet, cu un glas ce nu prevestea nimic bun. Era cu mâna pe zăvorul oblonului.

— Ce-njuri, mă, ce tot înjuri, în morţii mă-tii, că te fac să-ţi mănânci şi ce căci?! zbieră dizeozul şi făcu vreo doi paşi. Vasile lăsă tabla să cadă odată cu şuieratul:

— Attachi!

Gerónimo, prăpăd! O mârâială – aşa cum trece o maşină în drum. Două salturi, atât, şi-l văzură în aer, la cap, cu botul căscat.

— No! Giu!

Dulăul căzu la picioare şi înţepeni. Nici musca! Berică, alb la faţă, cu pantalonii muiaţi, lăsaţi de la şold. Nici nu îndrăznea să se mişte. Celălalt, cu mâna încă pe clenci, rânjea mulţumit.

— Avem grijă, da?… Avem grijă!

Avusese bulan, cum se spune. Dacă, de data asta, să zicem, Gerónimo nu se oprea? N-avea legătoare, n-avea nimic de care să-l tragi la un caz… Cum te scoteai cu ţiganul? A mers la noroc. Berică, însă, după ce se dezmetici, se trase înapoi câţiva paşi, pe urmă, văzând că animalul ascultă şi stă, dădu din mână la jmé…

— Hai, bre, dă-te cu schemele astea… mă pupi!

Dar se retrase uşor, către şanţ. Fircan şi cu aia a lui se uitau ca la urs.

Dădu de Gotcă aproape de casă, umbla după vize de flotant pe la şatră, unde, bineînţeles, cine are? Rabdan năvăli peste ei, făcându-şi loc printre danci ca să ajungă la poliţist.

147

— Zice că ne dă foc, se băgă şi una, Mărgică lu’ Domnu’. S-a speriat copiii şi nu mai doarme.

— Vorbeşte foarte urât!

Berică. Normal. Beţiv, un tâmpit.

— Vorbeşte murdar, ne înjură, ne face ţigani!

Răbufneşti… hai sictir, nu ştiu ce. Unde te crezi, la Milano?

Aici le România, mariane! Şeful de post pândi un moment şi-l luă deoparte puţin.

— Stai, mă, liniştit, nu mai face rasistică pe-aici, că avem nişte norme… De câte ori vrei să-ţi spun?

— Da' când am făcut? Mi-au omorât doi retrieveri.

— Să n-avem probleme…

— I-am găsit gâtuiţi.

— Ai dovezi? Măi, Rabdane, am mai vorbit o dată ceva.

Nu te băga la rasişti, că-mi faci greutăţi.

— Ia întreabă-i, de ce le-au făcut vânt din Roma, întreabă-i!

— Cine? Le-au făcut, le-au făcut, acu trebu să-i educăm. Tu de unde crezi că răsări?

— Da' ce, io fusăi la ciordit? De ce să rabd eu ce nu rabdă ăia la Roma?

— De aia!… Uite, gata, mă laşi! N-ai vrut UE? Ai vrut. Ie norme. Du-te la ONU şi nu mă face la icre!

Când aude asta, Vasile se enervează mortal. I se storcesc vorbele-n gură ca pătlăgelele-n sac.

— Pe cuvânt dacă nu bag hârtia şi n-o mai scoate nimeni în veci!

— Da, da, c-o primesc…

— De ce n-o primeşti?

— Că n-o mai primesc. Ce-s eu, sluga ta, să înregistrez la hârtii când ţi se scoală prin cap? N-o primesc!

— Ba o primeşti că-i dreptul meu, o primeşti!

— O laie! Nimic!

Şi dispăru în colibă. Berică se jâmbea la Vasile. Trânti satisfăcut braţul stâng peste încheietura celui din dreapta şi ridică elocvent, încordat, un pumn cât o ganteră.

— Muie… îi spuse duios.

— Da' de ce n-o primeşti?

Acum, în sediul poliţiei, că nu mai înduri şi vii peste el.

— Mă, nu-ţi spusăi de trei ori? Ori o bagi, ori o scoţi!

— O bag.

— Salut. Sunt ieşit din serviciu.

— Cum, bre, n-o primeşti?

— Şi nu pot o plângere oficială? făcu Zidan cu candoare.

— Mă laşi.

— Ia-o, bre, că reclam.

— Mă pupi şi-n cur.

Muia, muia… striga Berică, ţopăind de când îl văzuse că traversează maidanul spre casă. Făcea şi cu mâinile baletul acela cu un deget îndoit către palmă.

— Muie la hingheri!

Fericit. După cum dăduse poliţistul de înţeles, delictul nu mai era, nefiind un denunţ. Cum să n-ai chef de dans? Ieşiseră şi ăia ai lui, de prin cotloane, de prin maşini şi se hlizeau fără să înţeleagă prea bine. Ce se vedea se vedea: făcea mişto de Rabdan şi ăla răbda. Îşi vedea de drum, întors cu faţa spre ei, până încetini şi mormăi nu ştiu ce. Ca omul; te ţii cât te ţii.

Atunci sări Berică la el.

— M-ai înjurat, ai căcat-o!… Ia mai zi! Zi ce-ai spus!

Vasile nu repetă, dar aştepta ca Berică să dea. Pachet de nervi. Şi guristul pândea ca dresorul să-nceapă, nu era la fel de sigur ca data trecută, când îl stâlcise la gură. Între timp, Rabdan

reuşi să-ţi menţină un aer condescendent, adică se dădea amuzat, pentru că ricana într-un fel, obligând colibaşul să fie prudent.

— Banii, atâta îţi spun! urlă Berică, renunţând să se mai facă la el. Ne-ai luat o căruţă de bani.

Vasile râânji şi se depărta sfidător, încuviinţând în bătaie de joc.

— Să ieşi cu banii îndărăt, că ţi-i scot cu patentu! Naşterea mă-tii de bou!

Şi nimeri printre maidanezii strânşi în faţa barăcii, dădu să le tragă un şut, dar îi înjură şi trecu.

Chipul celuilalt se acri, pierzând orice urmă din veselia prefăcută de adineaori. Strângea din măsele şi se poticnea prin gropile ascunse în mărăcini. Când ridică privirea, o zări pe Iuliana aşteptându-l îngrijorată în poartă.

— Ăsta şi-o caută, nu se linişteşte, îţi spun! într-o zi, mă prinde nervos…

— Da dă-l naibii, ce te iei la harţă cu el? Trebuia să treci pe-acolo, numaidecât?

— Încercai cu frumosu, mă făcui că uitai şi de caft şi de tot, îl păsuii şi cu suma, da până la urmă şi-o ia! îl bag în spital!

— Hai să-ţi fac o cafea…

Îl vedea că-i cu capsa pusă, nu-i bine la stres.

— Pune-mi ceva de băut.

— Crezi că-i bine, dacă eşti şi nervos?

— De aia! Ai ceva contra? îmi iau singur.

Nu mai spuse nimic, căută şi-i turnă nişte vermut.

— Ai dat apă la câini?

— De ce nu vrei să plecăm?

Se uită scurt la ea; dădea să zică: unde? Tu cu mine? De ce?

Dar se lehămeţi, duse paharul la gură, aşteptând să-i cadă ceva liniştitor în stomac.

— Să mai crească ăia micii. O lună…

— Dacă aduci un camion, strâng tot şi plecăm într-o zi. La ce să-i măreşti? Un puiandru face pe puţin două mii, nu cât i-ai spus lu' prostu' ăla de poliţai. Nici nu ştie ce are. Cheltuim pe carne, concentrate, vaccin, intră ăia şi aruncă otravă pe-aici, pentru ce? îi duci şi-i creşte ăia care plăteşte. Li se pare şi ieftin.

Unu mare le mai greu de vândut.

— Da, dă-i dresat.

— Hai, Vasy, treaba-i făcută, hai să împachetăm.

Mă ţine cu Vasy… O aude pe aia că mă ia cu Vasile şi mă ţine cu Vasy, ca să fie mai conjugal.

— Tragem mâţa de coadă, m-am săturat. Hai să trăim şi noi, frumos, undeva.

— Frumos? Gata. Acuma! Ştii cum se face, că mie nu mi-a ieşit?

— De ce eşti aşa?

Marga îşi făcea de lucru pe-afară şi era imposibil să nu observe că se tăinuieşte la vermut. Nici bună dimineaţa, nici trage un scaun şi tu, nu nimic. Te enervează. Trânteşti. Drăcuieşti pe la cuşti. Arunci cu ligheanul.

Vasile, văzând-o că face talente, dădu cu paharul în masă, însă Iuliana nu bănui pentru ce.

— Nu mai vezi de la ăia un ban…

— Îi prinsăi c-un aconto.

— Nu mai vezi nici atât de la ei, ascultă ce-ţi spun. Omu-i şi-aşa ticălos, da cu ăştia să nu ai relaţii! De ce crezi că face acum pe nebunii? C-au plătit unde trebu. O şpagă la Gotcă-i mai mică decât le ceri tu…

— Ia vezi-ţi de treaba ta.

— Nu te-ai prins că dau şpăgi? De ce se suci poliţaiul? Tu dăduşi un căţel; pentru el le nimic, ai dat pentru stat. Da o şpagă intră la

buzunar…

— Îl reclam şi tot mi-o primeşte.

151

— Ai timp de pierdut? Tu ai treabă cu câinii. Nu vezi că totu-i făcut pentru şmen, şi la tribunal, peste tot? Lascia pierdere, gata!

— Hai, ajunge, gura, mă laşi!

Zgomot de spart în partea cealaltă. Sticlă, ceva.

— Cuşca! Fanculo!

Crezu la-nceput că-i un câine. Pe urmă se gândi la fasoanele Margăi şi se ridică enervat să-i facă dinţii puţin. Îmi arăţi nervii, nu-mi ajunge ai mei?! Dădu după colţ şi-l găsi pe Zidan cu fărașul. Spărsese o damigeana.

— Ce-ai făcut? Fii, mă, atent. Ala, al tău, vrea avansu îndărăt.

— Care?

— Văr-tu Berică. Să prinsă că poliţia nu mai primeşte.

Băgară şpagă, nu ştiu.

— Fircan, ăsta, are bani de pe oi.

— Nu ştiu. V-am dat la amândoi, să fiţi pregătiţi, că vă cere.

— Nu dau nimic, dă-l în mă-sa! Şi restu'?

— Nu pricepi ce ţi-am spus? Gotcă opreşte hârtia şi ăla îi cere înapoi. Şi tu ce trânteşti peste tot?

Dădu cu ochii de Marga, venea cu un târn pentru cioburi.

— Bagă-i o şpagă şi tu. De ce nu i-ai dat?

Zidan era tot mai neliniştit.

— Nu i-am dat un căţel?!

— Ei, căţel…

— Ce „căţel"! Prostănacule, ai idee cât face?

— Şpaga le bani! De ce n-ai dat bani? Că io am suferit. Nu mai bine luam avocat? Ce, mă-sa, făcurăm?

— Du-te, mă, bulangiule, că te iau în şuturi, mă scoţi din sărite! Marş de-aici! Marş, să nu te mai văd! Eliberează terenul Ia-ţi avocat.

— Stai, Vasile, stai, mo… sări şi Marga la el. Şi-apoi, lui Zidan: ia dă-te mai încolo, du-te dacă-ţi spusasă!

152

— Da ce-i făcui?

— …Nu-s io prostu' vostru?

Şi intră în dormitor încălţat. Apucă să audă în urmă: da n-auzi cum mă face? Marga îl certa pe ăla prin semne.

Se trânti aşa cum era. Închise ochii ca să se depărteze de tot, dar îi auzea prin curte, se hârâiau. Şi aia, vine ea la de-a gata şi viaţă frumoasă!… Se uitau italienii la mine, în staţia Rondi, ca la un bou. Păi, mai am io curaj? Cum adică, viaţă frumoasă?

Banii pe câini şi viaţă frumoasă. Pe nemuncite, aşa, cu tupeu.

Chiar am faţă de prost? Tupeistă…

Auzi un zgomot uşor şi respiraţia aceea inconfundabilă. Se răsuci şi se uită înspre scară. Orlando… I se uita fix în ochi, cu limba pe-afară. Un caraghios.

— Hai… Hai încoace.

Nu îndrăznea, ştia că nu-i voie. Băgă doar capul înăuntru şi scheună uşurel.

— Orlando… Bravo. Aici!

Îndrăzni, în cele din urmă, şi puse o labă pe pat, cu timiditate. Vasile îl trase deasupra. Câinele începu să-l lingă pe faţă, cu atâta entuziasm, cu atâta recunoştinţă, încât omul uită de necazuri şi-l prinse de bot. Îl amuza, pentru că-l făcea să strănute, îl smotocea, chicotea.

— Bravo, bravo, amico…

— În pat?… se miră Iuliana pe scară.

Strecură o privire şi dispăru.

*

Ca să demontezi patul ăla, trebuia mai întâi să iei de pe el.

Marga adună către piept învelitoare şi cergi, perne, ce mai găsi, şi, cu maldăru-n braţe, se învârtea negăsind un loc unde să le trântească. Lucruri de aruncat, nici Cercela, cândva, nu se încurcase ca să le salte. În cele din urmă, aşeză balotul pe jos.

peste criblura împrăştiată acolo ca să nu se facă noroi. Blatul din scândură recuperată era când mai proaspăt, când mai uzat, după cât de vechi fusese materialul. Pe trei blăni de lemn în lăţime; avusese el grijă când îl făcuse, nu-l lăsau să flambeze la mijloc. Trebuia dezbătut şi Zidan se lungi ca să poată cu tesla.

Bătu mai întâi la un cap, de jos, peste mână, până reuşi să smulgă pironul. După aia se ridică pe genunchi, era mai îndemânos, şi scăpă curând de-o traversă. De-aici încolo, bagi tesla şi salţi, pe urmă cu cantul. N-avu ce face cu el; în zece minute patul era desfăcut mai mult de-o jumate, dar băgă de seamă că fusese prins şi-n perete, se

ţinea şi de-acolo. Bătut din afară.

Dădu şi-n panoul de pefeleu ca să-l slăbească din cuie, însă ăla, bătrân, se mâncă, scuipă rumeguş, începu să lase scobeli. Se zgâlţâia toată baraca, suna.

— Vezi de geam, să nu-l spargi.

— Dă-te şi tu din lumină.

Băiatul se aplecă, pipăind pe sub lodbe. Negăsind ce aştepta, cercetă placa şi-n cele din urmă îi arse un călcâi, de străpunse cu talpa până-n partea cealaltă. Se şi juli la oul piciorului.

— De ce strici?! ţipă fata la el, ca să încremenească, pe urmă, şi unul şi altul… De dincolo de spărtură îi priveau un om şi trei câini.

— Găsişi ceva? se interesă Vasile, omeneşte, atât cât putu.

— Vrusăi să mutăm culcuşul mai la fereastră.

— Şi n-o să vă tragă?… Auzi, găozare, nu aici îmi ţin banii.

— Da' ce, noi bani căutam? Am vrut să-l mut, îl fac la loc, dacă vrei.

— Hai, dă-i drumul. Ai o târnă acolo, du-te şi umple-o.

Ai văzut cum e omul? Ai încredere, nu ştiu ce, îi pui moale sub cap şi cum te întorci de spate puţin, îţi umblă la portofel…

Zidan îşi făcu loc în prag şi se pierdu spre bostănărie. Vasile, cu ea. O privea indispus, a zădărnicie. Uimitor cum reuşea să

mimeze nedumerirea, se uita la el cu negricioasă candoare, de parcă aştepta să fie luată la întrebări ca să se poată jura pe ce are mai sfânt. Ce? Ce făcui? Greşii cu ceva?…

Bărbatul renunţă s-o mai ia de la capăt, ieşi afară ca să-i facă loc să treacă şi ea. Din prag, vedea puştiul cum urcă vâlceaua cu coşul.

— Puneţi patu cum vreţi. Din seara asta, aici vă mutaţi amândoi. Se coapsă lubeniţa şi vin la furat, adăugă, pentru a nu părea că-i goneşte din răutate sau că-i, Doamne fereşte, gelos, să nu creadă că se atacă.

Marga nu răspunse nimic, moşmondea nu ştiu ce înăuntru.

Astea-s ocaziile când îţi dai seama că îmbătrâneşti, deşi mergi pe patruzeci, nici n-ar fi foarte mult. Femeia nu mai râde în ea, nu se mai încălzeşte, nu mai face nazuri ca s-o prinzi şi s-o tragi lângă tine, e încă supusă, cuminte, dar e cuminte pentru că vrea să se aleagă şi ea cu ceva. Vrea să capete. Şi ăsta-i un fel de-a fi prefăcută, deşi n-ar recunoaşte-o în veci, zice că te iubeşte, i se pare chiar că-i aşa, dar

merge la schimb, îţi dă ca să ia, se vinde puţin, cu toate că dacă-i spui, îţi dai foc. Ea simte în tine deja un lucru nesuferit, nu se vede, nu-l vede nici ea, dar îl simte. Şi simţi.

Punea aşternutul la loc peste ce apucaseră să strice şi-l privea îmbufnată. Nu-i convenea, desigur, că i se făcuse vânt din curtea aceea, atât de brutal, dar avea încă mândria de-a se preface că se poate lipsi. Vasile îi duse mâna la ceafă şi urcă înspre păr, mângâind scobitura ce i se făcu acolo sub degete. Nu se retrase, încă aduna de pe jos. Insistă cu blândeţe, mai mult îi spuse cu apăsarea, şi fata se întinse tăcută peste ce era răscolit.

Căţeluşa mea mică… De ce-l supăra lucrul ăsta? Uite cum ascultă ca o căţea. Dacă i-aş cere acum, ar fi în stare să vrea, n-ar spune nimic, ar ieşi din rufele ei, m-ar primi, cu toate că ăla, în deal, adună pepeni în târnă la nici două sute de metri. Şi ştie, de

aceea-i culege în silă. Într-o zi o să mă trezesc că scoate cuţitu …

Ce doreşti într-atât de la mine, încât treci peste toate şi peste pornirea de-a mă îmbrânci? Asta îl supăra, de asta era amărât.

O privea din picioare, nu se lăsă lângă ea.

— Sper să mă chemaţi şi pe mine la cununie. Plătiţi şi orchestră?

Ieşi. Ştia cum se uită din urmă la el. Strânse din buze, n-avea curiozitatea. Obidă.

— Cred că-s rămasă… i se păru c-o aude.

Asta-i bună! Se întoarse să vadă, poate glumea. Câteodată, femeia te-ncearcă.

— Ce spui?

— Da’ nu-s foarte precisă.

— Cu cine?

— Eşti nebun? Cum cu cine?

Avea alb în cap. Stătea acolo în prag şi aştepta să-i mai spună.

Pe urmă, lucrară vreun ceas şi ceva fără să schimbe o vorbă, făceau lubeniţa grămezi. Mai strigă de câteva ori la câini, dar nici aceia nu greşiră prea mult, vedeau că-i furios. Găsi crăpate şi sparse vreo două. Chiar se gândea c-ar fi bine să se urce-n tractor şi să dea pe la birt, nu era în apele lui. Sâcâit. Dacă le?

O fi vrând să mă facă, io ştiu?, nici el nu fusese din cale-afară de prietenos, dar cu asta nu se glumeşte. Italia, câini, îţi dai seama ce complicaţii?! Iuliana… Nu mai vorbesc de Berică, Prădel şi tot neamul.

Mă prăjii c-o familie… Doamne, în ce mă băgai?

Asta mai trebuia! Fug din Bari ca să dau şi-aici peste ăştia! Ca să vezi de ce-atârnă şi nu te gândeşti. Cum mi-a tras-o, ce sec:

mă tem că-s rămasă!… Cu ochii la mine şi io ca prostu' în uşă.

Nu, da' cred că mă minte. Te poţi aştepta la orice. Cu Zidan, cu Berică, oricine! Dacă-s idiot şi nu mă păzesc…

Şi-atunci i se păru că aude ceva cunoscut. Se ridică de cum era aplecat şi aşteptă să răsară de după movilă. Se opriră şi ei.

156

Da, căruţa… Interpretul, ca Regulus în cvadrigă, mâna din picioare şi-o băgase-n galop. Când dădu cu ochii de ei, făcu un semn cu palma prin aer.

— Banii! Banii! Aştept!

— Am băgat reclamaţia, făcu Vasile, din arătură, un pas.

— Ai băgat o… şi Berică execută iar mişcarea aceea cu mâna frântă pe cot. Lăsase hamurile ca să-i arate lucrul acela şi se dezechilibra oarecum. Apoi, dispăru spre pădure. Cei dintre pepeni, nemişcaţi spre Vasile, aşteptând să-l audă ce spune.

— Mă duc să spăl câinii, zise după câteva clipe şi niciunul nu întrebă pentru ce. Îl petrecură cu privirea până la benă, când o deschise şi ordonă Su… Trei, ăia cu care venise, săriră-n tractor şi se-auzea cum zgreapţănă tabla cu ghearele pe unde se frăsuiau. Trânti oblonul când îi văzu înăuntru.

*

Dacă te-ai fi urcat pe mamelon, cum spune soldatul în termen, pe stânga, când dai la siloz, movila aia cu pilonul unde e scris câte mile sau kilometri – nu mai ştiu, şapte sute, ceva în jur de-un ţuţuroi de beton cu cifra spre apă, ai fi putut să vezi de-acolo căruţa. Berică o luase direct spre pădure şi când drumul se făcu mai în pantă, se aşeză pe lăntete. Până aici, din picioare; Brad Pitt, în naşterea mă-sii! N-ai ce le face, când li se arată a sudoare de cal, lasă merţanul, înhamă şi se hurducă prin şleauri până le cad rinichii-n izmene. Nu ştiu unde mergea, poate chiar avea treabă. Încă puţin şi se pierdea în răchiţi; atunci apăru şi el cu tractorul…

Ocolise prin pepinieră ca să-i cadă în drum, din spate, cum ar veni. ăla n-avea de unde să ştie ce are în urmă, zdrăngăneau toate deodată, dai bice; drumeagul se băga în pădure. Vasile ridică piciorul de pe pedală, atât, până văzu căsc-nchide frunzişul. Pe urmă, luă de

volan şi se puse pe-aceeaşi direcţie. Făcea

157

bena aia ca moara, hârtoape, cobâlţâia, dar cel din căruţă nu putea s-o audă. Câinii stăteau cu capetele ridicate peste oblon, nu ştiau unde-i duce. Se uitau în urmă cum răsuflă cu praf de sub ei.

*

Întâi zgomot, şi pe urmă tractorul, departe, pe unde-i dealul ghebos lângă mal. Putea fi şi Rabdan, cu toate că, de la distanţă, nu poţi să fii sigur-sigur, dar putea, de ce nu? Tractor cu benă, atât că zona e cheală, iar pădurea-i cam la doi kilometri de-aici, mai în urmă. Dacă mă înţelegi… Când să fi făcut ăştia doi kilometri? Când a ieşit în lizieră?

Peste jumătate de oră, căruţa, şi ea, goală de astă dată, au văzut-o unii prin râpele din Ţigănaşi. Calul alerga de nebun, cu frâul încăput pe sub roţi, zvârlind atelajul prin gropi, dintr-un şleau în alt şleau. Sforăios; speriat, strechinit, ce-are, bre? A dat un ocol pe lângă unde începe malul abrupt, ca să se lase apoi în viroaga ce cade în golf, chiar sub remiza de pe promontoriu. Pe drum, ţăndări făcuse jumătate din ea; roţile din spate şi ce scânduri s-au mai pierdut au rămas acolo, în surpătură, chiar în deal, de unde-şi luase viteză. Până-n apă, aici s-a oprit animalul.

*

Se buluceau ca nebunii la vale să-l scoată din clisă. Nu intrase prea la adânc, era mai la mal, dar, totuşi, cu frâul pe osie, se înfăşurase şi-l trăgea de zăbală. Alerga şi Iuliana. În drum, îl zări pe Vasile în golf. Dăduse câinii din benă şi se apucase să-i spele cu din ăla, de casă. Doi se jucau prin apă, în spate, şi pe unul îl umpluse deja de clăbuc. Când îşi dădu seama că Iuliana se uită la el, scăpă din mână săpunul.

158

*

— Ce-i cu ăla? Ai auzit ceva? îl întrebă când ajunse acasă.

— Cine?

— ăla, ţiganu', Berică?…

— Nu, ce-i cu el?

Berică era în pădure, e o rarişte-n jos, nu mult de la drum.

Îmbrăţişase trunchiul unui copac, aşa l-au găsit. Maşina poliţiei pusă de-a curmezişul şi cea de teren în partea cealaltă ca să nu treacă nimeni. Panglică alb cu roş, Nu depăşiţi, din aia, nu aduseseră; ori n-aveau, ori mai uiţi. Procurorul, un băiat la treizeci şi cinci, patruzeci,

scoate din portbagaj aparatul şi-l potriveşte din mers, în timp ce coboară la săracul Berică. Aşa era, cu braţele pe după salcâm, de parcă ar fi încercat din răsputeri, disperat, să se urce şi nu apucase. Cu o ruptură urâtă la gât, năclăită de sânge, hainele sfâşiate, mocirlite şi astea de ce cursese din el, pentru că dedesubt se vede sluţit, sfârtecat. Un deget la un metru, în rugi, un adidas mânjit şi smuls din picior; animale sălbatice, l-or fi prins nişte lupi, că umblă iarna pe-aici, deşi încă-i toamnă, dar un poţi să ştii. Procurorul pozează, îşi desprinde pantalonii din ghimpi, se mai lasă într-un genunchi ca să-l ia şi din faţă. Pielea luată cu tot cu ureche şi plin de furnici pe unde se închegase. Muscărie. Probleme la blitz. Butonează şi-l scutură. Prinde orice: faţă, tenişi, rană, tot abatorul.

Şi Berică întreg, arcuit, cum a dat să se urce. N-a mai ajuns, l-au tras la pământ. Fircan ţine de ruletă, îl ajută pe Gotcă. Stă unde-i spune ăla şi se mută la ordin.

— Ţii bine, da?

— Da, da.

159

Poliţistul rulează, trece de partea cealaltă şi panglica se târăşte peste cadavru. Nu se năclăieşte de roşu, e gata uscat.

Mai sunt doi, îmbrăcaţi în alb, salopete din alea de gripă aviară.

Mănuşi, tot tacâmul, adună ce se găseşte pe jos şi bagă în pungă. Deget, adidas, cârpe însângerate, strâng, nu lasă nimic.

Se aude tractorul.

Vasile opreşte şi coboară cutremurat. Văzând că nu-l împiedică nimeni, mai face doi paşi spre unde fac ăia ancheta.

— Mă, futu-ţi morţii mă-tii de ticălos! urlă Fircan şi se repede la el, nimeni nu înţelege de ce.

— Mă, mă! Alo!… strigă din urmă şeful de post.

Dar e aproape deja, ridicase şi pumnul. Rabdan îl sucește de braţ, nici n-ai crede ce iute, şi dă cu el de pământ. Trage setos cu mâinile împreunate, nu aude nici poliţai, nici nimic, l-ar storci.

Paşte un cal ceva mai încolo. Slăbănog. Negrişor.

*

— Spălai câinii şi venii să mă uit…

Erau în birou, la poliţie. Gotcă părea să nu-l fi auzit, citea declaraţia pentru care-l chemase.

— Nu-l văzuşi cum se repezi? adăugă Vasile ca să-l facă să se

uite la el.

Şeful de post netezea marginea colii, îndoită, cu unghiile, semn că era pe sfârşite şi se pregătea s-o bage-n dosar. Ridică privirea asupra ferestrei, dar nu băgă în seamă puiandrul roşcovan care amuşina prin spate, pe-acolo, cel pe care-l primise de la Rabdan. Încă se mai gândea.

— Bun, conchise în cele din urmă. Ce face doamna?

— Bine, ce să facă? răspunse Vasile, fără să se fi aşteptat la o întrebare ca asta. Poliţistul încă era cu privirea asupra ferestrei.

— Câinele ăsta nu prea se lasă dresat… Ie şmecher.

— Ei… făcu celălalt ca să spună ceva.

160

— Următorul!

Vocea asta de scapete era a ăluia, tablagiul, agentul. Strigase de la masa unde buchisea borderoul şi Vasile înţelese că venise momentul să iasă.

*

Sacul de plastic se mai scutură de două ori şi căzu. Iuliana împrăştiase talaşul şi se uita strâmb în sus. Omul se chinuia să desprindă baliza lui Zidan atârnată pe-un colţ la coteţ şi icnea.

Se folosea de un leat, i-ar fi trebuit scara sau să tragă butoiul pentru apa de ploaie, dar mai mare daraua. Când o văzu că-l fixează, se opri şi clătină din cap: care-i treaba?

— Ieşti băgat în ceva?

Fu surprins, nu numai pentru că-l întrebase de-a dreptul, dar era ciudat felul acela şoptit în care vorbise, ca şi cum avea bănuielile ei şi voia să-i arate că ştie păstra un secret, se poate baza.

Aştepta doar o încuviinţare din cap.

— Io?! În ce?

— Atunci, de ce te chemă?

— Da’ ce, numai pe mine? Strânge procese verbale. Nu sări la bătaie Fircan?

— De la ce?

— Dracu’ să-l pieptene. Ieream cu tractoru, mă oprii să văd ce-i şi sări. Ce să-i fac? Altă grijă nu ai?

— Cât scrisăşi?

— Io ştiu cât scrisăi? îmi dădu o foaie să scriu.

— Nu scrie şi nu vorbi mult. Ie mai bine.

— Dă-i în mă-sa! Le dădui şi-un câine degeaba.

— Şi să nu te explici. Lasă-i pe ei să dovedească ceva, dacă au.

— Ce să dovedească?! Ieşti nebună? Da ce le-am făcut?

Se pomeni că strigă în şoaptă. Femeia nu mai spuse nimic.

Se dădu mai aproape şi se întinse ca să-l sărute pe faţă. Era

prima oară după nu ştiu când, nici el nu ştia. Sărutul nu-i făcu nicio plăcere, chiar se trase puţin la atingere, dar tăcu, nu mai vru să înceapă altă discuţie. Ea înţelese probabil altfel, căci continuă tot încet, dar mai hotărât, ca nevasta după ce-a cheltuit nişte bani din economiile casei.

— Sâmbătă noaptea, gata, ne luăm adio de-aici.

— Ce sâmbătă?

— Sâmbăta omu-i băut şi stă acasă la televizor. N-avem decât nişte cuşti şi două valize. Din cinci drumuri le-am coborât lângă apă.

— Ce-ăla?

— Vrei camion? întâi că se ştie de unde îl închiriezi şi te vede tot prostu. Balamuc! Vrei necazuri? Cu şalupa până la unguri şi ciao…

Ce vrea de la mine? Se uita la ea cum deja combina plecare şi tot, de când, ce-i chestia asta?!

— Ce şalupă, de unde?

— Am io şalupă.

— Ce te bagi? Ce vrei de la mine? De unde şalupă?

— Vorbii io cu ungurul. Vine şi ne ia pe la trei noaptea din golf. Dădui şi aconto.

— Da de unde-l cunoşti?

— Dragă, nu, da vrusăi să te văd dacă eşti cerebral. Ce, mă văzuşi pe mine cu unguri, umblu cu unguri?! Nu vorbii, da mă duc mâine la Severin, în port, şi fac trampa urgent. Se roagă de tine. Dai banu', te ia. Cel mai cinstit! Pe apă, nu te ştie nici dracu'; duminică – tot ce-i pe-aici neatins, se uită şi crede că nu ne-am sculat. Noi, la unguri. Salut! Luăm camion de la unguri.

— Şi cu astea din curte ce fac?

— Le laşi, dă-le naibii.

— Fii serioasă, băgai în boarfele astea o grămadă de bani. Le duc, măcar fieru vechi…

— Nici nu te mai uita înapoi.

— Şi ce fac, le las moca la italian?

— Ce italian?

— Ie un italian cu terenu, mă făcu primam atent. Le dau de pomană? Ştii cu cât le luai?

— Ce te mai interesează acu?

— Nu, da să ştii ce băgai, aşa, de-o curiozitate. Plec în pagubă? Plus maşina! îi pun geam şi-i ca nouă.

— Pute, lasă-mă-n pace. Ce vrei? Să care cu tractoru? Ai timp de pierdut? Eşti cu capu'?

Îl făcea prost sau cum îl făcea? Asta nu-i prea plăcu. Fusese destul de exactă, eşti cu capu', cum ar veni: nu-ţi dai seama că vin ăia şi poate te leagă? Nu?… Oricât s-ar trage îndărăt, tot se îndoieşte că nu-i băgat în treaba cu câinii şi cu Berică, că de ce îi spăla, de sânge, de ce? O caută cu lumânarea. Mai bine te prefaci că n-ai auzit şi-o laşi cum căzu. Ceea ce, totuşi, înseamnă că admitea într-un fel. Da' nu recunosc nimic, dă-mă-n trocii mei, am recunoscut io ceva?! îl enerva că se mocirlise pe-ncetul, nici el nu se dădea nu ştiu ce indignat de bănuielile ei, că la urma urmei lucrul e grav. Dar nici ea nu voia să pară că-i tută. Nu mai stau la nicio discuţie. Nu mai vreau să discut!

Înainte să se întoarcă la treabă, Iuliana se mai dădu o dată aproape şi-l sărută pe acelaşi obraz. Concluziv. Ca şi cum bătuseră palma: el, adică, acceptă, iar ea aduce şalupa. Foarte supărător… Pe lângă sâcâială, îşi dădu seama că tot nu-i plăcuse ţocăitura. De ce nu-i mai place ca să-l atingă? De parcă aia mică moare să se lipească de el, aşa, însărcinată, cum zice că e… Că simţi, există un simţ… îmbătrâneşti şi începi să pierzi calciu, îţi scapă hormonu care dă alarma-n colegă: nu te băga, e puriu, e scârbos. Nici nu ştii când începi să secreţi mizeria asta, te ia totdeauna din oală. La tineri e invers. De ce-ţi place de una necoaptă, chiar cu sânişorii atâta, şi nu de Iuliana, uite la ea, are şolduri, un piept, are forme?! Dai buzna, să zicem, ca un

nemâncat, da după aia nu-ţi vine să te tragi înapoi? îţi cam vine, amâni, te dai obosit. Ţigancă, neţigancă, o parteneră presimte.

Că-ţi pui întrebarea: cât mă înnebuneşte, dar pe cinstite, femeia de aceeaşi vârstă cu mine? Cinstit!… Aşa şi Mărguţa, corect.

Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore şi deja resimţea dureros că-i lipseşte. Nu-s io idiot să-i las acolo, în bostănăria pizdei, bine-mersi, amândoi, ca să am de ce să mă perpelesc? Ca să mă pună

asta pe şlep? Ce-am rezolvat? Fac şcoală cu ei, sunt dirigintele lor? îi doare-n pantof, au zis bogdaproste, bine că scăpărăm de persoana uzată. Minte ca să mă bage în disperare.

N-are cum să fie rămasă. Adică, de ce să nu aibă, de ce? Odată te pomeneşti… Iuly, uite, Iuly nu căzu niciodată pe bec, dă vina pe mine.

Nu şi-o putea scoate din minte, o vedea firavă printre bostani şi-l durea aerul pe care-l trăgea în plămâni. Sfâşietor. Şi locul şi tot se îmbiba de la ce se gândea, căci soţia întrebă pe neaşteptate:

— Cu ăia ce faci? îi ţii acolo-n baracă?

— Ce vrei să le fac?

— Foarte bine, lasă-i acolo. Nu spui nimic. Să vină să ne găsească plecaţi.

— Cred că se şi cărăbăniră, n-ai cum să stai…

— N-avea tu grijă, câinele nu fuge de la măcelărie. O citii, nu trebuie să mă uit de două ori ca s-o văd cine e.

— Şi banii?

— Ce bani?

— De la ăla, Fircan!

— Ieşti dus cu capu', ce eşti? Mai dă el vreun ban?

*

Se gândi, dar n-a prea fost inspirat, s-o ia pe lângă pădure, pe-acolo unde fusese necazul… Era în tractor, maşina încă zăcea

acasă cu parbrizul crăpat. Când luă curba, garda!… Salut, salut, nu ştiu ce. Gotcă şi cu ăla, adjunctul, moşmondeau la ceva într-un şleau. Ce-i, dom'le, cu voi? Turnau ghips cu apă ca să ridice o urmă de roată; a, iau amprenta, nara mamii voastre de hoţi…

Ce amprentă, a mea? Luaţi-o în mână! Şi se uită în retrovizoare, îi văzu prin praf, se căscau după el. Şi ce, trec pe-aici de sute de ori! Poate las urme şi-acum. Asta-i probă, ce-i asta? Să mă pupaţi strict în cur. Mă scoţi vinovat că trec cu tractorul? Ia daţi-vă dracu'! Da poate nu cu mine au treabă, trece o mulţime de lume, se fac şi ei că lucrează…

Totuşi, ceva negreaţă i se pusese pe suflet, nu era în apele lui.

*

Zidan trânti pepenele de colţul pietroiului şi-l despică. Fata se suci ca să vadă ce face, era intrată până la glezne. Spăla pepeni în Dunăre; el îi căra cu târna de sus. Băiatul strecură degetele în spărtură şi trase. Pârâia, părea bun, dar când îndepărtă jumătăţile ieşi la iveală

că-i rozosin. Zvârli bucăţile-n apă şi se întinse după un altul, zdrobindu-l şi pe acesta de bolovanul ieşit cu râtul din mal. Mai roşu, ceva. Îşi îngropa mâna în pulpa călduţă şi-i veni umezeală în gură. Marga se întoarse la ce făcea, ştiind cum va smulge un pumn din miezul dulceag, pe urmă o să-l audă leorpăind zeama de pe bărbie şi sâmburii, după aceea, scuipaţi. Clefăia gânditor şi se uita cum plutesc cele două capace, cu coaja în sus, vărgate, chemând viespărime.

— Auzi? Tu?…

— Ce vrei?

— Ţi-o venit, sau nu ţi-o venit?

— Clar că mi-o venit. Dă coşu încoa.

Zidan era cam tăcut. Îl mânca nu ştiu ce.

— Cheltuim de pomană, am intrat şi-n euro ăia. Mi s-o aplecat de pepenii ăştia, ies iute, îmi umblă burta.

165

— Dacă nu ştii să cauţi? Spargi ca nebunu'! Ce ţi-o trebuit să strici prin baracă?

— Da' ce, eram singur?! De asta ne ţine aici?

— Da' de ce?

— Că nu-i convine ceva. Eşti certată cu el.

— Io-s certată? Mă întorc, dacă vreau, la minut înapoi, când am chef! Din cauza ta, nu a mea.

— Hai acasă.

— Mă duc şi la Roma, dacă-mi vine să plec.

— Ce treabă ai? La Roma-i nasol.

— Mă mărit la Piacenza.

— Cum te măriţi la Piacenza?!

— Să moară mama, mă mărit la Piacenza.

— Cu cine?

— Am acolo pe cineva, mă aşteaptă-n Piacenza. Aoileu, n-auzi bine, ce ai?

— Şi cu noi?

— Ce-i cu noi?

— Io cu tine. Nu suntem în dragoste, ce facem, te fur?

— Ce să-mi faci?

— Să te fur.

— După ce că eşti spart unde eşti şi-ţi făcură tot posibilu …

— Adică, ce?

— Ce să mă furi?! Du-te de-aici, că mă laşi şi fugi la bărbaţi.

— Eşti nebună la cap!

— Ştiu io cum vine. Până prinzi gustu. Ajunge o dată şi nu te mai laşi. Nu vezi că-ţi creşte şi ţâţe?

— Hai sictir, marş de-aici! Da' ce, am vrut io?! Mă ţinu.

— De ce nu l-ai dat pe Berică de la început? Mă fac că nu ştiu.

— Ia zi, mânca-ţi-aş ia zi…

166

— Hai. Ştii ceva?…

— Auzi?! Vezi că-ţi umflu un ochi! Fanculo\ Sictir!

În timpul ăsta, Vasile clătina de uşa barăcii. Scârţâia, avusese pe undeva nişte ulei de motor într-o sticlă, dar cine o mai găseşte pe-aici? Harababură. Se gândi să ia din tractor ca s-o ungă. Chiriaşii nu se vedeau. Urcă dealul, călcând printre vrejuri, şi putu să-i zărească la mal, spălau lubeniţe. O luă stăpânit şi sufletul i se micea pe măsură ce cobora înspre ei; i se făcuse un dor de aia mică, schilod, îl strângea la capul pieptului. Stătea ciucită în apă, spăla, iar pepenii împrăştiaţi, verzui între pietre, şi soarele pâlpâind dinspre malul opus, poţi să înnebuneşti când vezi asta. Cora i-o luă înainte.

Zidan tresări, auzind-o; îl văzu şi pe el, luă târna şi urcă în bostană, supus. Lucrul acesta îi plăcu lui Rabdan. Ştii că eşti şeful, ai drepturi de boierie, chiar dacă nu le ceri explicit. Dar tăcea, nici bună ziua, nimic, pentru că şi ea netezea în tăcere coaja bombată, fără să se uite la el. Morocănoasă. Supărată, cumva? Se aplecă după bucata de lubeniţă pe care-o spărsese băiatul şi râcâi cu degetele o mână de miez. După ce-şi înfundă gura, începu să mestece cu ochii la ea. Stătea cu poalele sumecate în apa până la glezne, ciucită. Îi era drag să se uite cum îi luceşte în mâini.

— Vezi că s-ar putea s-o roim mai devreme…

Ea nu spuse nimic, nu ridică nici privirea, măcar.

— Te înţolesc de sus până jos. Îţi dau şi jumate din bani.

— Bine, o auzi.

— Ţi-o venit?…

— Mă, voi altă grijă n-aveţi?

— Îţi veni?

— Îmi veni.

167

Simţi într-un fel confuz nevoia de-a se strânge peste umerii ei,

fata ieşea ca să-l aşeze pe mal, la uscat, Vasile zvârli coaja în apă şi nu se mai uită cum cade, inhibând un reflex destul de comun, prinse doar plescăitul. Făcu câţiva paşi şi-i puse o mână pe pântec, simţindu-l ferm, plat, cabrat sub palmă, plăcut.

— Nu vrei un puiandru? o auzi odată cu gestul. Era întoarsă spre el, zâmbea nu ştiu cum, părea că întrebase în joacă, deşi avu impresia că distinge inflexiunea unei vagi ironii, nici ea nu dădea semne că ştie de ce, poate simţea iarăşi hormonul lui neplăcut. Elimini şi nu bagi de seamă. Lucru care-l făcu dintr-odată dojenitor şi serios, felul în care bătea de obicei în retragere.

— N-asculţi… îi spuse măsurând-o patern, adică atât cât putu de sever. Avea încă în el amărăciunea pe care-o cărase din drum, de la Gotcă şi scapetele lui. Apoi, neştiind cum să iasă din situaţia asta, care se cerea scăldată cumva, se aplecă în potecă şi zvârli cu un ciot.

— Hai, căţea!…

Cora se repezi ca să-l aporteze. El se îndepărtă tot pe mal, până începu să se zărească tractorul unde-l lăsase. Ce i-o fi apucat cu amprenta? Frământat, de parcă i-ar fi simţit că-i stau în cârcă la pândă, se ciuci, când ajunse, sub fiecare roată în parte.

Nu putu să bage de seamă nimic.

*

Îşi aduse aminte de ei, de ce făceau acolo, în praf, cu punga de ipsos, şi mai târziu, la nici câteva ore, când i-au trecut pe la poartă. Terminaseră cina şi stăteau amândoi mutălăi, pe-ntuneric, ardea numai lampa aia de parc. El se gândea într-a lui, ea probabil la împachetat, nu-l întrebă, ştia la ce-i umblă mintea.

Linişte, Dunărea nu se aude când curge, dar mai sunau remorchere şi dinspre ţigani venea o manea pentru mort, îl jeleau.

Stăteau şi ascultau în tăcere, te ia cu tristeţe, era deja la a cincea

ţigară. Ca să vezi cum e viaţa… Venise omul la nuntă. Atunci au început să bată câinii din cuşti şi două maşini, un gipan şi poliţia, chiar prin faţă la el.

Depăşiră remiza şi se auziră încetinind, pe urmă motorul tăiat. Strivi mucul în capacul de borcan în care scruma. Cum să nu te gândeşti imediat la belea? Corpul se alarmează şi-ţi spune s-o-ntinzi. Deşi nu-i vedea, opriseră lângă tractorul pe care încă nu-l băgase în curte. Ceva indistinct, se dăduseră jos, dar nu vorbeau tare. Nici

farurile nu le stinseseră. Ce naiba-i acolo?

Făcu din cap spre Iuliana şi femeia se ridică de la masă, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Privi cât privi, apoi îl chemă neliniştită, prin gest. Vasile dădu din mână s-o potolească, nu-ţi face probleme, n-are nimic. Dar peste puţin, îl lăsă răbdarea şi se urni. Ca să-l audă pe şeful de post:

— Bă, nu-i nimeni acasă? Rabdan?

Se apropie de portiţă, până dădu cu ochii de el.

— N-ai o lupă? făcu ăla, destul de nehotărât. Ştia sigur că n-are, de unde o lupă? Erau trei: Gotcă, procurorul şi adjunctul lui Gotcă, pipernicitul. Se căscau de aproape la roata de la tractor, puseseră faruri pe ea.

— Ce lupă?

— O lupă…

— Da' ce, io am lupă?…

Manevrau şi mulajul. Poliţistul aduse ruleta şi procurorul, ăla de la anchetă, cu foto, coborâse din jeep şi se apucă să măsoare ceva pe amprentă. Pe urmă la cauciuc… Citea şi nota, chiorându-se la lumina maşinii. Dom'le, te ia cu rece la spate, chiar dacă nu te simţi vinovat, începe maţu să tremure-n tine, pentru că-i clar că vor să te-nfunde. Simţi ca o greaţă; cade calciul, mă lasă. Şi-al doilea gând e s-o tai, vă salut, dar te stăpâneşti şi te arăţi indignat, la urma urmei eşti acasă la tine.

— Şi ce? Umblu pe unde vreau, ce?

Se opriră din ce măsurau şi-l fixară de jos, aplecaţi, cum îl prinsese pe fiecare.

— Da ce-i singura tractor de pe-aici? Umblă tot felul, o auzi şi pe Iuly în urmă, şi-şi dădu seama că se teme şi ea.

— Taci, tu… îi aruncă peste umăr.

— Stai uşor, făcu izinitul, adjunctul, cu glasul lui de scopit, ţi-a zis cineva, ceva? Ce săriţi de cur amândoi?

*

A doua zi, Iuliana bătu portul din Severin. Pe la trei după prânz era deja înapoi, fără să fi făcut mare lucru. Nici şalupă, nici ungur, doar ceva promisiuni pentru luni. Până luni, patru zile…

Pe la cinci, iarăşi gipanul cu procurorul, de data asta coborî chiar în golf. Vasile, pe la câini, peria, şi iar îngheţă, fu sigur că de data

asta venise să-l umfle. A stat înghețat până-l văzu cum dispare în râpă cu tot cu mașină. Pe urmă se trase pe lângă coteț, atent la ce era jos. Iuliana, și ea, acolo, la bărci, cu Bibi și trei cățelandri. ăla deschidea portbagajul ca să se echipeze cu un combinezon de anchetă, din fâș, cum aveau și-n pădure când dăduseră peste Berică. Clar ce căuta pe-acolo, la mal, unde spălase el câinii!… Tipul se luă cu Iuliana în vorbă, dar nu se auzea până aici. Și care-i dovada? Aveți vreo dovadă, s-o văd?!

— Îi speli? întrebă. Nu se ling?

— Se mai linge, da trebuie să-i și speli că face bube la piele.

— Și asta-i treabă de doamnă?

— Da ce-are?

— Păi l-am văzut pe el că se ocupă cu asta.

— Când? Io îi spăl totdeauna.

— Acum câteva zile. Nu-i spăla pe-acolo, la salcia aia?

— Nu cred. Poate tractoru. De ce nu-i luați, dom'le, carnetu, conduce ca un zevzec?! îi strică și osie, tot. Luați-i carnetu!

Vasile, din curte, căuta să prindă ceva. Se vedea că vorbesc despre el, pentru că femeia arăta din când în când cu bărbia în sus. Ce naiba îi spune? Nu putea să audă și asta-l înnebunea.

Mă dă în gât, te pomenești că varsă din ea…

— Dați-mi mobilu, îl pândesc io când iese și vă sun pe mobil. Luați-i carnetu.

— Dar câinii ăștia, întrebă procurorul, așa, fără vreun interes, credea el că-i nu știu ce sculă și o poate îmbobina, sar la om dacă-i pui?

Iuliana stătu o clipă pe gânduri, pe urmă dădu într-un râs.

— Da cum? N-au dresură din asta, da dacă-i înveți, execută instant. Ia, Bibi, giu! Attenta!

Și puse cățeaua pe burtă la pragul mașinii, în timp ce ăla își trăgea nădragii albi, așezat, prin portiera deschisă. Ala se topi imediat, abia putu să îngaime:

— Măi, n-auzi?… Ia-l de-aici!

Bibi mârâi înspre el și omul încremeni. Abia respira.

— A, zise ea, nu vrei să cumperi. Credeam că te interesează un câine.

— Ia-l de pe mine, de-aici!

Asta pătrunse până în curte. Vasile atât auzi. Privea înlemnit.

Dacă n-ascultă şi muşcă? Bibi latră şi se ridică încordată, aşteptând comanda să sară.

— Giu! o repuse Iuliana la sol. Nu striga tare, câinele-i prost, să nu creadă că-i vreun ordin ceva.

— Unde pleci?... bâigui procurorul cu picioarele afară şi cu spatele tras spre volan. Ia-l de-aici.

— Vin, vin, mă întorc. Uite-o ce frumos te păzeşte... Nimeni nu-ţi poate face nimic.

De sus, Vasile vedea căţeaua şi ăla pe scaun, în dreapta, pierit. Ce naiba, le sonată, ce face?! Nu putea să strige de-acolo, dar se topise de spaimă şi el. Odată se repede, Doamne fereşte, la gât! Puşcărie. Trecu prin dreptul ferestrei şi-şi văzu, cu

171

surprindere, căutătura de animal îngrozit. Scoase banii de sul) Geronimo, de sub scândura lui, şi apucă din bucătărie o geantă, Aruncă în ea, la grămadă, două, trei boarfe care atârnau pe frânghia de rufe. Câinii, în cuşti, îl priveau nemişcaţi. Presimţeau. Se mai uită o dată la ei, pe urmă în jur, şi ieşi tiptil pe cealaltă poartă. O chem, îi dau telefon, îşi spuse, în timp ce se umplea de scaieţi pe maidan. Şatra era liniştită. Marga!...

Bostănăria, dar nu mai avea timp să treacă pe-acolo. Te chem...

*

Nici bilet nu avu curajul să-şi ia. Stătu pitit undeva la marginea gării, în tufele de soc de pe lângă macaz şi fumă vreo oră jumate. Trăgea spinii din pantalon şi-i ardea cu ţigara. Veni după aceea o cursă locală, nici nu ştia unde merge, navetişti, lumea începea să coboare. Bușni de-acolo spre tren, în momentul în care auzi fluierul „naşului" şi, când puse piciorul pe treaptă, întoarse privirea să fie sigur că ce-i în spate e bine.

Atunci, îl zări. Fircan coborâse şi se îndrepta spre ieşirea de pe peronul năpădit de urzici. Înjură printre dinţi. Nu era sigur dacă-l văzuse sau nu, dar oricum nu se mai putea face nimic. Se prinse de bară şi se săltă în vagon. Sirena locomotivei. Garnitura se puse-n mişcare. Slavă Domnului!

Era pe culoar, de partea cealaltă. Nu avea cum să-l vadă pe Fircan cum stă o clipă pe gânduri şi, la semnalul plecării, dă buzna şi el să se prindă de scară.

Nici nu deschise vreun compartiment, pentru că acolo stai ca în

cuşcă, te saltă de nu te cunoşti. Te ia de greabăn ca pe Spartaco. Mai bun e un loc pe culoar, lângă uşă. Controlorul la geam, ceva mai încolo, îşi repara şapca la cozoroc cu cleştele de CFR, ăla de compostează cu el. Se vedea şi Dunărea în depărtare, sclipind, încă nu era întuneric de tot, dar cădea.

172

Vasile palmă nişte bani şi-i puse deoparte să-i aibă dacă venea ăla să-i ceară biletul. Avea o părere de rău, lăsase şi câinii, nici Margăi nu îndrăznea să-i dea telefon, pentru că pot să te asculte ghiolbanii şi dau peste tine. O sun din Italia. În Iuliana era toată nădejdea să vină cu câinii din urmă, altfel degeaba şi muncă şi cheltuială şi tot. Sigur c-o să ceară mai mult, o cunosc.

Plus mieunaturile alea, că de ce nu mi-ai spus, că de ce te-ai cărat? Treaba mea! Care-i problema? Treaba mea, nu mi-am dat seama, n-am calciu. Doamne, câţi bani am stricat! Dar, cine ştie, poate-i pune luni noaptea într-o şalupă, singură n-are cum să-i mărite. O să ceară cincizeci la sută, automat, mai vorbim, da măcar să scoată căţeii afară.

„Naşul" se puse-n mişcare, o luă brusc încoace. Vasile îşi duse mâna la buzunar, era pregătit. În acelaşi moment, se arătă şi Fircan în partea cealaltă. Venea din faţă, îl observă când trăgea de uşi, la tampoane. Mă, futu-i dintele mă-sii!… Marşarier spre vagonul din urmă, urgent, dar fără să se grăbească, să nu se prindă conductorul că se întâmplă ceva.

Fircan nu-l văzu. O roise la timp, altfel se lua după el, nu s-ar fi holbat pe la uşi. Părea neatent, chipurile, dar îl căuta cu o pungă în mână. Înainta gospodăreşte şi se oprea din compartiment în compartiment. Până cercetă de la un capăt la altul şi nu-i mai rămase decât toaleta de la intrare. Puse mâna pe clanţă, închis. Aha!… Scutură şi, pe urmă, cu pumnul în uşă.

Auzi dinăuntru zgomot de lanţ şi când se întredeschise, apăru ceferistul, nervos, capul chel.

— Ce-i, bă, te grăbeşti?

Şi o trânti la loc, cum a fost.

*

Marga se ridică dintre straturi cu o mână de roşii. Erau şi legume printre bostani. Târziu, aproape întuneric şi văzu că

173

geamul barăcii începe să pâlpâie; Zidan aprindea lampa, puteai

să auzi şi cum zăngăneşte ţilindrul. Dunărea, singurul luciu încă strălucitor, uşor înroşit, pentru că şi soarele apunea la fel de încins: zăpuşeală şi mâine.

Se apropie şi-l zări prin fereastra înlocuită. Punea murături în borcane, după ce le tăiase rotund – strat peste strat, roşii de gogoşari, albe de varză, verde de castraveţi, pe urmă iar alb de ţelină şi pătrunjel. Plictiseală, măcar să-şi omoare timpul cumva.

Se pomeni că zâmbeşte şi-o podidi duioşia. Le aşeza atât de atent, crezând că nu-l vede nimeni, cu vârful limbii strecurat printre buze, să nu le greşească, să aibă aspect… Se mai şi depărta cu capul pe spate ca să judece frumosul de la distanţă.

Fata trecu neauzită de colţ, dar nu îndrăzni să depăşească şi cealaltă fereastră ca să n-o simtă că se uită la el. Se mulţumi să-l audă din casă în liniştea nesfârşită ce se lăsa. Nu putea să-şi ia ochii de la lumina din apa aceea, se auzea şi-un boncăit undeva, probabil vreun sârb dădea cu cloncul la somni, aici era interzis.

Se uită la roşiile din palmele ei şi simţi nevoia să le amuşine pieliţa, bănuindu-le mirosul amar. Închise pleoapele şi le ridică înspre faţă, aspirându-le adierea sălbăticită.

*

Nu se mai vedea afară nimic, beznă groasă, stătea la fereastra vagonului şi asculta clănţănitul. Se gândea la ai lui, la câini, la bostănărie şi la ce părăsea. Era la capăt de tot, nu mai avea unde să se retragă, dacă ar fi fost nevoit. Fircan, venit după el, se oprise pe acelaşi culoar, la vreo patru geamuri distanţă şi aştepta; ce aştepta, naiba ştie. Stătea şi se uita în noapte, şi el.

Nu se mişcară niciunul, nici altul, până când apăru controlorul.

Venea trăgând de uşi, se oprea şi se uita înăuntru; pe urmă:

— Biletu…

Şi se propti în Fircan, pe partea lui stângă. Ce să facă şi ăsta?

Băgă mâna ca şi cum s-ar căuta de tichet, dar mai mult de-o hârtie de cinci ca să-l lase în pace. În clipa aceea, garnitura apucă pe un pod. Începu să clănţănească altfel. Şi lung, apă mare, se vedea tren în ea. Vasile zvârli pachetul mototolit de ţigări şi se gândi că poate pluteşte până la ăia, acasă, în golf, unde erau de încărcat animale pe şalupă, la ungur. Pe urmă-i dădu prin cap oarece, pentru că trecu în sasul de la intrare şi împinse de uşă. În mers, mergea greu, ajută cu

piciorul.

Fircan se căuta încă prin buzunare, dar cu ochii la el, fără să-l scape o clipă. „Naşul" aştepta răbdător şi rânjea… un blatist. Când auzi uşa că se deschide, pe ăla fi apucă nebunia. Se repezi ca dementul, cine ştie ce-i venise şi lui, erau încă pe pod, se gândea să nu-şi dea drumul, pesemne.

— Alo! Biletu, strigă conductorul din urmă.

Ce bilet!, sări peste un tăntălău care trăgea din compartiment un morman de sacoşe şi se atârnă de haina ce-o avea Vasile pe el. Asta se răsuci nu ştiu cum şi-l întoarse cu spatele n gol, peste scări, rupt de mijloc. Fircan, cu capul întors, putu să zărească hăul de dedesubt şi zigzagul de fier pe lângă care zbura, putând să-i radă căpăţâna în orice secundă. Fuioare de ceaţă. Se prinse de gâtul celui din uşă, nici nu mai putea altceva, se ţinea disperat, nu reuşea nici să strige. Icneau.

— Băi! Alo! Stai aşa! urla ceferistul.

N-a durat foarte mult. Vasile se scutură de câteva ori, şi Fircan dispăru în văzduh ca un puf dintr-o pernă. Niciun sunet, nimic. Se topi.

Stătea pe scară şi se uita prosteşte la râul ce-i aburea, jos, la tălpi. Ca un fulg, suna mintea, şi un străin, în ea, repeta: fulg, ce fulg?… Până începu să distingă nişte răcnete vagi şi un tropăit.

175

— Mă! Stai aşa! Poliţia! Stai, nu mişca! se împletici ceferistul în aceleaşi bulendre de pe culoar şi se nărui pe Rabdan, apucându-l de-un umăr. Sub greutate, acesta se aplecă.

*

Lăsaseră lampa arzând. Doar geamul se vedea luminat, în jur – negru mat. Şi panglica apei trasă de lună, dar palid.

Marga adormise deja cu faţa îngropată în el şi băiatul nu îndrăznea să se mişte. Se uita la borcanele lui: un lucru plăcut, aranjat. Zeama începea să prindă un rubiniu. Bătea şi lumina lămpii cumva şi le mai sporea din culoare. Închise ochii, era mulţumit. Marga mormăi în şoaptă ceva, dar nu se trezi.

Undeva, departe, un tren. Poate pe malul sârbesc.

Dimineaţa-i nasol. Ieşi în chiloţi cu maioul pe tine ca să dai pe la ochi şi Dunărea-i albă şi rece şi nu vezi de ceaţă, e ca o smântână de aer. Unii se spală pe dinţi, treaba lor, apa nu-i chiar aşa de curată. Se apropiară zgribuliţi amândoi şi se ciuciră la mal. Ea avea şi prosopul. Zidan luă în palme de câteva ori, dădu şi pe faţă, iar când îşi spuse că e

destul şi vru să se ridice-n picioare, atunci văzu ceva proptit într-o rădăcină în stuf, laolaltă cu alte mizerii cărate de fluviu: un lighean sau ceva, plasticării… O luă împleticit de somn într-acolo. Desculţ, se temea de cioburi pe fund, fleoşcăind. Fata nu-i spuse nimic, îl ştia, aştepta să se-ntoarcă, dar Zidan părea intrigat de alt lucru ce nu se desluşea la prima vedere. Avea însă ochiul format. Se apropie de o formă întunecată care nu spunea mai nimic şi-o examina consternat. Întinse mâna, se aplecă şi ridică o geantă de „naş", umplută cu apă, şi-o scurse. O clătină, dar amână s-o deschidă.

O lăsă în apă, la loc, şi se forţă să răstoarne obiectul acela prelung. Se încorda de câteva ori şi izbuti să-l întoarcă. Odată cu ştiobâlcăiala, o faţă necunoscută de ceferist, nu era chiar

176

umflat, probabil nu se înecase de mult, dar gri la piele, urât. Se uită la el scârbit, îndelung.

— Ce-i? O auzi în spatele lui şi se întoarse spre ea. Marga bănui că găsise ceva mai special şi-i căzu de pe umăr prosopul.

Ceaţă, încă nu distingea foarte bine.

Lui Zidan i se păru că aude ceva, o muzică de un fel cunoscut, auzită pe unde umblase. Căuta să străpungă pâcla odată cu soarele ce ieşea de după pădure, da, o canţonetă din alea, manele de italieni, mai ascultase, într-o limbă strâmbată, napoletană; lăsase-n baracă, probabil, aparatul deschis. Sau pe apă venea, de la vreun pescar de pe-acolo, aşa cum plutim, ca toate cele ce plutesc peste noi.

Bucureşti, aprilie, 2009

Editor: Grjgore Arsene Redactor: răzvan Petrescu

CURTEA VECHE PUBLISHING str. arh. Ion Mincu 11, Bucureşti tel: (021) 222.57.26, (021) 222.47.65 redacţie: 0744.55.47.63 fax: (021) 223.16.88 distribuţie: (021) 222.25.36 e-mail: redacţiecurteaveche.ro internet: www.curteaveche.ro